

NY SERIE I
BERLINGSKE TIDENDE

FORBRYDELSEN

Pia Rønnei blev 53 år.

Et vidne hørte hende skrige og ringede fire gange til politiet.

Men betjentene kom aldrig.

Følg med fra 1. juni på

WWW.BERLINGSKE.DK/FORBRYDELSEN

hvor du sammen med Berlingske Tidende kan undersøge, om politiet kommer, når du ringer.

- Se video med to øjenvidners beretning
- Hør Falcks interne opkald
- Udfyld interaktivt danmarkskort med dine egne historier
- Se kort over Pia Rønneis sidste færd
- Vi fremlægger sagens dokumenter
- Se fotoserie
- Berlingske Tidendes undersøgelse trin for trin

Af Morten Frich og Morten Crone

Indholdsfortegnelse

Indholdsfortegnelse	2
Forord til Forbrydelsen	4
Leder: Når politiet ikke kommer	6
Holdet bag Forbrydelsen	8
Filosofien bag gravegruppen	10
Forbrydelsen trin for trin	12
»Forbrydelsen«	14
Dobbelt sorg – dobbelt vrede	22
Sagen henlagt	28
Her er vidnets forklaring	34
»Utilgiveligt, at politiet lod stå til«	42
Pia Rønnei-sagens største gåde	46
Politisvigt endte med dødsfald	50
Efterladte: Politi sylter os	52
»Hvordan kan politiet leve med det?«	54
Politiet: »Vi føler et stort ansvar i sagen«	56
Lene Espersen ind i sag om politisvigt	60
Amnesty: Politiet har et habilitetsproblem	62
R: Skandaløst system	64
Politikere vil undersøge svigt i politiet	66
Politiet: Vi tager sagen dybt alvorligt	68
Politiet genafhører centralt vidne	70
Politiet har for mange alvorlige kiks	72
Betjente skjuler sig i skandalesag	74
En sag for politiet	76
Lene E.: Pinligt at betjente skjuler sig	80
Frit lejde til betjente ved svigt	82
Betjent står frem	84
Gennembrud i Rønnei-sagen	86
Panik om nyt politiklagesystem	88
Klageadgang til politiet skal ændres	90
Vestegnens Politi erkender svigt i Rønnei-sagen	92
»Vi skulle have rykket ud«	94
Fejl på fejl hos Vestegnens Politi	98
En klage venter	100
Politi lukker Pia Rønnei-sag	102
Politi begik fejl på fejl i drabssag	104
S ønsker vished til pårørende	106
Krav om retsplejeeftersyn af Rønnei-sag	108
Efterladte står uden klagemulighed	110
DF: Fortsæt efterforskning af Rønnei-sag	112
Mindre tillid til politiet	114
»Jeg vil blive ved med at hævde, at vi har et godt og stærkt politi«	116
Disse omkomne kunne politiet have hjulpet	122
Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg træder tilbage	124
Minister ofrer rigspolitichef	126
Politiets store svigt	128

Klassiske gravere i nye klæder	130
Berlingskes Cavling-vindere takkede læserne	132
Her rykkede politiet ikke ud	134
Svigt hos Københavns Vestegns Politi	136
Forbrydelsen vokser	138
Forbrydelsens konsekvenser	140
Forbrydelsens afsløringer	141

Forord til Forbrydelsen

Foto: Erik Refner

På www.Berlingske.dk/Forbrydelsen er der siden 1. juni publiceret over 150 Artikler, hvoraf størstedelen gengives i dette dokument.

Af Per Rønnei

Tirsdag den 4. november 2008, 08:00

Jeg skriver dette forord på Pias fødselsdag - næsten et år efter Forbrydelsen.

Morten Crone var af en kilde informeret om, at politiets håndtering af forbrydelsen mod Pia kunne være en sag for Berlingskes Gravergruppe. Da han i begyndelsen af februar ringede mig op, var jeg absolut ikke til sinds – nok mest af hensyn til Maria - at medvirke i artikler om sagen, som havde lagt vores tilværelse fuldstændig i ruiner. Mit svar var derfor, at jeg selvfølgelig hverken kunne eller ville forhindre Berlingske i at skrive og grave i, hvad de havde lyst til – tværtimod – men det blev uden min medvirken. Jeg dog i, at blive ringet op igen engang efter vinterferien – men ”Det var mest af høflighed”

”Den røde knap” tror jeg Morten kaldte det, da han ringede igen i slutningen af måneden, at vi kunne fortryde trykning af vores beretninger til sidste sekund. Min indstilling forblev dog afvisende, selv da samtalen faldt på muligheden, at klage over politiet, fortalte jeg bevidst intet om, vi allerede i januar måned havde sendt en klage til statsadvokaten over ”Politiets manglende pligtoplevelse”.

”Syltekrukken” – der fornemmede jeg efterhånden, vores klagesag var havnet – så da Morten i april måned berettede om sin egen efterforskning i sagen, aftalte vi at mødes, ”se hinanden i øjnene og tale tingene igennem”.

Gensidige tillid opstod hurtigt, og er bevaret gennem hele forløbet. Maria og jeg kunne selvfølgelig godt se, vores personlige beretning kunne være med til at løfte sagen, vi tog beslutningen - omend tøvende – og med den røde knap i hånden – at fortælle Morten og dermed Berlingskes læsere om begivenhederne, som de ses i dette dokument. En medvirkende årsag til vores beslutning var nok en ubehagelig fornemmelse af ”en ”dyne” lagt over ”sagen”.

Trusler om fagedforbud mod avisen fra gerningsmandens efterladte skabte sidst i maj måned en kort krise og tvang Berlingske til at anonymisere artiklerne eller droppe sagen - selv farven på gerningsmandens bil blev strøget i teksten – igen fik vi fornemmelsen, ”sandheden må ikke komme frem”.

Søndag den 1. juni 2008 trykte Berlingske ”Forbrydelsen Kapitel 1”

- 0 -

Vidnet fortalte om voldshandlingerne og at politiets afviste at rykke ud - vi så ikke nogen vej udenom - vi **måtte** klage over politiets manglende pligtopfyldelse – på trods af vi slet ikke havde kræfter til overs til en klagesag. Retten havde oven i købet kort forinden afslået vores anmodning om bistandsadvokat, som vi ellers havde hårdt brug for. Heldigvis havde vi ikke fantasi til at forestille os sagens langstrakte forløb.

Klagesagens resultat blev i sig selv skuffende og krænkende. For det første fordi politiet kun i vage formuleringer indrømmer sit svigt. For det andet fordi det kom frem, at politiet ikke noterede noget som helst den 26/11 og ikke - eller kun svagt - kan huske noget. At politiet i dispositionssager skal efterforske sig selv er betænkeligt, men når efterforskningen, som i dette tilfælde, ikke fører til noget, er det efter min opfattelse uacceptabelt.

Efterforskningen af hændelsesforløbet forblev efter min mening kun overfladisk – med den begrundelse, at der ikke er nogen gerningsmand, som kan retsforfølges af det offentlige - hvilket selvfølgelig for Maria og mig føles krænkende og envidere efterlader os som ofre for evindelige gisninger om, hvad der egentlig skete.

Jeg føler det som vores ”holocaust”, et overgreb på vores familie ”man” bevidst forsøger at negligere og fortie, som kostede Pia livet den 26/11 2007.

Gerningsmandens efterladte – fordi han begik en utilgivelig forbrydelse.

Politiet – fordi man svigtede sin pligt, kun nødtvunget tog sagen op, var ude af stand til af forklare sin reaktion den 26/11 2007 samt kun leverede en overfladisk efterforskning.

Truslerne og Forbrydelsen var den ultimative krænkelse af vores familie. Oveni sorgen og sagnet kom følelsen af magtesløshed og at blive svigtet.

Pia betalte med livet.

Leder: Når politiet ikke kommer

Rystende sag rejser tvivl om, hvorvidt politiet er i stand til at betjene borgere selv i nødsituationer

Lørdag den 31. maj 2008, 19:44

I dagens udgave af Berlingske Tidende kan man læse en gyser. En dybdeborende journalistisk afdækning, der stiller spørgsmålstejn ved, om borgerne i Danmark kan leve i tryk forvisning om, at politiet rent faktisk rykker ud, når der er allermost brug for det.

I Magasin Søndag fortælles historien om en alvorlig og mystisk trafikulykke på Amagermotorvejen i november. To mennesker døde. Men forud for ulykken var gået et dramatisk forløb i en kolonihave på den københavnske vestegn med – tilsyneladende – netop de to forulykkede mennesker i hovedrollerne. En beboer hørte kvindeskrig fra sin nabos hus, ledsaget af dybe bump, der lød som stump vold. Han så sin nabo opføre sig højst mistænkeligt lige inden den fatale køretur, men trods fire opringninger til politiet lykkedes det ikke at fremtvinge nogen reaktion fra de vagthavende betjente – endsige at få politiet til at rykke ud til det, der efter beskrivelserne at dømme oplagt måtte lyde som en akut sag.

Serien om »Forbrydelsen« rejser altså den alvorlige problemstilling, at politiet i en sag, der endte med dødelig udgang, ikke var i stand til at reagere på selv meget tydelige nødråb fra en chokeret borger. Det er en uhyggelig fortælling, også selv om den måtte vise sig at være helt enestående. Det er dog desværre ikke sikkert, at det sidste er tilfældet. For uanset at man ikke kan føre direkte dokumentation for, at det er politireformen, som i den konkrete sag forhindrede myndighederne i at gribe ind, da der var brug for det, så har politiet siden reformen i 2007 haft voldsomme problemer. Oven i købet problemer som i høj grad drejer sig om den direkte, afgørende kontakt mellem borgere og ordensmagt.

I en række artikler tidligere på året påviste Berlingske Tidende således ikke alene, at mange betjente var dybt frustrerede over hverdagen efter reformen, hvor man pr. 1. januar 2007 slog 54 danske politikredse sammen til kun 12 – en reform som de fleste i øvrigt kunne se nødvendigheden af, da den blev præsenteret. Det stod også klart, at opklaringsprocenten for straffelovsovertrædelser var faldende, og rigspolitichef Torsten Hesselbjerg måtte både indrømme, at man havde skruet lidt ned for de store narkosager, og – væsentligt i denne sammenhæng – at politiets telefonbetjening havde været for dårlig. »Lige nu ser det ikke for godt ud«, sagde Hesselbjerg i marts i år.

Med sagsforløbet, som beskrives i avisen i dag i baghovedet, kan man kun give rigspolitichefen ret. Hvilket jo egentlig er ganske paradoksalt. For politireformen blev netop gennemført med det udtrykkelige mål at frigøre betjentenes kræfter fra det administrative til det nære, synlige og effektive politiarbejde. På enkeltområder er det lykkedes – politiets responstid ved udrykninger synes at bevæge sig i den rigtige retning. Men andre steder er den åbenbart gal. Noget kunne tyde på, at justitsminister Lene Espersen og de øvrige ansvarlige må kikke politireformens udrulning efter i sømmene igen, selv om borgerne i henhold til reformens mål først kan forvente fuld effekt i 2011. Det er blot lidt længe at vente, når man har brug for, at politiet kommer – lige nu.

Holdet bag Forbrydelsen

Her kan du læse mere om holdet bag Berlingskes serie Forbrydelsen.

Søndag den 1. juni 2008, 00:01

Morten Crone

Morten Crone, 35 år, brød i 2005 historien om, at industrigiganten Grundfos sammen med en stribet andre af landets største virksomheder var involveret i ulovlige betalinger i Irak under den såkaldte olie-for-mad-skandale. Afdækkede i 2007 TDC-sagen, hvor børsmyndighederne vendte det blinde øje til lovbrud. Senest har han afsløret, at ledende medarbejdere i Skat og revisionskoncernen Deloitte erklærede sig villige til at betale penge under bordet som led i en byggesag i Spanien. Har arbejdet på Berlingske Tidende siden i 2001, i dag er han del af avisens såkaldte gravegruppe:

”Forbrydelsen er beretningen om en blodig uretfærdighed. En kriminalsag, men også en kærlighedshistorie. Det gør den historie anderledes end noget, jeg nogensinde har dækket før. Per Rønnei sagde det helt enkelt ved sin hustrus bisættelse: ’Jeg lover, jeg vil gøre mit bedste for at give, hvor du er forhindret.’ Uden nogen udsigt til et minimum af retfærdighed og uden nogensinde at kunne tilgive manden, der tog Pia Rønnei fra dem, forsøger enkemanden Per Rønnei og datteren Maria at holde fast i deres tilværelse og alt, hvad de tror på. At give i stedet for at tage.”

Morten Frich

Morten Frich, 34 år, afslørede sammen med journalist Kasper Krogh hundredevis af ulovlige magtanvendelser gennem flere år på bostedet Tokanten i Københavns Kommune. Tidligere har han undersøgt forsvarschef Jesper Helsøes vildsvinejagt med våbenproducenter i Estland samt livet blandt medlemmerne af Københavns organiserede indvandrerbander. Kom første gang til Berlingske Tidende i 1999 og har siden 1. januar 2008 arbejdet i avisens gravegruppe.

”Det har forbløffet mig at konstatere, at et vidne kunne ringe fire gange til politiet om en kvinde i desperat nød uden nogen reaktion fra politiets side. Jeg vil stadig gerne tro på, at politiet gør deres bedste hver eneste dag for at beskytte os, selv om der kan ske fejl. Men det gør ikke lettere for mig at opretholde den tillid, når de ansvarlige betjente ikke har været mandfolk nok til at gå til bekendelse og indrømme, at det var dem, der talte med vidnet og foretog et helt forkert skøn 26. november 2007, men i stedet gemmer sig i korpset.”

Erik Refner

Erik Refner 37 år, er en af de mest prisvindende fotografer i verden. I 2001, da han var fotograf elev på Berlingske Tidende, vandt han fotografiets Oscar - World Press Photo of the Year.

Erik Refner har efterfølgende vundet 4 priser i den prestigefyldte konkurrence, senest med en serie af maratonløbere, der krydser målstregen i sidste års Copenhagen Marathon. Hans arbejde varierer fra borgerkrig i Congo til hans nu 5 årige projekt om Rockabilles, en subkultur der hylder 50ernes livsstil.

Hvor intet andet er nævnt er billederne, der er brugt i Forbrydelsen, af Erik Refner.

Jesper Woldenhof

Jesper Woldenhof, 27 år, har stået for tilrettelæggelsen og produktionen af sektionen berlingske.dk/forbrydelsen - herunder udvikling af flash-elementer. Er uddannet inden for webjournalistik.

Far from Hollywood

Far from Hollywood har sammen med Erik Refner stået for produktionen af traileren til Forbrydelsen.

Filosofien bag gravegruppen

Mens medieverdenen bliver hurtigere og hurtigere, findes der en særlig gruppe på Berlingske Tidende, der vil gøre tingene langsommere, grundigere og dybere. Vi kalder den gravegruppen.

Tirsdag den 3. juni 2008, 00:01

Gravegruppen består p.t. af de fire journalister Morten Crone, Morten Frich, Lene Frøslev og Kasper Krogh, som betjener sig af alle de klassiske researchværktøjer – interviews, aktindsigter, observation osv. – men derudover har én ressource: Tid.

Opgaven er klar: Gruppen skal afdække magt- og embedsmisbrug på områder med et væsentligt samfundsmæssigt perspektiv samt systemfejl og samfundsproblemer. Den journalistiske tilgang er konstruktiv og søger et internationalt perspektiv, hvor det er relevant.

Gravegruppen begyndte sit virke 1. januar 2008 og har bl.a. undersøgt ulovlige magtanvendelser på københavnske bosteder for udviklingshæmmede, synet på sorte penge i samfundets top og organiseret bandekriminalitet.

Fairness og redelighed er som for resten af Berlingske Tidende gruppens journalistiske adelsmærker. Vi forelægger altid kilderne konkret kritik og medtager deres kommentarer. Det betyder også, at gruppen som udgangspunkt aldrig arbejder under cover eller agerer agent provocateur, med mindre helt særlige argumenter taler for. Dispenserer fra reglen skal det altid ske i overensstemmelse med chefredaktionen. Gruppen arbejder naturligvis inden for Berlingske Tidendes etiske regelsæt.

Forbrydelsen trin for trin

Sådan har Berlingske Tidendes gravegruppe håndteret sagen.

Søndag den 1. juni 2008, 00:01

Berlingske Tidendes gravegruppe modtog i januar et tip om, at vi burde interessere os for et trafikuheld ved Amagermotorvejens afkørsel 22. Der skulle være fundet et oversavet jagtgevær i bilen. Den dag i dag ved vi ikke, hvorfra tippet kom.

Vores primære arbejdsmetode har været gode sko og stemmen dørklokker. Vores research førte os til Brøndby Havn – få hundrede meter fra afkørsel 22. Her inviterede bestyreren af havnekontoret os indenfor med ordene: ”Det I er på vej ind i, er det vi alle sammen gerne ville flygte fra”.

Pia Rønnei, som omkom i ’trafikuheldet’, boede her og sad i havnebestyrelsen. Hendes efterladte mand, Per Rønnei, havde ikke umiddelbart lyst til at tale med Berlingske Tidende. Han var stadig i chok efter sin elskede Pia Rønneis død.

Men som månederne gik, og hans tillid til retssystemet og politiet svandt, lukkede han alligevel Berlingske Tidende indenfor på sin båd. De efterladte til den 60-årige mand, som førte bilen, og som vi i artiklerne benævner ’Hans Krogh’, frabad sig enhver kontakt.

Vi travede fra kolonihavehus til kolonihavehus, indtil vidnet Nino Chieu pludselig åbnede døren og delte med os, hvad han havde set og hørt. Oplevelser, som han stadig tumler med. Selv om han viste mere mod og handlekraft end Vestegnens Politi på noget tidspunkt var i nærheden af, og selv om han ingen grund har til at bebrejde sig selv noget, spekulerer han stadig på, om han selv kunne have gjort endnu mere.

Sideløbende med at vi læste alle relevante dokumenter i sagen, fortsatte vi jagten på øjenvidner, som ikke altid har været lette at finde: En chauffør, der medvirker uden navns nævnelse, var først på stedet, hvor Pia Rønnei omkom. Vi hørte, at han vist nok havde kørt med halm. Tæt på afkørsel 22 ligger Avedøre Værket, hvor en lastbil hver ottende minut ruller ind med ny energi til københavnerne. Vi fik navnene på de vognmænd, der transporterer halm til værket og ringede dem alle igennem, indtil vi fandt vores vidne.

Først da vi selv havde gennemført vores egen undersøgelse af sagen, kontaktede vi Vestegnens Politi og talte med efterforskningschef Bent Isager, som har været behjælpelig med bekræfte faktuelle oplysninger samt udrydde fejl og misforståelser i vores research. Vi gennemførte desuden en række interview med andre ledende medarbejdere hos Vestegnens Politi for at danne os et indtryk af, hvad der gik galt hos politiet den dag.

Vi strukturerede vores undersøgelse i tre dele, der nu er blevet til kapitler: Begivenhederne 26. november, situationen hos Vestegnens Politi, samt de efterlattes retsstilling.

Før offentliggørelsen forelagde vi de efterladte og nærmeste pårørende til begge de omkomne resultatet af vores undersøgelse.

Tak til alle implicerede – både dem, der ikke havde lyst til at tale med os, dem, der gjorde det alligevel, og dem, der havde.

»Forbrydelsen«

Den 53-årige Pia Rønneis liv endte ved et autoværn ved Amagermotorvejens afkørsel 22, da hendes bil torpederede en betonpille med 150 kilometer i timen. Føreren var en mand, hun havde haft et sidespring med, og han var bevæbnet med et oversavet jagtgevær. Men hendes liv havde ikke behøvet at ende sådan. Berlingske Tidende dokumenterer fire forgæves opringninger til politiet fra et vidne. Dette er første kapitel ud af tre, hvor vi undersøger, om danskerne kan regne med, at politiet rykker ud, når de har allermest behov for hjælp.

Af [Morten Crone](#) & [Morten Frich](#)

Sidst opdateret Lørdag den 31. maj 2008, 19:01

Chaufføren kørte med halm fra Lolland til Avedøre Værket lige udenfor København. Han var ikke langt fra værket, da han så en bil komme bagfra som et projektil i nødsporet. Den sorte Audi A3 skød en fart på cirka 150 kilometer i timen inden om halmvogntoget. Han havde aldrig set noget lignende.

Ved Amagermotorvejens afkørsel 22 løb den sorte Audi tør for nødspor. Uden noget forsøg på at undvige og uden at bremselygterne på noget tidspunkt blev tændt, fældede bilen en halvt ton tung lygtestander, der smøg sig som en handske omkring bilens front. Audien kom op at ride på autoværnet, fløj gennem luften og slog en saltomortale, før den ramte en vejbro og kolliderede med den sidste af tre cementpiller.

Lastbilchaufføren standsede sit vogntog og sprang hen til den smadrede bil, hvor en kvinde lå på asfalten ved autoværnet. Hun var ikke ved bevidsthed. Inde i bilen ved bro pillen sad en mand i førersiden. Han var knap i live. Han bevægede øjnene, men sagde ikke noget.

»Det var voldsomt. Det er ikke noget, man lige glemmer,« fortæller lastbilchaufføren.

Tilfældigvis befandt en ambulance sig på motorvejen lidt længere bagude. Mens ambulancefolkene forsøgte genoplivning, parkerede lastbilchaufføren sit halmvogntog på tværs af kørebanen for at give redningsfolkene ro til at arbejde.

Føreren fra den havarerede bil fik iltmaske på, registrerede lastbilchaufføren fra Lolland. Der var ikke meget blod, men føreren af bilen bar en gummihandske på venstre hånd, så han.

Mærkeligt, tænkte lastbilchaufføren.

Så kom Vestegnens Brandvæsen.

»Vi var mere tilskuere end aktive. De døde mellem hænderne på os,« siger beredskabschef Hilmer Christensen.

Det gav ingen mening.

Ofrene var midt i halvtresserne. Og det var en gåde for redningsmandskabet, hvorfor de havde kørt 150 kilometer i timen i nødsporet uden at forsøge hverken at bremse eller undvige.

Akutlægen erklærede dem begge døde, redningsmandskabet indstillede førstehjælpen, og oprydningen var begyndt, da én af Hilmer Christensens folk fandt en sort taske.

»Der lå et oversavet jagtgevær,« siger Hilmer Christensen, og det fik alting til at falde på plads for ham – de ryddede ikke op efter et trafikuheld, men efter en forbrydelse:

»Det var ladet med én patron i højre løb.«

Et vidne gjorde tidligere samme dag alt, hvad der stod i hans magt, for at få politiet til at komme den dræbte kvinde fra bilen, Pia Rønnei på 53 år, til undsætning. Men politiet kom aldrig.

26. november 2007 klokken cirka 13.33 havarerede ikke alene en bil, og to liv gik tabt. Dødsfaldene ved Amagermotorvejens afkørsel 22 rejser et stort, ubesvaret spørgsmål: Kan vi regne med, at politiet kommer, den dag vi virkelig behøver en hurtig udrykning?

Pia Rønnei var gift med Per Rønnei, som hun havde datteren Maria med. De levede et dejligt liv på en husbåd i Brøndby Havn. Med deres nyfødte datter i liften sejlede de for 18 år siden ind fra Helsingør og lagde til i det lille, tætte sejlermiljø.

De fik en fælles ven, Hans Krogh, som de lukkede ind i deres liv, og som blev en fast del af deres omgangskreds. Pia Rønnei faldt for Hans Krogh og havde et sidespring, som hun indviede sin mand i, og – som hun bittert fortrød. Da hun i sommeren 2007 afbrød forbindelsen til Krogh, som var fraskilt og far til to voksne børn, forvandlede familiens liv sig til en syg drøm.

Hele familien Rønnei skulle blive ofre for systematisk terror fra Hans Kroghs side. SMSerne væltede ind på især Pias mobiltelefoner. Men Per og datteren Maria gik heller ikke fri. Pia Rønnei blev opsøgt og truet og måtte have beskyttelse af naboer. Hun turde ikke færdes alene på havnen.

En aften i september 2007 sad Per og Pia Rønnei sammen med Pias bedste veninde, Gitte Hemmingsen, som hun havde kendt igennem 20 år.

»Jeg er bange for at blive slået ihjel,« sagde Pia Rønnei.

Det lød lige melodramatisk nok, syntes Gitte Hemmingsen. Omvendt var der ikke tvivl om, at det var det, veninden var. Bange.

Gitte Hemmingsen foreslog med Per Rønneis opbakning, at Pia Rønnei kunne få et tilhold på ham, men det ville Pia ikke. Hun frygtede, at hendes plageånd ville benytte det som en anledning til at optrappe deres konflikt.

Per Rønnei kontaktede alligevel to gange politiet for at søge hjælp. Han havde stået med en lang liste med krænkende og truende SMSer og spurgt politiet, hvad man kunne gøre, når man følte sig truet. »Ingenting«, lød meldingen fra kriminalbetjenten. Der skulle foreligge noget fysisk.

Pia og Per Rønnei havde i august været med deres datter på Mallorca for at komme væk fra det hele. Af samme grund flygtede ægteparret til Prag i efterårsferien.

Hans Krogh var ude af sig selv. Han hadede at blive afvist og ydmyget.

Han truede og sendte i et brev til Pia Rønnei detaljerede anvisninger om, hvordan hun bedst kunne forlade sin familie, kun for i en SMS at kalde hende »en fed luder« og spørge, om hun ville »stege i sit eget fedt«. Nogle døgn sendte han op mod 30 SMSer og indtalte dusinvis af seksuelt krænkende talebeskeder. Som fast morgenritual måtte Pia Rønnei slette nattens indløbne beskeder. Talebesked efter talebesked. SMS efter SMS.

I en besked gav Hans Krogh udtryk for, at hvis ikke han kunne få hende, skulle andre heller ikke, ligesom han nævnte noget med »at gå i graven«.

Han opsøgte hende også. En gang overfusede han Pia Rønnei verbalt, en anden gang forfulgte han hende med få skridts afstand gennem Frederiksberg Have, mens han overfusede hende hele vejen til Gl. Kongevej, hvor hun arbejdede i en børnetøjsbutik. Andre gange så hun hans kassevogn holde i nærheden af sin arbejdsplads.

Pia Rønnei vidste snart ikke, hvad der var mest ubehageligt, overfusningerne eller forfølgelsen.

Fra midten af august til november agerede Per Rønnei bodyguard for sin hustru overalt. Han hentede og bragte hende, og når han ikke selv kunne, allierede han sig med venner fra havnen til at passe på hende. For Pia Rønnei var det slemt nok at være kommet i den situation, men det var næsten ikke til at bære, at datteren Maria også var involveret.

Hans Krogh var kommet som deres ven, og han havde vundet Maria Rønneis fortrolighed. Forældrene var glade for, at deres datter havde fundet en voksen at tale med i en alder, hvor der kan være ting, man ikke kan dele med sin mor og far.

Men Hans Krogh havde testet grænserne for den fortrolighed. I en SMS skrev han til datteren »jeg elsker dig«. Og i et brev »jeg savner dig« – intimt, men også henkastet og halvuskuldigt. Maria Rønnei betroede sig til sin mors veninde, Gitte Hemmingsen. Hun var ikke i tvivl:

»Det var over stregen.«

Og der var flere episoder.

Pia Rønnei underviste aftenhold for rygskadede i Solrød Fritidscenter, hvor Hans Krogh en sen aften belurede hende gennem de mørke vinduer, mens hun badede. Da han stod der igen en anden aften, ringede hun efter sin mand. Per Rønnei løb ud i bilen og drøede til svømmehallen. Da han nåede frem, udbrød Pia Rønnei:

»Hvor er Maria?«

Per Rønnei ringede til nabobåden og bad dem straks gå over til Maria, som var alene. De nåede derover akkurat tids nok til at se Hans Krogh ankomme i sin bil til havnen. Mens Per Rønnei var suset af sted til Solrød, havde Hans Krogh gjort turen den anden vej, og ægteparret Rønnei frygtede, at det var præcis, som han havde planlagt det.

Pia Rønnei forsøgte at være tapper.

»Han er jo ingen Peter Lundin,« sagde hun til Per.

I slutningen af oktober døde strømmen af sårede og desperate SMSer ud, lige så pludseligt den var begyndt. Pia og Per Rønnei begyndte at tro på, at chikanen var ovre. De holdt op med at låse døren, når de var hjemme.

Om morgenen 26. november 2007 aflyste Pia Rønnei sine timer sidst på formiddagen på Mensendieck-instituttet på Frederiksberg.

Klokken 11 rullede hendes Audi ind på den lille P-plads ved Hans Kroghs kolonihavehus på Vestegnen.

I genbohuset stivnede blodet i Nino Chieus årer, da han hørte tre skrig, ledsaget af dybe bump – som fra stump vold. Skrigene kom fra en kvinde.

»Det var skrig fra én, som ikke troede, at det nyttede at skrike,« siger Nino Chieu, 44 år og af italiensk-kinesisk afstamning.

Han arbejder som entreprenør, men 26. november havde han stået og støvsuget i sit kolonihavehus ved ellevetiden om formiddagen, da han så den sorte Audi A3 køre ind på parkeringspladsen lige uden for hans hus. Han lagde mærke til bilen, fordi han ikke havde set den før.

Kvindeskrigene fik Nino Chieu til at gå rundt om sig selv i huset, mens han forsøgte at tænke klart. Han var alene hjemme, og kolonihaverne lå øde hen sidst i november. Han vidste ikke, hvad det præcis var, han havde hørt. Men det lød ikke godt. På den ene side kunne han jo have hørt noget, der tilhørte privatlivets fred. På den anden side kunne han ikke rigtigt overbevise sig selv om, at det var sådan nogle skrig.

I 83 minutter vaklede Nino Chieu mellem at foretage sig ingenting og gøre noget.

Endnu i vildrede så han fra stuevinduet i sit kolonihavehus naboen Hans Krogh søge hen til den sorte bil, som han læssede noget over i fra sin egen kassevogn. Hans Krogh kiggede hele tiden til højre og venstre.

»Han opførte sig ekstremt mistænkeligt. Det lignede noget fra en dårlig kriminalfilm,« siger Nino Chieu.

Politiet. Nu måtte han ringe til politiet. Nino fandt nummeret til den nærmeste politistation.

Klokken 12.53 ringede han 44 25 14 48 første gang.

Han kom igennem til Vestegnens Politi i Albertslund og talte med en medarbejder ved navn Mikkel. To minutter og ni sekunder henne i samtalen røg han af linjen, men han havde nået at forklare, hvad han havde oplevet.

Nino Chieu trykkede genkald og opnåede forbindelse igen 12.55. Denne gang kom han i gennem til en kvindelig betjent. Han rapporterede atter, hvad han havde hørt og set.

Den kvindelige betjent bad Nino Chieu gå over til nabohuset og undersøge sagen nærmere. Det var han ikke meget for. Hvad skulle han sige, og hvad kunne han gøre? Det var vel egentlig en sag for politiet. Han havde ikke stor lyst til at være deres spejder. Men efter 8:14 minutters samtale lod han sig overtale.

Han gik over til Hans Kroghs hus, hvor naboen nu havde bakket den sorte Audi A3 helt op til havelågen. Bagagerummet stod åbent, og der stod en rød rygsæk på græsset. Indenfor i huset vaskede Hans Krogh hænder, så Nino Chieu gennem vinduet. Hans Krogh kom ud af huset, så snart han så sin nabo.

»Vi er nogle stykker, der hørte nogle skrig og mærkelige lyde,« løj Nino.

»Vi vil bare lige sikre os, at der ikke er nogen, der har brug for hjælp.«

Hans Krogh svarede helt roligt.

»Det var ikke herfra. Det var nogen, der gik forbi ude på engen.«

Nino Chieu troede ham ikke et sekund. Han har arbejdet som lydtekniker og ved en del om, hvordan lyd forstærkes i lukkede rum, og hvordan lave frekvenser forplanter sig gennem træhuse. De lyde, han havde hørt, kom ikke fra engen.

»Nå, men såeh ...«

Nino Chieu gik tilbage til sit hus.

Klokken 13.07 var Nino Chieu igen i røret til politiet. Han talte atter med den kvindelige betjent. Han forklarede, at han havde været ovre hos Hans Krogh, og det havde kun bestyrket ham i, at der foregik noget, som politiet burde reagere på. Efter 6 minutter og 21 sekunder

konkluderede den kvindelige betjent, at det her var en sag, hun ikke alene kunne afgøre. Derfor ville Nino Chieu blive stillet om til det, han opfattede som vagthavende.

»Hun sagde, at det lød som en sag for beredskabet.«

Men her røg Nino Chieu for anden gang af linjen. Nu begyndte Nino Chieu at løbe tør for både tid og tålmodighed. Han havde en aftale i Solrød, han skulle forlængst have været ude ad døren, han havde ikke mere at fortælle, og politiet havde hans kontaktoplysninger.

Da han ikke hørte noget fra politiet, besluttede han alligevel at ringe en fjerde gang fra Solrød. Klokkeren 14.52 opnåede han forbindelse med en mandlig betjent, han opfattede som »vagthavende«. Over for Nino Chieu oplyste betjenten, at »vi vælger ikke at gøre noget ved sagen nu«.

Nino Chieu mente, at det var en fejl. Derfor insisterede han på, at hans henvendelse blev ført ind i døgnrapporten. Det lovede betjenten.

Otte dage senere bankede det på døren til Nino Chieus kolonihavehus. Uden for stod en midaldrende kriminalmand. Efterforskeren præsenterede sig som Steffen Rasmussen fra Vestegnens Politi, og med sig havde han en kvindelig kollega.

Det var helt tilfældigt, at Nino Chieu var hjemme den formiddag. Men han var glad for at se politiet, selv om det nu var mere end en uge siden, han havde ringet til dem og anmeldt de frygtelige lyde fra nabohuset.

Politifolkene spurgte, om Nino Chieu kendte naboen Hans Krogh. Det var ikke meget, Nino Chieu kunne fortælle, for Hans Krogh holdt sig mest for sig selv.

»Jeg har ikke set ham, siden han kørte herfra den mandag.«

»Nej,« svarede efterforskeren: »For han er jo død.«

»Er han død?«

»Ja, de er begge to døde...«

»Er de begge to døde?«

Nino Chieu var himmelfalden.

»Hvad siger du – jamen, I kunne have forhindret det!«

De to mænd kiggede på hinanden et øjeblik:

»Hvad siger du?« sagde Steffen Rasmussen.

Nino Chieu antog, at politifolkene kom for at reagere på hans anmeldelser, og han vidste intet om dødsfaldene ved afkørsel 22 den mandag.

Politifolkene formodede, at Nino Chieu kendte til dødsfaldene – og afslørede ikke selv det mindste kendskab til, at de sad over for et nøglevidne, der forlængst havde foretaget flere anmeldelser i sagen.

Nino Chieu sad ved sit spisebord i kolonihavehuset og fortalte sin historie. Præcis samme historie, han i flere omgange havde fortalt Vestegnens Politi over sin telefon mandag 26. november i netop de timer, da Hans Krogh besøgte sin egen og Pia Rønneis skæbne.

Nino Chieu så, hvordan hans fortælling påvirkede efterforskerne i hans kolonihavehus. De tog notater, og de var ret optagede af tidspunkterne for hans opkald. Det var ikke svært at forstå, mente Nino Chieu. Hvis politiet havde reageret på hans henvendelser, havde sagen efter alt at dømme fået et andet udfald.

Men noget gik galt den dag i november 2007. Galt som i helt uforståeligt, meningsløst og utilgiveligt galt.

Efterforskerne fra Vestegnens Politi stak ham på stedet en undskyldning »på politiets vegne«. Derpå gik de udenfor og foretog nogle opkald. Kort efter kom flere højtstående politifolk til stede, og mænd i hvide overtræksdragter myldrede ind i Hans Kroghs kolonihave, hvor Krogh havde efterladt et afskedsbrev med sit testamente og en formulering om, at han ikke gad mere.

Så blev det alligevel en sag for politiet, tænkte Nino Chieu.

Hans Krogh er et navn opfundet af Berlingske Tidende. Mandens rigtige navn er redaktionen bekendt, men ændret efter ønske fra hans efterladte. Familien til afdøde meddeler via sin advokat, at den ikke ønsker at medvirke, men understreger, at beretningen efter dens opfattelse bygger på Pia Rønneis families udlægning af sagen, og at der ikke foreligger en afgørelse fra domstolene om skyldspørgsmålet. Pia Rønneis efterladte har givet deres tilladelse til, at hun optræder med navn og foto og understreger, at artiklerne er blevet til på Berlingske Tidendes foranledning.

Dobbelt sorg – dobbelt vrede

I november sidste år mistede Per Rønnei sin hustru og Maria sin mor, da hun blev kørt i døden af en mand, hun havde afbrudt et forhold til. Hvad der reelt skete, kan hverken ægtemand eller datter få at vide, da de ikke i lovens forstand er part i sagen. Foto: Erik Refner

Dobbelt sorg – dobbelt vrede. Først mistede de en mor og en hustru trods fire opkald til Vestegnens Politi fra et vidne, som slog alarm. Nu står enkemanden frem og fortæller om uvisheden. Per Rønnei kan ikke få svar på, hvordan hendes sidste timer var, og hvad politiet egentlig ved. For når en mulig gerningsmand og et offer omkommer sammen i en kriminalsag, får ofrene og de pårørende ingen retfærdighed i det danske retssystem.

Af [Morten Crone og Morten Frichm](#)

Tirsdag den 10. juni 2008, 22:30

De må have ventet på ham i bilen, de to unge betjente. Per Rønnei steg ud af bilen, han gik hen over bådebroens planker til sin husbåd for enden af molen i Brøndby Havn. Klokken var fem om eftermiddagen 26. November 2007, Per Rønnei var egentlig blot hjemme at vende på vej til gymnastik med sin hustru Pia som underviser.

Med tasken over skulderen var Per på vej ud, da de to betjente bankede på.

”Vi har en dårlig nyhed. Din kone Pia er død”.

Langsomt blev Per Rønnei i stand til at tale. Hans mund sagde ”hvordan”, ”hvor” og ”hvornår”.

”Jeg troede ikke på det. Det var, som om det var mig, der døde”.

Pia blev slynget ud af sin nye Audi med 150 kilometer i timen, fortalte betjentene, ved Amagermotorvejens afkørsel 22. To lastbilchauffører så Pia Rønneis sorte Audi overhale dem indenom i nødsporet og styre direkte mod en lysmast.

Per Rønnei havde noteret sig et oprydningsarbejde på vejen hjem fra arbejde, men havde ikke tænkt nærmere over det. Den slags sker jo.

Betjenten fortalte også, at Pia Rønnei ikke var alene i bilen, og så snart Per Rønnei hørte navnet på føreren, vidste han, hvad der havde ramt dem og behøvede ikke at spørge hvorfor. Svaret var Hans Krogh.

Hans Krogh havde forfulgt dem gennem flere måneder. Han nægtede at acceptere, at Pia Rønnei afbrød et forhold til ham, og nu havde han taget hende med sig i døden.

Per Rønnei følte en overvældende sorg og vrede, men det er ikke derfor, han har valgt at fortælle sin historie til Berlingske Tidende og budt os velkommen på sin husbåd.

Per Rønnei står som i vand til halsen.

Fordi både Hans Krogh og Pia Rønnei omkom, vil retssystemet aldrig afsige en dom, som kunne give Per Rønnei og hans datter, den 18-årige Maria, en smule retfærdighed og mest af alt de oplysninger, de skal bruge for at komme videre i deres liv.

”Vi får aldrig en dom, der placerer et ansvar. Maria og jeg har fået at vide, vi ikke er part i sagen, og derfor har vi ikke adgang til sagens akter. Det er i sig selv krænkende.”

»Sunnan« er en gammel skærgårdsfærge, holdt sødygtig og sejlklar af ingeniøren Per Rønnei, som kender hver en bolt og hver en møtrik. Men det kan alt sammen kan være lige meget, føler han.

Han husker at rose de to betjente, som kom den dag i november.

»De var fremragende. Jeg er taknemmelig for den tålmodighed og følsomhed, der blev vist os.«

Så snart de havde sagt Hans Krogh, rejste Per Rønnei sig langsomt fra sin stol og greb papirerne på en hylde og rakte dem til betjentene.

Det var breve og udskrifter af SMSer fra Hans Krogh til Pia Rønnei. Da hun gjorde det forbi, chikanerede og forfulgte Hans Krogh ikke kun Pia Rønnei, men også Per og datteren Maria over flere måneder. I perioder frygtede Pia for sit liv.

Det var alt sammen i papirerne, som han nu gav politiet.

Per Rønnei kom til at tænke på Maria. Hun skulle have besked. Med politiet som chauffør kørte han til SuperBrugsen i Brøndbyvester, hvor datteren arbejdede. Betjentene blev udenfor, mens Per gik ind – et minut for sent til at være den der fortalte Maria Rønnei, at hendes mor var væk.

Pia Rønneis bror havde lige ringet til Maria.

Hun lå sammensunken, nærmest knælende, på gulvet i bagbutikken med sin telefon i hånden og med et udtryk i ansigtet, som Per i dag ikke kan beskrive med ord.

Det blev den værste mandag i deres liv, og da de vågnede, fulgte den værste tirsdag. Maria Rønnei kom ikke på gymnasiet i halvanden måned, Per Rønnei genoptog først sit arbejdsliv i midten af januar.

Efter nogle dage fortalte politiet, at der var blevet fundet et jagtgevær i bilen, og at Hans Krogh havde stukket plastikstrips ind ved bukselinningen og bar en gummihandske, da han blev fundet døde i Audiens førersæde. Der blev også fundet tre ruller tape i tasken.

”Pia måtte være blevet truet ind i bilen,” siger Per Rønnei, der ellers ikke erindrer meget fra dagene efter 26. November. Han var ude stand til at foretage sig selv simple ting, og han turde ikke køre bil.

Per Rønnei opfordrede politiet til at undersøge det havehus, som Hans Krogh ejede på Vestegnen.

Derude traf politiet et vidne otte dage efter Pia Rønneis død. Manden hed Nino Chieu, og han havde set en sort Audi A3 den mandag. Han havde skrevet nummerpladen ned. Det var Pias bil, som han så bakket helt op til Hans Kroghs havelåge. Da han hørte en kvinde skrike for livet og kraftige bump, ringede han til politiet. Han ringede ikke én, men fire gange. Vestegnens Politi syntes, at de havde travlt til at komme.

”Fra jeg fik at vide at Pia var død, var jeg overbevist om, at hun var blevet slået ihjel af ham. Men da det stod klart, at politiet kunne have gjort noget, fik jeg kvalme. Og jeg blev vred. Rigtigt vred.”

Med den fornyede vrede meldte sig endnu værre billeder sig i hans fantasi, og spørgsmålene kørte rundt i hans hoved.

”Led hun meget? Var hun bange? Hvorfor kom politiet ikke? Hvorfor kørte Hans Krogh sig selv og Pia ihjel netop ved afkørsel, der fører ned til Brøndby Havn? Hvad skulle plastikstrips og gevær have været brugt til? Var Maria og jeg også en del af en plan?”

Psykologen opfordrede Per Rønnei til at få så mange fakta som muligt. Ellers var han og Maria lette ofre for deres fantasi. Men der var ikke mange fakta at få. Så Per Rønnei startede sin egen lille efterforskning. Hver en stump information, han kunne få fra politiet eller bekendte blev ført ind i et regneark med tid, sted, informationen og alle spørgsmålene.

Per Rønneis afmagt forvandlede sig langsomt til handlekraft. Han kunne ikke huske meget af, hvad han havde fået at vide de første uger. På papirlapper, konvolutter og A-4 ark kradsede han den smule, han vidste, og alt hvad han gerne ville vide ned. Han kunne ikke klare at besøge kolonihavehuset på Vestegnen. I stedet mødte Per Rønnei nogle uger senere Nino Chieu på en rastepads, fik hans beretning på første hånd. Han lod intet uforsøgt. Men at være pårørende i en sag, hvor både offer og en mulig gerningsmand er døde, viste sig at være overraskende svært.

Politiet holdt ham gerne informeret mundtligt, men han kunne ikke få deres akter, og både reddere og sygeplejersker havde deres tavshedspligt

Politiet hjalp uopfordret Per Rønnei til at søge om en bistandsadvokat. Byretten afslog, og dommeren efterkom i øvrigt heller ikke politiets anmodning om adgang til lister over Hans Kroghs telefonopkald. Formålet var ellers at få belyst, hvordan det var lykkedes Hans Krogh at komme i kontakt med Pia Rønnei den mandag.

Men sagen var tilstrækkeligt belyst, lød vurderingen fra dommeren, hvilket Per Rønnei fandt grotesk.

Vestegnens Politi kærede kendelsen, og i januar afgjorde Landsretten, at politiet skulle have adgang til teleoplysningerne. Men bistandsadvokat til Pia Rønneis efterladte blev igen afvist. Med samme begrundelse.

Politiets foreløbige konklusioner kunne han heller ikke få på skrift. Dem kunne til gengæld hans forsikringsselskab, der skulle dække tabet af bilen, få adgang til.

”De mistede penge på en bil og kunne få oplysninger. Maria mistede sin mor, og jeg min kone, men vi har ikke adgang til noget som helst. Vi betragtes ikke engang som part i sagen.”

Per Rønnei rykkede hele tiden politiet for nye oplysninger. Han spurgte til undersøgelsen af bilen. Havde Pia Rønnei ligget i bagagerummet eller siddet på forsædet?

Han vidste, at vraget var i forsikringsselskabets varetægt, men fandt senere ud af, at det var blevet solgt til en ophugger. Han talte med politi, Falck, sygeplejersker, ja selv den autoophugger, som Pias forvredne Audi A3 stod hos, fandt han.

Han forstod, at kollisionen ved afkørsel 22 blev fastslået som dødsårsag i obduktionsrapporten. Den kraftige læsion i baghovedet var i sig selv dødelig. Desuden havde hans hustru brækket halsen. Der blev ikke fundet tegn på vold eller voldtægt, og der var ingen afværgelæsioner, der kunne tyde på, at hun havde gjort modstand.

Det var noget, Per Rønnei hørte fra familiens egen læge, som han havde bedt rekvirere og fortolke obduktionsrapporten. Men det blev afvist af Retsmedicinsk Institut. Det skulle han se i politiets akter, lød beskeden – akter, som han ikke kan få, fordi han ikke er part i sagen.

Han spurgte politiet igen og igen, hvad de vidste om Pia Rønneis færd på den sidste dag. Hvorfor var Pia kørt i bil til Vestegnen mandag formiddag, når han på udskrifterne fra hendes telefoner kunne se, at hun ikke havde ringet til Hans Krogh. Ifølge politiet var hun heller ikke blevet ringet op af ham. Og havde politiet taget masteoplysninger, der kunne spore telefonernes færd i Pia Rønnei og Hans Kroghs sidste timer.

Ret hurtigt skete der et skift i efterforskningen, fornemmede han. De havde et motiv, og en ting lå fast: Der gik ikke en gerningsmand frit rundt.

”Det var, som om politiets interesse for sagen dalede. Sagen ville jo aldrig føre til en dom. Den skulle lukkes, og den var jo ikke ligefrem behagelig for politiet,” siger Per Rønnei.

Et halvt år efter Pias Rønneis død er han ved at køre træt. Forsøget på at skabe klarhed over sagen, har indtil videre ikke båret frugt. Sidst han hørte fra politiet, var da han selv ringede til dem i marts, for at høre, hvad der skete. Politiet har ikke ringet til ham siden januar, men hos Vestegnens Politi fortsætter efterforskningen, oplyser chefpolitiinspektør Ib Meng.

Selv om sagen aldrig kommer for en dommer, har Per Rønnei behov for en afslutning.

”Men der er ingen retfærdighed for hverken de døde eller de levende. Hvordan taler man sin sag, når man ikke har adgang til den viden og dokumentation, som politiet ligger inde med,” spørger han

Per Rønnei føler, at han skylder Maria at sikre hendes mor bare en flig af retfærdighed.

Med Pias søster og vidnet Nino Chieu som medunderskrivere indgav Per Rønnei i januar en formel klage over politiets passivitet, den dag Pia Rønnei døde. Hans Krogh efterlod sig et afskedsbrev. I det skrev han , at han ikke ville mere. Tidligere har han givet udtryk for, at ingen skulle have Pia Rønnei, når han ikke selv kunne få hende.

Men en række spørgsmål i sagen forbliver en gåde:

Hvad fik Pia Rønnei til at tage ud til det øde kolonihaveområde på Vestegnen til den mand, hun frygtede?

Hvad var det, vidnet Nino Chieu hørte i kolonihavehuset?

Hvad var formålet med jagtgeværet med den ene patron, stripsene i Hans Kroghs bukselinning, taperullerne og hans gummihandske?

Pia havde to telefoner, hun altid bar på sig. Ingen af dem er blevet fundet.

Blev han forstyrret af vidnet Nino Chieu i sin egentlige plan, og hvad var den i så fald?

Var betonpillerne ved afkørsel 22 – få hundrede meter fra husbåden i Brøndby Havn - hans oprindelige mål eller havde han helt andre planer?

Hvert eneste af de spørgsmål er vigtige for Per Rønnei og hans datter, som føler, at der er store sorte huller i efterforskningen af de sidste afgørende timer søndag nat og mandag formiddag op til Pia Rønneis død.

Bisættelsen fandt sted ti dage før juleaften. Folk stod op i det stuvende fulde kapel i Glostrup. Maria tog ordet som den første. Hun talte fra hjertet uden manuskript. I dag kan hun ikke huske, hvad hun sagde. Men hun er glad for at have gjort det. Per Rønnei holdt den sidste tale med en vejtrækning per sætning. Det gik.

De fik urnen med hjem, fordi Maria Rønnei ikke var tilfreds med farven. Pastelgrøn var Pia Rønneis yndlingsfarve, og da den nu ikke var en del af bedemandens sortiment, malede de den selv i den helt rigtige farve. De tegnede et hjerte på indersiden af låget. Maria Rønnei satte den i jorden på Brøndbyøster Kirkegård, hvor far og datter alene i år har plantet om fem gange.

Vi genkender gravstedet fra Per Rønneis mobiltelefon. På stenen står:

”Pia Rønnei”

”1954 - 2007”

”Vi elsker dig.”

Hans Krogh er et navn opfundet af Berlingske Tidende. Mandens rigtige navn er redaktionen bekendt, men ændret efter ønske fra hans efterladte. Familien til afdøde meddeler via sin advokat, at de ikke ønsker at medvirke, men understreger, at beretningen efter deres opfattelse bygger på Pia Rønneis families udlægning af sagen, og at der ikke foreligger en afgørelse fra domstolene om skyldspørgsmålet. Pia Rønneis efterladte har givet deres tilladelse til, at hun optræder med navn og foto, og understreger, at artiklerne er blevet til på Berlingske Tidendes foranledning.

Sagen henlagt

38-årige Carsten Otto kom som den første frem til den døde Pia Rønnei. Hans observationer fra ulykkesstedet kaster nyt lys over tragedien. Foto: Jens Astrup

Husker du Pia Rønnei? Den 53-årige kvinde, som mistede livet trods fire opkald fra et vidne til politiet, da en jaloux bekendt førte hende i døden for ét år siden. Nye oplysninger i sagen sår tvivl om politiets opklaringsarbejde.

Af [Morten Crone og Morten Frich](#)

Sidst opdateret Lørdag den 29. november 2008, 20:37

Har dansk politi henlagt en drabssag uden en ordentlig efterforskning?

Nye oplysninger i sagen om den 53-årige Pia Rønneis død sår tvivl om politiets opklaringsarbejde. Politiet siger, at hun blev kastet ud ad forruden på en ulykkesbil. Centrale vidner afviser blankt politiets konklusion – at forruden var hel.

Allerede i sommer måtte politiet erkende fejl på fejl i sagen, efter at Berlingske Tidende afslørede, at ordenspolitiet fik flere chancer for at komme Pia Rønnei til undsætning.

Nye oplysninger peger på, at Rønnei-sagen også er et problem for kriminalfolkene.

MEN FØRST HISTORIEN om Pia Rønneis død kort fortalt: 26. november 2007 kørte hun i sin Audi til et kolonihavehus, hvor en mand, hun have haft et forhold til, ventede. Et vidne i

nabohuset hørte desperate kvindeskrik og lyden af dybe bump. Trods fire opkald fra vidnet Nino Chieu kom politiet aldrig Pia Rønnei til undsætning. I stedet bad politiet vidnet selv om at undersøge sagen. Han fik en søforklaring fra manden i nabohuset, men han så Pia Rønneis sorte Audi holde bakket helt op til havelågen med bagagerummet åbent. Kort efter kørte manden, som var bevæbnet med et ladt oversavet jagtgevær, ud på motorvejen og kolliderede med 150 kilometer i timen med en betonpille.

Ifølge politiet selv blev Pia Rønneis død efterforsket som en mulig drabssag. Efterforskningen er sket under ledelse af en af Danmarks mest erfarne kriminalfolk – efterforskningschef hos Vestegnens Politi Bent Isager-Nielsen, tidligere leder af Rejseholdet og aktuel med bogen »Man jager et bæst«.

Her er, hvad politiets efterforskning viser:

Pia Rønnei omkom, da hun blev slynget ud gennem forruden på sin bil ved ulykken. Konklusionen blev 28. december 2007 forelagt retten i Glostrup, da politiet anmodede om tilladelse til at indhente teleoplysninger:

»Føreren af bilen blev fundet på førersædet, mens en passager, Pia Rønnei, blev kastet ud gennem forruden. Begge blev dræbt,« fremgår det af retsudskriften.

Obduktionsrapporten fastslår, at Pia Rønneis læsioner stammer fra »grov stump vold«, som kan opstå »meget vel således som oplyst ved trafikulykke«. Der blev ikke fundet tekniske spor efter vold i kolonihavehuset.

Da offer og mulig gerningsmand omkom sammen, kunne der aldrig blive tale om en straffesag. Derfor lukkede Vestegnens Politi sagen i oktober.

Der er bare ét problem ved politiets konklusion: Den kan ikke passe. Flere øjenvidner slår uafhængigt af hinanden fast over for Berlingske Tidende, at forruden var hel. Den var krakeleret, men intet menneske kan være fløjet igennem den, siger de. Forklaringen bestyrkes af et foto taget af Vestegnens Brandvæsen.

Forruden er ikke det eneste problem. Et helt centralt vidne sidder inde med en afgørende oplysning, som politet slet ikke har undersøgt.

Carsten Otto er lastbilchauffør og uddannet sygehjælper fra Forsvaret. Carsten Otto så bilen køre galt og kom som den første frem til hende.

»Jeg løber frem mod bilen. Undervejs passerer jeg en bylt – en dyne. Jeg løber forbi den, men noget får mig til at stoppe. Jeg havde set et par ben stikke ud fra dynen. Jeg vender mig om og kigger. Jeg havde set rigtigt. Hun var viklet helt ind i dynen. Jeg måtte pakke hende ud. Dynen var pakket tæt omkring hende, den dækkede hendes hoved, og den var svøbt stramt omkring hele hendes krop ned til lige under knæene. Hvis benene ikke havde stukket ud, ville jeg aldrig have opdaget, at der lå en person inde i bylten.«

Bagagerummet i en Audi A 3 er ikke stort. Faktisk er der kun plads til en voksenkrop i halv længde – svarende til den bylt, Carsten Otto fandt.

»Jeg var i tvivl om, hvorvidt der overhovedet var en overkrop på benene, før jeg pakkede hende ud. Hun lå i en form for fosterstilling pakket ind i dynen. Næsten siddende med benene ud foran sig, men lænet helt ind over dem med overkroppen«.

Ifølge Carsten Otto havde han fortalt politiet om kvinden i bylten, da han blev afhørt i telefonen.

»Men der blev ikke spurgt ind til det«.

Hidtil har det været kendt, at den bevæbnede mand havde en gummihandske på venstre hånd. Hvis efterforskeren havde spurgt dybere og bredere til Carsten Ottos oplevelser den dag, kunne han også have fået at vide, at mandens fingerspidser på højre hånd var omviklet med tape.

Intet tyder altså på, at Pia Rønnei var »passager« i gængs forstand, sådan som politiet oplyste retten i Glostrup om. Tværtimod var hun stramt pakket ind i en dyne og blev altså – stik imod politiets konklusion – ikke kastet ud gennem forruden.

Selvom Pia Rønneis mand, Per Rønnei, fortalte politiet allerede på dagen for tragedien, at manden havde et kolonihavehus, gik der otte dage, før politiet kom til stede. De tekniske undersøgelser af huset viste angiveligt ingenting, men der er aldrig skrevet en rapport af kriminalteknikerne.

Det står også klart nu, at politiets teknikere aldrig undersøgte den smadrede bil.

Den sene kriminaltekniske undersøgelse af huset fik betydning for det grundlag, obduktionen blev foretaget på.

Obduktionsrapportens konklusion tager alene stilling til, om skaderne kan stamme fra kollisionen ved afkørsel 22. Retsmedicinerne tog på det tidspunkt slet ikke stilling til, om Pia Rønneis læsioner kunne stamme fra »grov stump vold« udøvet i kolonihavehuset.

Derudover er et vigtigt vidne helt forsvundet for politiet.

På dagen, da Pia Rønnei omkom, ringede en person og tippede politiet om, at der kunne være tale om en drabssag.

En vicepolitikommissær ved Vestegnens Politi, der var på vagt i vagtcentralen, tog telefonen:

»Han (vidnet, red.) oplyste, at det ikke ville undre ham, om kvinden var blevet dræbt af den person, hun var sammen med i bilen, og han sagde, at vi burde undersøge dennes bopæl«.

Men vidnets navn og kontaktoplysninger blev aldrig ført ind i hverken sagen eller døgnrapporten. Derfor ved ingen i dag, hvem manden er, hvorfra han havde sin viden, eller om han måtte sidde inde med yderligere oplysninger.

I et brev til Pia Rønneis efterladte kritiserer statsadvokaten netop det forhold:

»Vidnets henvendelse burde være noteret af politiet,« skriver Statsadvokaten 21. oktober 2008.

Der er altså tale om en stribe fejl og huller i politiets efterforskning.

Alt tyder på, at den jaloux gerningsmand anbragte en passiviseret og muligvis kvæstet Pia Rønnei i bilens bagagerum, hvorfra hun – stramt pakket ind i en dyne – blev kastet ud af bagagerummet, efter bilen fældede en lysmast og vippede op med bagenden, som var den en katapult, i mødet med betonpillen.

Retsmedicinerne så, at der var mærker på Pia Rønneis legeme, fordi hun var blevet flyttet efter sin død. Det er uvist, om mærkerne stammer fra, at den mulige gerningsmand har flyttet hende fra huset til bilen – eller om de stammer fra da redningsmandskabet flyttede liget fra vejbanen til ambulancen.

Man skal ikke bruge tid på at forfølge døde mennesker.

INGEN VED I DAG, hvordan Pia Rønnei døde. Alligevel lukkede Vestegnens Politi efterforskning i oktober.

Politiinspektør Bent Isager-Nielsen siger, at politiets efterforskning var grundigere og mere omfattende end, hvad Retsplejeloven forpligter politiet til. Det var den netop af hensyn til de pårørende.

Men der kommer også et tidspunkt, hvor politiet nødvendigvis må standse efterforskningen – også selvom hændelsesforløbet omkring Pia Rønneis død ikke er fuldt oplyst.

»Retsplejelovens slår fast, at en efterforskning har til formål at klarlægge om betingelserne for at pålægge strafansvar er til stede. Lidt populært sagt: Man skal ikke bruge tid på at forfølge døde mennesker. Det kan man mene om, hvad man vil, men den lov er vedtaget af Folketinget. På et tidspunkt når vi så et punkt i efterforskningen, hvor vi ved, at hvis der er sket en forbrydelse, så er den eneste mistænkte gerningsmand omkommet. Vi fortsatte sådan set vores efterforskning langt ud over, hvad vi ret beset behøvede – og det gjorde vi netop af hensyn til de efterladte og deres meget svære situation. Men i henhold til bl.a. Retsplejelovens paragraf 743 henlagde vi så sagen 17. oktober, og den afgørelse er nu påklaget til Statsadvokaten.«

Bent Isager-Nielsen erkender, at politiet gik i retten med fejlagtige oplysninger om forruden. Men hverken det forhold eller de nye oplysninger fra vidnet Carsten Otto tillægger han betydning.

»De to konkrete ting giver os bestemt ikke anledning til at genåbne sagen af egen drift, hvad vi godt kunne. Er hun røget ud ad forruden? Er hun røget ud ad bagruden? Det er næsten ligegyldigt, for det besvarer et spørgsmål, der er teoretisk. Enten er hun røget ud ad forruden eller bagruden: Ud er hun utvivlsomt røget. Samtidig har jeg undersøgt det med dynen, og vidnet nævner intet sted i vores afhøringer af ham den dyne. Derudover har vi ikke yderligere kommentarer.«

I dag gør hullerne i politiets efterforskning det meget svært for Pia Rønneis efterladte at komme videre.

Per Rønnei og hans datter er overladt til deres egen fantasi, når de igen og igen hører Pia Rønneis skrig i kolonihavehuset for deres indre høre.

»Efterforskningen har været konsistent mangelfuld. Pia døde, fordi ingen hjalp hende. Og fordi hun døde sammen med den mand, der har forfulgt os, får vi aldrig retfærdighed og fred,« siger Per Rønnei.

Familien til den afdøde mand har tidligere understreget, at der ikke foreligger en afgørelse fra domstolene om skyldsspørgsmålet. De har frabedt sig enhver kontakt. Pia Rønneis efterladte har givet deres tilladelse til, at hun optræder med navn og foto og understreger, at artiklerne er blevet til på Berlingske Tidendes foranledning.

Her er vidnets forklaring

Foto: Jens Astrup

Carsten Otto så bilen kolliderede mod en betonpille på Amagermotorvejen. Læs hele hans forklaring i sagen her.

Sidst opdateret Søndag den 30. november 2008, 08:31

Carsten Otto, lastbilchauffør, kører for et cateringfirma i Avedøre. Uddannet sygehjælper i forsvaret,

Så bilen kolliderede med betonpillen, ydede herefter førstehjælp.

Har ikke læst artiklerne om Pia Rønnei. Kender ikke sagen.

Vidnet står frem og stiller sine observationer til rådighed politiet.

Carsten Otto fortæller om sine oplevelser på Amagermotorvejen 26. november 2007

»Bilen kom kørende inden om i nødsporet ved sammenfletningen. En mand sidder bag rattet. Han forsøger at køre venstre om mig, men bremser ned og søger i stedet bag om mig og kommer op på min højre side. Jeg tænker »sikke en idiot«. Sådant en kørsel er jo livsfarlig. Han kommer op på min højre side af min lille lastbil. Idet han er ud for mig kigger jeg til højre. Vi fanger hinandens blikke. Jeg rystede på hovedet af ham, da vi fik øjenkontakt. Det var jo fuldstændigt vanvittigt det, han havde gang i. Men han kiggede bare på mig og accelererede fremad«.

»Så laver han et skarpt drej til højre og rammer en lygtepæl med fuld kraft. Lygtepælen krøller hen over køleren og ned over taget på bilen. Bilen vælter rundt, skøjter et stykke på et autoværn og kurer så op under broens hvælving. Her rammer den det skrå stykke, hvorfra den bliver skudt ned mod autoværnet igen. Fra autoværnet hamrer den for fuld kraft ind i bro pillen, som den rammer i førersiden af bilen faktisk ud for førersædet«.

Det skete jo med en en vanvittig fart...

»Ja. Da han overhalede mig, lå jeg på de der 80-90 kilometer i timen. Han kørte rigtigt stærkt. Han har i hvert tilfælde kørt 150 kilometer i timen. Bilen kurede så stærkt efter at den havde ramt lygtepælen, at den holdt samme fart som min lille lastbil«.

Så du bremselys?

»Intet stoplys. Han bremsede ikke. Han accelererede.«.

Så du, om der sad nogen ved siden af ham?

»Det registrerede jeg ikke. Jeg så bare, at han tog den med fuld hammer ind i lygtepælen og endte i beton pillen. Lige da det skete, tænkte jeg: Det skete bare ikke. Det skete bare ikke. Jeg satte katastrofeblinket til og bremsede. Da den anden chauffør steg ud af sin lastbil råbte vi nærmest i munden på hinanden: »Det der skete bare ikke. Det skete bare ikke. Det gjorde han bare ikke«.

Du stopper lastbilen, sætter katastrofeblink på og stiger ud. Hvad sker der så?

»Jeg løber så hurtigt, jeg kan frem mod bilen. Undervejs passerer jeg en bylt, en dyne, der ligger under autoværnet. Jeg løber forbi den, men noget får mig til at stoppe. Jeg havde set et par ben stikke ud fra dynen. Jeg vender mig om og kigger. Jeg havde set rigtigt. Inden jeg når hen til dynen indstiller jeg mig på, at der kan være tale om afrevne ben og at det her bliver voldsomt. Jeg knæler ned. Hun var viklet helt ind i dynen. Jeg hiver i den og fjerner den. Jeg måtte pakke hende ud. Der var meget blod. Jeg tog pulsen på hende. Jeg mente, at der var liv. Senere er jeg kommet i tvivl om, hvor stærke livstegnende egentlig var. Da jeg stod der, mente jeg, at hun var i live. Men der var ingen tvivl om, at hendes kvæstelser ikke gav hende mange chancer for at overleve. Hun havde en jakke på. En dun-jakke eller dynejakke. Farven husker jeg ikke. Måske var den rød. Men det er et gæt«.

Du siger hun var viklet ind i en dyne?

Ja. det var hun. Hun var viklet ind i en dyne. Den var viklet helt tæt om hende. Jeg måtte grave hende ud af dynen for at finde frem til hendes ansigt. Hun lå i en form for fosterstilling pakket ind i dynen. Næsten siddende med benene ud foran sig men lænet helt ind over dem med overkroppen. Hun sad ikke lænet op ad noget. Dynen var pakket tæt omkring hende og den var svøbt omkring hele hendes krop. Den dækkede ned til under knæene. Benene var det eneste, man kunne se. Havde de ikke stukket ud, havde jeg aldrig opdaget, at der lå en person inde i bylten.

Hvordan så dynen ud?

»Den var rødlig«.

Vi ved, at kvinden blødte kraftigt. Kan det have været hendes blod, der havde farvet den?

»Jeg opfattede dynen som rødlig. Jeg husker det ikke som om, at det var blodet, der havde farvet den«.

Kunne det have været et tæppe?

»Nej. Det var en dyne«.

Sådan en blød dyne.

»Ja«.

Var der måske et overtræk på dynen?

»Det var sådan en dyne eller et vattæppe. Men ikke et tæppe«.

Så du finder hende i en dyne?

»Ja. Hun er helt pakket ind. Man kunne ikke se hende overhovedet. Eneste grund til at jeg stoppede op er, at der stak ben ud. Da jeg bøjede mig ned tænkte jeg: Hvor er overkroppen? Det er min første indskydelse. Jeg tænkte på, om jeg kunne magte det her. Men da jeg fjerner dynen ser jeg, at der ligger en hel person«.

Hvad skete der med dynen?

”Falckredderne pakkede hende ud og begyndte at lave hjertemassage. Jeg aner ikke, hvad der skete med den”.

Hvad sker der så?

»Jeg var jo stoppet op ved kvinden, så en anden chauffør, en ældre fyr, er den første ved bilen. Han råber hende fra Audien, at der er liv. Jeg løber hen til bilen, for jeg var overbevist om, at der ikke var så meget at gøre for kvinden. Hun var meget hårdt kvæstet og helt sikkert døende, hvis ikke hun allerede var død. Jeg tænkte ikke så meget over det i situationen. Måske min uddannelse som sygepaser har spillet ind«.

Hvordan ser bilen ud?

»Den er smadret, bulet og skrammet. Da jeg kommer hen til bilen, er det vildt besværligt at komme ind i den. Bilen står med førersiden et stykke op ad pælen. Den er løftet lidt fra jorden af autoværnet. En kvæstet mand, der sidder på førersædet. Ruden er hel. Forruden er splintret men hel. Den anden chauffør taler til manden og råber til ham og banker på ruden. Jeg løber om på den anden side af bilen, for vi kan ikke åbne venstre fordør, da den står op ad pillen. Jeg åbner den højre fordør, så jeg kan komme ind til manden. Jeg må flå den op. Jeg husker ikke, om ruden i døren er hel eller ej. Forruden er hel. Det husker jeg tydeligt«.

Var der kommet ambulancer på det tidspunkt?

»Nej. Men samtidig med at jeg er inde i bilen og arbejder med manden, kommer en ambulance kørende. Den laver en håndbremsevending og stopper. Der var to reddere og en praktikant. Jeg forklarer dem, hvad der er sket og hvor mange tilskadekomne der er. De går straks i gang med hjertemassage på kvinden. På manden sætter de en pulsmåler på fingeren«.

Hvad lagde du mærke til på hans hænder?

»Det var meget mærkeligt. Vi undrede os begge over det. Fingrene på hans højre hånd var plastret til. Hver finger var der plaster om. Der var blod på. Vi kiggede på hinanden og sagde begge: Hvad fanden har han lavet? Det undrede vi os meget over. Der var tape rundt om de yderste led. Inkl. negle. Men det var ikke sådan noget normalt plaster. Måske var det sådan noget tape, som man bruger til forbindinger. Det var ikke gaffa-tape eller kontortape. Vi skulle jo have pulsmåleren på hans finger. Men det kunne vi ikke komme til, for der sad jo alt det plaster. Det skulle af, før pulsmåleren kunne komme på. Vi arbejdede udelukkende med hans højre hånd, mens han sad i bilen. Venstre hånd så jeg ikke «.

Lagde du mærke til nogen handsker?

»Nej. Det gjorde jeg ikke. Der var ikke nogen handsker på højre hånd. Ikke hvad jeg så. Hans venstre hånd så jeg ikke. Den var mellem mandens overkrop og bildøren.«

Hvad skete der så?

»I ambulancen var der kun én pulsmåler, så jeg måtte rende frem og tilbage mellem de to tilskadekomne med udstyret. Redderne delte det melleem hinanden. Jeg blev også bedt om at hente et tæppe i ambulancen til manden. Falckredderen bestemte, at manden skulle sidde i sædet i første omgang. Men hans puls var lav. Redderen sagde, at hvis pulsen faldt med blot et enkelt slag, så skulle han ud af bilen - også selv om han risikerede at blive lam. Pulsen faldt og redderen sagde: »Så er det nu - ellers mister vi ham«.

Så i fik ham ud af bilen?

»Ja. Og så væltede det ind med brandbiler, politibiler, ambulancer en masse. Manden kom ud, og redningsfolkene tog over. De gik igang med at lave hjerte massage på ham. Da vi fik ham ud af bilen, havde de lige stoppet forsøget på at redde kvinden. De sad og rystede på hovedet. Der gik fem minutter mere mens redderne arbejdede videre med manden. Til sidst opgav de. Han var død«.

Prøv at forestille dig, hvordan så forruden ud?

»Den var revnet, krakeleret. Men der var ingen huller i. Til gengæld var bagklappen åben og alt der havde været i baggagerummet, lå spredt ud over det hele. Tingene lå cirka ti meter bag ved bilen og fremad. Frontklappen var røget halvt af. Batteriet var slynget ud og lå langt fra bilen. Og så var der en masse løsdele spredt«.

Er du sikker på, at forruden var hel?

»Ja. For mig virker det som om, at hun røg ud af bagklappen. Der var åbent til baggagerummet. Måske er det ikke så mærkeligt. Når en bil ruller rundt, bliver

centrifugalkraften meget, meget stærk. Derfor tænker jeg, at hun godt kan være røget ud af bagagerummet. Ud af forruden er hun i hvert tilfælde ikke røget«.

Politiet mener, at kvinden blev kastet ud af forruden. Kan det passe?

»Nej. Forruden var jo hel. Bagklappen stod åben«.

Det var jo også meget voldsomt for jer...

»Ja. Det var rystende«.

I var på stedet et stykke tid?

»Ja. Jeg var der i en time. Det kan jeg se på min køreskive. Den kan jeg finde på mit arbejde. Jeg skal bare have datoen«.

Det er et år siden i dag...

»Så finder jeg skiven. Her kan jeg se, hvornår jeg standsede«.

Politiet kommer til stede. Der bliver ryddet op. Der bliver fundet nogle tasker. Hvad lægger du mærke til?

»Jeg så der lå nogle sportstasker spredt. Jeg mener, at der var to rygsække. Jeg lagde ikke så meget mærke til det. Jeg tænkte meget på de to omkomne«.

Nu fortæller jeg dig, at der i en af tasker var et oversavet jagtgevær og ammunition, en dolk. Manden havde plaststrips stukket under sit bælte. Vidste du det?

»Nej. Det anede jeg ikke. Det er helt nyt for mig. Det var der ingen, der sagde til mig derude.«

Hvad med de andre lastbiler?

»Vi er to chauffører, der stopper som de første. Jeg løber frem mod bilen, mens andre chauffører stopper deres lastbiler. Imens blev bilerne ved med at passere os, så vi måtte springe for livet. De andre chaffører - blandt andet en halm-chauffør - placerede deres lastbiler på tværs af vejen, så trafikken blev stoppet. En skraldevogn stopper også. Men chaufføren var dybt chokkeret. Han kunne slet ikke fungere. Han gik tilbage til sin skraldevogn. Jeg tror, at han ringede 112. Lidt efter kørte han fra stedet. Der var ingen tvivl om, at han havde det meget dårligt med det, han havde nået at se«.

En chauffør fra en halmtransport er også til stede på det tidspunkt?

»Ja. Han var med fremme på et tidspunkt. Men mens vi ydede førstehjælp, sørgede han for at spærre vejbanen med sin bil, så vi kunne arbejde i sikkerhed«.

Kender du ham?

Nej. Jeg har kun mødt ham den dag.

Kender du den anden chauffør?

»Nej. Jeg har ikke mødt ham før - og jeg har ikke mødt ham siden«.

»Der gik lang tid, før lygtepælen blev flyttet. Jeg kørte forbi den hver dag på vej til arbejde. Så gennemgik jeg det hver gang. Jeg har også tænkt på sporene i rabatten. Hans højre hjulsæt var ude i rabatten, inden de ramte lygtepælen«.

Lad os gå tilbage til ulykkesstedet. Kvinden er død. Manden forsøges stadig genoplivet. Hvad sker der?

»Da politiet kom, blev vi bedt om at forlade området. Vi måtte ikke stå at kigge, fik vi at vide. Jeg fortalte dem, at vi havde været vidne til det værste, der overhovedet kunne ske og at det var os, der havde været de første på stedet. Vi var tre chauffører, der stod og grinede lidt af betjenten«.

Har du erfaring med ulykker?

»Jeg er uddannet sygepasser i forsvaret. Jeg vidste, at kvinden var der ikke meget håb for. Men vi prøvede så godt vi kunne.«

Du blev senere ringet op af en efterforsker...

»Ja. En kriminalbetjent. Der gik mere end en måned, før jeg blev ringet op. Måske gik der halvanden måned. Betjenten fortalte først, at der var tale om en drabssag. Men det eneste, jeg blev spurgt om, var om kvinden havde puls eller ej, da jeg fandt hende. Det svarede jeg selvfølgelig på. Jeg fortalte også, at jeg havde fundet kvinden i en bylt. Men det blev der ikke fulgt op på. Bagefter tænkte jeg over, at det var en mærkelig måde at efterforske en drabssag på. En efterforsker, der arbejder med en drabssag får at vide, at jeg havde fundet kvinden pakket ind i en dyne, men jeg blev kun spurgt, om hun havde puls eller ej, da jeg havde pakket hende ud af dynen. Det var en kort samtale, men jeg nåede at sige, at jeg gerne ville stå til rådighed på alle måder. Jeg hørte ikke mere til sagen, før I kontaktede mig».

Du oplyste altså til efterforskeren, at kvinden var pakket ind i en dyne?

»Ja. Jeg sagde, at der lå en bylt og at jeg så et sæt ben, der strittede ud under autoværnet. Der blev ikke gjort noget ud af det. Vi talte ikke i så lang tid «.

Hvad blev du spurgt om?

»Det eneste spørgsmål, var, om hun trak vejret, eller om hun ikke trak vejret. Jeg fik ikke en afhøringsrapport til gennemsyn.»

Hvordan har du egentlig sidenhen haft det med de voldsomme oplevelser?

»I de første måneder fik jeg en masse flash-backs, hvor jeg oplevede det igen og igen. Det talte jeg meget med min kone om. Min svigerinde arbejder med psykiatri. Hun siger, at det er bedre at fortælle alle detaljer. Læsse det hele af og gennemleve det. Det er helt klart med til at jeg kan huske så meget«.

Har du fulgt Berlingske Tidendes afdækning af sagen?

»Nej. Det har jeg ikke. Men hvis du sender et link, vil jeg læse om det i aften. Jeg ved godt, at der har været talt meget om politiet i år. Men det er ikke noget, jeg har fulgt. Jeg er kun glad for, hvis de oplysninger, jeg kan give, er til hjælp for de pårørende«.

Vil du gentage dit vidneudsagn overfor politiet, hvis de skulle få behov for at spørge dig senere?

»Ja. Selvfølgelig. Det er da også kun naturligt. For jeg har jo allerede sagt til kriminalmanden, at han endelig skulle vende tilbage, hvis han fik mere at spørge om. Som sagt: Jeg er kun glad for at hjælpe«.

»Utilgiveligt, at politiet lod stå til«

26. november 2007 omkom Pia Rønnei og hendes 60-årige bortfører i denne bil. Berlingske Tidende har fundet frem til bilen hos en ophugger i Jylland. Foto: Erik Refner

»Jeg har det meget slemt. Mine søskende har det meget slemt. Men når politiet kan svigte, som det er sket her, er det i samfundets interesse, at det kommer frem,« siger broderen til den mand, der tog Pia Rønnei med sig i døden.

Af [Morten Crone](#) & [Morten Frich](#)

Torsdag den 12. juni 2008, 10:58

Broderen til "Hans Krogh", som 26. november sidste år kørte en bil ind i en betonpille og dermed tog 53-årige Pia Rønnei med sig i døden, står nu frem i Berlingske Tidende.

Han fortæller om den rystende erkendelse af hans brors voldsomme død, om det urimelige tab, som har ramt to familier og om følelsen af, at det hele måske kunne have været undgået, hvis politiet havde sendt en patruljevogn.

Mens datteren og manden til Pia Rønnei i går stod frem i Berlingske Tidende og fortalte deres historie om tab, sorg og savn efter at de mistede deres mor og hustru, erklærer broderen, at han i virkeligheden føler sig i båd med Pia Rønneis familie.

»Man kan have hver sin opfattelse af, hvad der skete og hvad der førte til begivenhederne. Men vi deler det samme tab og de samme savn,« siger han.

Omdrejningspunktet i Pia Rønnei-sagen er, at et vidne fire gange forsøgte at tilkalde hjælp hos politiet, da han hørte voldsomme skrig og bump fra nabohuset.

Berlingske Tidende har arbejdet på sagen om Pia Rønneis død siden januar. De pårørende på begge sider er blevet tilbudt at kommentere resultatet af vores research – samtidig har de nærmeste pårørende læst artiklerne igennem, før de blev bragt.

Det har været barsk læsning, erkender broderen, som slet ikke var klar over omstændighederne i det, der på overfladen lignede et trafikuheld, men som i virkeligheden rummede en langt større historie. En historie, som nu giver genklang og eftervirkninger i hele det danske politikorps og på Christiansborgs gange.

Mens familierne sørger over deres tab, tager politikerne nu fat på diskussionen om forbedringer af politiklagesystemet, mulighed for frit lejde til betjente, der har begået fejl, drøftelser af, om politireformen har givet den ønskede effekt og flere andre principielle spørgsmål, som Berlingske Tidende har rejst på baggrund af Pia Rønnei sagen.

Men alt det ligger lidt fjernt for broderen, der kan føle et jag af smerte, hver gang sagen omtales.

»Jeg har det meget slemt. Mine søskende har det meget slemt. Det her er en forfærdelig sag. Vi er hårdt ramt, for vi har ikke kendt vores bror, som han er beskrevet i artiklerne. Omvendt må jeg sige, at der er sket en forbrydelse. Det er jeg slet ikke i tvivl om. Jeg er faktisk heller ikke i tvivl om, at min bror har taget initiativet til, at han selv og Pia Rønnei omkom. Det er jeg forfærdeligt ked af. Det piner mig, og det piner os alle sammen.«

Hvor broderen ikke er så optaget af sagens politiske aspekter, er han dybt optaget af, at politiet rent faktisk bruger deres fejl til at komme videre og til at gennemføre forbedringer.

»Sket er sket. Jeg får ikke min bror igen. Hans børn får ikke deres far igen. Pia Rønneis mand får ikke sin kone igen, og hendes datter har mistet sin mor. Vi står alle sammen med en tragedie, som vi skal lære at leve videre med. Jeg håber bare aldrig, at det sker igen, at et vidne hører noget, der er helt galt og ringer til politiet uden at der sker noget. Det er forfærdeligt at politiet ikke kom ud til min bror. De skulle have grebet chancen for at forhindre to dødsfald.«

Broderen er overbevist om, at hvis ikke Berlingske havde omtalt sagen, ville debatten om politiets håndtering af borgerne, når de ringer med akut behov for hjælp aldrig være blevet rejst:

»Jeg er faktisk glad for, at Berlingske Tidende har bragt sagen frem. Det har ikke været rart at læse om, når man er så tæt på, som jeg er. Men når politiet kan svigte, som det er sket her, er det i samfundets interesse, at det kommer frem. Politiledelsen indrømmer, at de har fejlet. De har lært af sagen. Politikerne siger, at de vil gøre noget. Hvis ikke Berlingske havde taget sagen op, ville både den konkrete sag og hele spørgsmålet om politiets håndtering af borgere generelt slet ikke have været rejst. Det er jeg sikker på. Her må jeg rose avisen,« siger han.

Forud for Pia Rønneis død forsøgte vidnet Nino Chieu at tilkalde politiet. I stedet brugte politiet ham som spejder, da han blev sendt over for at undersøge, om der var noget galt hos sin nabo.

Dermed kom vidnet til at stå over for en nabo, som kort efter kørte sig selv og Pia Rønnei ihjel. I bilen blev fundet et ladt jagtgevær.

»Det er helt urimeligt, at tre forskellige politifolk håndterer sådan en situation på den måde. Det gyser i mig når jeg tænker på, at vidnet blev sendt over for at undersøge sagen. Vidnet kunne jo være blevet skudt.«

Pia Rønnei-sagen rummer fortsat en række mysterier, som politiets efterforskning og Berlingske Tidendes granskning ikke er kommet nærmere. Blandt andet var Pia Rønnei og hendes familie i sensommeren 2007 blevet forfulgt af vidnets nabo, som også truede hende med breve og SMS'er.

Ligesom Pia Rønneis familie kredser broderen om de ubesvarede spørgsmål.

»Hvorfor tog hun ud til min bror, hvis hun var bange for ham. Man må konstatere, at det er et mysterium. Uanset hvor meget vi tænker over det og er berørt af det, er det nok et område, hvor vi ikke bliver klogere og hvor vi kun kan gisne.«

Broderen er derfor langt mere optaget af at se fremad:

»Politiledelsen på Vestegnen og politidirektørerne i resten af landet må efter denne sag og de mange andre sager om manglende udrykning se sig selv i spejlet og spørge: Hvordan håndterer vi kontakten med borgerne, når borgerne ringer og beder om hjælp. For når tre betjente får forelagt et vidnes observationer og vælger ikke at gøre noget, må det være udtryk for, at instrukserne og komandovejene ikke fungerer eller er mangelfulde. Her ligger en opgave at tage fat på. Det er utilgiveligt, at politiet har ladet stå til og at to mennesker har mistet livet. De eneste, der kan gøre noget, er politiledelsen. Det undrer mig bare, at de ikke har været bedre til at sikre, at sådan noget slet ikke kunne ske.«

En klagesag mod politiet anlagt af Pia Rønneis familie har verseret siden januar. Men behandlingen af den har været stærkt hæmmet af, at ingen betjente kunne erindre episoden. Ind til onsdag i denne uge, hvor en betjent efter Berlingskes omtale af sagen nu mente at kunne huske at have talt med vidnet.

»Jeg er glad for, at politimanden står frem. Jeg forstår godt, at de tre, der håndterede opkaldene, ikke har haft stor lyst til at stå frem. De ser ikke nødvendigvis på sagen på samme måde som vidnet gjorde. Men når samme vidne kan ringe til tre forskellige betjente, der vælger ikke at gøre noget, så er der noget, der skal forandres. Spørgsmålet er, om instruktionen af betjentene har været god nok. Men hvor var deres dømmekraft? Jeg dømmer ikke hele politietaten, fordi tre betjente begår fejl. Men der er en del, der bør tages op til revision i denne sag,« siger broderen.

Pia Rønnei-sagens største gåde

Foto: Privatfoto

Hvorfor opsøgte Pia Rønnei frivilligt den mand, der havde terroriseret hende i månedsvi? To dokumenter rummer et godt bud på et svar.

Af [Morten Crone og Morten Frich](#)

Sidst opdateret Mandag den 1. december 2008, 06:19

Ny viden giver et godt bud på, hvorfor Pia Rønnei selv opsøgte den 60-årige mand, der førte hende og sig selv i døden 26. november 2007.

I ulykkesbilen lå den 53-årige kvindes taske. Indholdet - to dokumenter - kaster nyt lys over en af sagens store gåder: Hvorfor tog Pia Rønnei overhovedet ud til ham?

Pia Rønneis pårørende har i nu mere end et år kredset om spørgsmålet. Politiet er ikke kommet til bunds, men har lukket sagen.

Berlingske Tidende har brugt måneder på at finde et svar, og utallige læsere har henvendt sig til redaktionen med spørgsmål til og bud på gådens løsning.

Alle har været mystificerede over, hvorfor Pia Rønnei tilsyneladende frivilligt ankom og blev set parkere på P-pladsen ved den 60-årige mands hus.

For det står klart, at netop den mand, hun skulle besøge, havde forfulgt og terroriseret Pia Rønnei og hendes familie igennem måneder efter at hun besluttede at afbryde en affære, hun havde haft med ham.

Chikanen omfattede blandt andet en sværm af truende SMSer, breve og fysisk forfølgelse af Pia Rønnei.

Et par måneder før gruset på P-pladsen knasede under Audiens dæk, var truslerne ophørt.

Telefonen løb ikke længere over af truende og krænkende SMSer. Manden viste sig ikke i nærheden af hende eller familiens bopæl.

Da truslerne døde ud, genvandt Pia Rønnei troen på, at hun kunne igen komme til at leve et normalt liv sammen med sin familie i husbåden i Brøndby Havn. Efterhånden som modet steg i hende igen, sagde hun blandt andet om den 60-årige mand, hun gik i døden med:

»Han er jo ikke en Peter Lundin«. Familie holdt op med at låse deres dør, når de var hjemme.

Den 60-årige mand og Pia Rønnei er de eneste, der ved, hvad der skete den formiddag i mandens kolonihavehus. Men et vidne stivnede, da han hørte en kvinde skrig fra nabohuset i den ellers vinterøde kolonihaveforening. Vidnet hørte tre serier af skrig, ledsaget af dybe bump – som fra stump vold.

Vidnet har senere forklaret, at skrigene lød som blev de skreget af en person, som ikke troede, at det nyttede at skrig. Vidnet ringede til politiet. Fire gange. Men politiet kom aldrig.

I stedet blev han selv bedt om at undersøge hvad der foregik hos naboen. Han gjorde, som betjenten sagde. Han måtte kante sig forbi en sort Audi, som holdt med bagsmækken åben bakket helt op til naboens låge.

Skulle have været på arbejde

Det er uafklaret, hvordan Pia Rønneis møde med den 60-årige kom i stand. Manden blev set om eftermiddagen i nærheden af hendes bopæl dagen før hendes død, men det er uklart, om de to mødte hinanden.

Hun blev set tømme sin postkasse om formiddagen d. 26. november, hvor hun egentlig skulle have været på arbejde. Men det står klart, at hun havde ryddet sin kalender netop denne formiddag og flyttet dem til om eftermiddagen. De første aftaler blev strøget allerede dagen forinden. Så hendes familie vidste ikke, at hun ville opsøge den 60-årige, da hun om morgenen sagde farvel til dem den sidste gang.

Pia Rønnei endte sit liv ved Amagermotorvejens afkørsel 22, da hun blev kastet ud af sin egen bil. Kort forinden havde vidner set bilen med den 60-årige ved rattet torpedere en betonpille med 150 kilometer i timen. Det første vidne på stedet fandt Pia Rønnei pakket ind i en dyne. Kun fødderne stak ud.

Afkørsel 22 ligger få hundrede meter fra familien Rønneis hjem. Manden havde efterladt et afskedsbrev i sit hus.

I bilen lå hendes taske. Og i tasken lå de to dokumenter: Et udateret brev på 4,5 sider, hvor den 60-årige med sort kuglepen havde skrevet:»Jeg har ikke truet nogen ... jeg forlanger en forklaring ...«

Brevets sidste sætning er:

»Jeg har kopi af alt.«

Forfølgelse

Det andet dokument fylder to sider og er et af de hårrejsende udskrifter af forfølgelsen af Pia Rønnei. Trussel på trussel. Krænkelser på krænkelser.

Pia Rønneis lange liste over de truende sms'er, hun havde modtaget fra manden står i skarp kontrast til mandens brev, hvor han skriver, at han aldrig har været truende. Med de to dokumenter tegner der sig et oplagt motiv for Pia Rønneis fatale besøg hos manden.

Hun havde før luftet tanken over for Per Rønnei om at konfrontere deres plageånd, men Per Rønnei frarådede det.

I dag er det Per Rønneis konklusion, at hans hustru med overvejende sandsynlighed tog ud til manden kolonihavehus, fordi hun kort forinden havde modtaget brevet i tasken og frygtede, at chikanen skulle begynde forfra.

Hun tog ud til huset for at konfrontere ham.

Herefter gik alt galt.

En række andre mysterier er fortsat ubesvarede:

Manden havde en gummihandske på venstre hånd og tape på fingerspidserne af den højre.

Han havde plast-strips stukket i bukselinningen.

Han medbragte et ladt, oversavet jagtgevær i en taske. Der var en patron i højre kammer og ekstra ammunition.

I tasken lå også en dolk og tre ruller kraftig tape.

Det løber Per Rønnei koldt ned ad ryggen, når han tænker på rekvisitterne.

For hvem forestillede manden sig, at våbenet skulle rettes mod?

Hvad skulle plast-strips og tape bruges til?

Var Pia ikke den eneste i familien Rønnei, der skulle have mistet livet 26. november?

»De mange gåder piner os. Vi forsøger at få politiet til at genoptage efterforskningen ved at klage over, at de har lukket den. Politiet kunne have reddet Pia, men de skulle tvinges til at undersøge deres fejl på den dag, hun døde. Det viser sig, at politiet også har lavet en række fejl i efterforskningen. Men nu siger de blot, at de ikke er forpligtede til at komme til bunds. Det er svært at leve med,« siger Per Rønnei.

Pia Rønneis familie og vidnet fra kolonihaveforeningen klagede i januar 2008 over politiets svigt 26. november 2007. Først kunne politiet ikke finde de tre forskellige betjente, vidnet havde talt med.

Det førte til, at bl.a. genafhøring af vidnet Nino Chieu, der havde hørt kvinden skribe og set Pia Rønneis bil på P-pladsen.

Berlingske Tidende rejste sagen 1. juni efter at have researchet sagen siden januar.

Berlingskes afdækning af historien hjalp hukommelsen på glemte hos en betjent, der nu huskede en samtale med Nino Chieu. De to andre betjente, vidnet talte med, er aldrig fundet.

Berlingskes afdækning af sagen udløste en redegørelse fra Vestegnens Politi, der indrømmede en række fejl. Med redegørelsen ønskede politiet at komme helt til bunds i sagen, der havde kostet to liv.

Men redegørelsen fra Vestegnens Politi rejser nu en ny gåde. Politiet er kommet til kort i forsøget på at finde flere betjente, der kan huske at have talt med Nino Chieu. Der står nemlig intet om Nino Chieus henvendelser i døgnrapporten. (Netop den mangelfulde døgnrapport er senere blevet et centralt tema i reformen af politireformen).

Selv om formålet med redegørelsen var at komme til bunds i Rønnei-sagen, så står der intet i redegørelsen om en rystende oplysning i sagen, som Berlingske nu har afsløret: Et vidne ringede til politiet samme eftermiddag, som Pia Rønnei var død. Han afslørede et dybt kendskab til sagen og sagde, at politiet burde behandle sagen som en drabssag.

Men politiet glemte at notere hans navn og telefonnummer og afskar sig dermed fra et kronvidne i sagen. Politiet glemte også at skrive i rapporten om deres eget svigt, at manden findes derude et sted.

Pia Rønnei er død, men gåderne lever videre.

En direkte udløber af Pia Rønnei sagen er undersøgelsen af de mange politisvigt, der efterfølgende har udløst en reform af politireformen. Politiets mangelfulde arbejde og problemer med udrulningen af politireformen har netop kostet skatteyderne 843 mio. kr. Pengene skal give et bedre politi og forebygge svigt, lyder det fra justitsminister Brian Mikkelsen (K).

Hos Vestegnens Politi vil der ikke blive brugt så meget som en krone mere på efterforskningen af Pia Rønneis død.

Politisvigt endte med dødsfald

Foto: Privatfoto

Kort efter indførelsen af politireformen ringede et vidne fire gange til Vestegnens Politi, fordi han hørte kvindeskrig. Politiet kom aldrig, og en 60-årig mand kunne uhindret tage en 53-årig kvinde med sig i døden. Politet erkender fejl.

Af [Morten Crone](#) og [Morten Frich](#)

Sidst opdateret Lørdag den 31. maj 2008, 19:00

Et vidne foretog i november fire opkald til Vestegnens Politi, fordi han fra sit kolonihavehus hørte kvindeskrig og bump som efter stump vold. Fire opkald til ingen verdens nytte. Politiet kom aldrig, og vidnets nabo, en 60-årig mand, kunne uhindret forlade kolonihaveområdet og tage den 53-årige Pia Rønnei med sig i døden.

Med 150 kilometer i timen i nødsporet, uden noget forsøg på at bremse eller undvige, kørte han frontalt ind i en vejbro ved Amagermotorvejens afkørsel 22. Den 60-årige mand medbragte et oversavet jagtgevær og havde igennem længere tid forfulgt kvinden, som han tidligere havde haft et forhold til.

Udover at risikere at bringe vidnet i fare ved at sende ham over til naboen foretog Vestegnens Politi sig intet i sagen, kan Berlingske Tidende i dag afsløre. Vidnet Nino Chieu kan dokumentere sine opkald, og han klagede sammen med kvindens efterladte i januar i år over, at politiet aldrig kom.

»Jeg hørte skrig, jeg hørte bump, og jeg ringede fire gange til politiet den pågældende dag, men der er ingen reaktion fra politiets side, og nu har de pårørende mistet to personer. Det er ganske enkelt for dårligt,« siger den 44-årige Nino Chieu.

Dansk politi har været hårdt kritiseret for telefonbetjeningen af borgerne siden den højtanlagte reform 1. januar 2007. I flere sager har politiet desuden fået kritik for at være for sløve til at rykke ud.

1. oktober 2007 blev Vestegnens Politi totalt omorganiseret som led i politireformen – kun fem ud af cirka 800 medarbejdere sad på deres vante pladser. Der var massive problemer med telefonbetjeningen, men chefpolitiinspektør Ib Meng, Vestegnens Politi, afviser enhver sammenhæng med reformen.

Chefpolitiinspektøren afventer resultatet af politiets interne undersøgelser, før han træffer sin konklusion. På baggrund af politiets foreløbige undersøgelser, som har vist, at flere disponible vogne kunne have været fremme på 1-9 minutter, siger han:

»Som det ser ud nu, synes jeg ikke, at vi har gjort det godt nok i denne sag. Så burde vi have disponeret anderledes. Vi har et troværdigt vidne, som anmelder skrig fra en kvinde. Hvor alvorligt tager vi normalt sådan en henvendelse? På en skala fra 1-10, hvor 1 er slet ikke alvorligt og 10 dybt alvorligt, er det her en 12er. Derfor er vi kede af sagen, og vi vil lære af den.«

Berlingske Tidende har undersøgt det, der på overfladen lignede et trafikuheld siden januar og opsporet vidnet Nino Chieu, fulgt sporene i sagen og skaffet sig de centrale dokumenter i sagen. Vi fortæller historien i tre kapitler – det første bringer vi i dag og det handler om forbrydelsen, det næste går bag kulisserne hos Vestegnens Politi, og i de sidste stiller vi skarpt på de efterladtes retsstilling.

Efterladte: Politi sylter os

Hanne Petersen, Pia Rønneis søster, har i godt et halvt år forsøgt at lære at leve med, at hendes søster led en voldsom død. Det har været svært. Foto: Claus Bjørn Larsen

I fem måneder har politiet overhovedet ikke reageret overfor de efterladte til en 53-årig kvinde, som døde, selv om et vidne havde advaret politiet fire gange om en mulig forbrydelse. Kun gennem medierne er de pårørende informeret. Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg lover nu undersøgelse.

Af [Morten Crone](#) og [Morten Frich](#)

Søndag den 1. juni 2008, 22:30

Seks måneder efter Vestegnens Politi afviste at reagere på fire opkald fra et vidne, har de efterladte til Pia Rønnei stadig ikke fået svar på, hvorfor politiet aldrig kom.

De pårørte har sendt en klage, men først dagen før Berlingske Tidende i går skrev om politiets svigt, modtog vidnet Nino Chieu samt familien Rønnei omsider et svar på deres klage. Det var et svar, der ikke har gjort dem meget klogere.

”Behandlingen af deres klage er desværre endnu ikke færdig,” står der kort i svaret.

Angiveligt har undersøgelserne ”vist sig mere omfattende og langvarige end først antaget”.

Pia Rønneis søster, Hanne Jensen, ville egentligt gerne tro på, at dansk politi skaber tryghed og kommer til bunds i deres fejl, men siger:

»Det er jo fuldstændigt rystende. At de ikke rykker ud, rokker ved min fundamentale tryghed og ved min barnetro på, at hvis man virkelig er i knibe, så kommer politiet. Når politiet ikke kan komme til bunds i vores klage på fire måneder, hvordan skal man turde betro dem nogen form for efterforskning. Jeg kan ikke tage det for andet end et udtryk for, at de ikke har ønsket at komme til bunds,» siger hun.

Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg vil ikke kommentere sagsbehandlingstiden, da han dermed kunne gøre sig inhabil, hvis klagen havner på hans bord. Men han erkender, at politiet har haft problemer med sine klagehåndtering.

”Uden at jeg i øvrigt vil gå ind i den konkrete sag fra Vestegnen, vil jeg gerne sige, at den sag skal undersøges til bunds. For det er faktisk noget, der ligger os meget på sinde. Når vi begår fejl, så står vi ved dem. I gamle dage var der en dårlig vane blandt nogle betjente: ’At vaske sager’. Holde folk hen med snak, ikke skrive noget og ikke tage ’action’ på borgernes henvendelse. Nu taler vi åbent om de situationer, hvor der kan rettes kritik mod politiet, for at lære af dem.”

Klagen drejer sig om en sag Berlingske Tidende beskrev i går. Vestegnens Politi afviste fire gange den 26. november 2007 at rykke ud til et kolonihaveområde på Vestegnen, hvor vidnet Nino Chieu hørte kvindeskrig og bump som efter stump vold fra sin nabos hus. Kort efter tog naboen den 53-årige Pia Rønnei, som han engang havde haft et forhold til, med sig i døden ved at torpedere en vejbro med 150 kilometer i timen hendes bil. I bilen fandt politiet et oversavet jagtgevær og i kolonihavehuset et afskedsbrev.

»Hvordan kan politiet leve med det?«

Hanne Petersen, Pia Rønneis søster, har i godt et halvt år forsøgt at lære at leve med, at hendes søster led en voldsom død. Det har været svært. Foto: Foto: Claus Bjørn Larsen

Hanne Petersen mistede sin søster, da Pia Rønnei efter måneders forfølgelse omkom sammen med sin plageånd. Et vidne gav politiet fire chancer for at forhindre tragedien, men der skete intet. De pårørende klagede efterfølgende, men har stadig ikke fået svar.

Af [Morten Crone og Morten Frich](#)

Søndag den 1. juni 2008, 22:30

Mens Københavns Vestegns Politi i Berlingske Tidende og på TV indrømmer, at de efter alt at dømme burde have rykket ud, da et vidne få timer før Pia Rønneis død tilkaldte dem fire gange, sidder Pia Rønneis søster Hanne Petersen tilbage fuld af undren. For selv om politiet i pressen indrømmer, at de burde have disponeret anderledes, har politiet ikke oplyst de pårørende om det.

I fredags fik Hanne Petersen et brev fra Vestegnens Politi om, at behandlingen af hendes klage over politiets håndtering af sagen »desværre endnu ikke er færdig«.

»Over for os er politiet tavse om deres ansvar for min søsters død. Men over for pressen indrømmer de fejl. Det er uanstændigt og fuldstændigt rystende, at de efter at have begået fejl på fejl fortsat har så lidt forståelse for de pårørendes situation,« siger hun.

Forfulgt i månedsvis

Som beskrevet i Berlingske Tidende i går døde den 53-årige Pia Rønnei, da en 60-årig mand styrede hendes bil ind i en betonpille ved Amagermotorvejens afkørsel 22 26. november sidste år.

I bilen blev fundet et oversavet jagtgevær i en taske, hvor der også lå en dolk og tre ruller bred tape. I bukselinningen havde manden stukket plast-strips og på venstre hånd havde han en gummihandske. Manden efterlod sig et afskedsbrev og havde forfulgt Pia Rønnei i flere måneder.

Få timer inden den dødelige kollision havde et vidne forgæves forsøgt at tilkalde politiet. Han hørte kvindeskrig, og hvad der lød som stump vold fra nabohuset og ringede i alt fire gange. Men politiet kom aldrig, og den 60-årige mand kunne uhindret forlade kolonihaveområdet i Pia Rønneis bil og tog dermed Pia Rønnei med sig i døden. Klagen indgav Hanne Petersen sammen med Pia Rønneis mand samt vidnet Nino Chieu to måneder efter Pia Rønneis død.

»Det er vores opfattelse, at politiet havde pligt til at påtage sig ansvaret og reagere på Nino Chieus alvorlige anmeldelser ved at tage et initiativ, der kunne have forhindre Pia Rønneis død,« skrev de i klagen, som er dateret 24. januar i år.

Har intet hørt

Siden har Hanne Petersen intet hørt fra politiet.

»Ingen har henvendt sig for at stille uddybende spørgsmål eller bare beklage forløbet. Vi pårørende er blevet ignoreret, politiet har været ligeglade med os, selv om vi har insisteret på, at de måtte undersøge sagen.«

Hanne Petersen har nu i et halvt år forsøgt at lære at leve med, at hendes søster led en voldsom død. Det er i sig selv svært. Men hun kommer aldrig til at forlige sig med, at hendes søster måske kunne have været reddet, hvis blot politiet havde rykket ud. Det er en følelse, hun slet ikke kan rumme.

»Man må skubbe det fra sig. Det er så forfærdeligt og så meningsløst. Hvordan politiet kan leve med det, forstår jeg ikke. Og jeg forstår slet ikke, at de ikke af sig selv giver en undskyldning. Det har ikke en gang været nok, at vi klagede. Først efter at Berlingske Tidende rejser sagen, siger de noget – til pressen. Men de er stadig tavse over for os.«

Da det i begyndelsen af december stod klart, at politiet havde haft mulighed for at forhindre Pia Rønneis død, ødelagde det totalt Hanne Petersens tillid til ordensmagten.

»Det er jo fuldstændigt rystende. At de ikke rykker ud rækker ved min fundamentale tryghed og ved min barnetro på, at hvis man virkelig er i knibe, så kommer politiet.«

»Vi skal leve med det her resten af livet. Jeg er rigtigt glad for, at politiet er blevet presset til at indrømme, at de har begået en stor fejl. Men at de skulle tvinges, kan gøre mig rasende. Dernæst har de trukket behandlingen af klagen i langdrag. Skal man virkelig finde sig i det?« spørger Hanne Petersen

Politiet: »Vi føler et stort ansvar i sagen«

Foto: Kristian Sæderup

Tre betjente hos vestegnens politi modtog fire opkald fra et vidne om en kvinde i nød. Men politiet kom ikke den 53-årige Pia Rønnei til undsætning. Hun mistede i stedet livet under voldsomme og mystiske omstændigheder. Nu siger alle betjente, at de ikke kan huske, hvem der modtog de alarmerende anmeldelser.

Af [Morten Crone og Morten Frich](#)

Sidst opdateret Lørdag den 7. juni 2008, 20:45

»Klage over Københavns Vestegns Politi,« stod der øverst på brevet, dateret den 26. januar 2008.

Klagen var ganske rutinemæssigt havnet på bordet hos chefen for vagtcentralen, vicepolitiinspektør Kim Erik Hansen, og den gik på »politiets manglende pligtoplevelse« ved ikke at reagere på flere anmeldelser fra en af de tre underskrivere, en Nino Chieu.

Nino Chieu havde den 26. november sidste år ringet til Vestegnens Politi hele fire gange for at få en patruljevogn til at rykke ud. Han havde i tre omgange hørt kvindeskrig og dump som fra stump vold fra nabohuset i sin kolonihave. Men politiet kom aldrig. Senere samme dag omkom den 60-årige mand fra nabohuset og en 53-årig kvinde, Pia Rønnei, under mystiske og voldsomme omstændigheder. I Pia Rønneis sorte Audi var de – med Nino Chieus nabo bag rattet – havnet mod en bropille på motorvejen med omkring 150 kilometer i timen. Et oversavet jagtgevær blev efterfølgende fundet i bilen.

Klagen var ud over af vidnet Nino Chieu underskrevet af Pia Rønneis søster og mand.

»Det er vores opfattelse, at politiet havde pligt til at påtage sig ansvaret og reagere på Nino Chieus alvorlige anmeldelser ved at tage et initiativ, der kunne have forhindre Pia Rønneis død,« stod der videre.

Klagen var på alle måder ubehagelig for vicepolitiinspektør Kim Erik Hansen og resten af Vestegnens Politi – og den er ikke blevet mindre ubehagelig sidenhen.

I dag er hele affæren blevet en penibel sag for politiledelsen, og den har nu både rigspolitichefens og justitsministerens bevågenhed.

For ikke blot blev Nino Chieu afvist den skæbnesvangre dag, hvor han fire gange anmeldte, hvad vidnet kun kunne opfatte som en alvorlig forbrydelse.

Her snart syv måneder efter Nino Chieus fire anmeldelser og fem måneder efter klagen over politiets fravær, kan ledelsen hos Vestegnens Politi stadig ikke oplyse, hvilke tre betjente der talte med Nino Chieu 26. november. For ingen af betjentene ønsker åbenbart at gå til bekendelse. De skjuler sig i korpset og har ikke meldt sig, selvom alle, der var på vagt, meget direkte er blevet bedt om det.

Nino Chieu har oplyst til Vestegnens Politi, at han husker navnet 'Mikkel', og han derefter talte med en kvindelig betjent og til sidst kom igennem til en helt tredje, en mandlig betjent, som han opfattede som den vagthavende.

Mens Nino Chieu talte med 'Mikkel', røg forbindelsen efter to minutter. Men Nino Chieu nåede både at fortælle, hvad han havde hørt, og hvor han opholdt sig. Da han trykkede genkald, var 'Mikkel' gået til frokost, fortalte en kvindelig betjent, som han nu fik i røret. Men i stedet for at sende en vogn bad hun Nino Chieu undersøge, om der var noget galt i nabohuset. Nino Chieu var ikke meget for at agere spejder for politiet, men gjorde det alligevel. Naboen afviste, at der var kommet kvindeskrig og larm fra hans hus. Nino Chieu ringede tilbage til Vestegnens Politi og fik igen den kvindelige betjent i røret. Han bad hende om at sende en patrulje, men mistede forbindelsen og gav op. Da han senere på dagen ringede fjerde og sidste gang, insisterede han på, at hans henvendelse i det mindste blev noteret.

For vicepolitiinspektør Kim Erik Hansen var behandlingen af klagen ikke en synderlig kompliceret opgave. Han slog blot op i vagtplanen og spurgte de betjente, der var på arbejde den 26. november, hvem der havde talt med vidnet. Men svarene gjorde ham urolig. Ingen kunne huske opkaldene. Ingen mente, at de nogensinde havde talt med Nino Chieu, til trods for at han havde talt med tre forskellige betjente.

I den videre interne undersøgelse stod det også hurtigt klart, at der rent faktisk havde været disponible vogne på det pågældende tidspunkt, og at de kunne have været fremme på mellem 1 og 10 minutter. Kim Erik Hansen slog også op i døgnrapporten. Men her stod ikke ét ord om henvendelser fra Nino Chieu. Til gengæld havde betjente anholdt en rumænsk lommetyv i Netto i Rødovre.

Vidnet Nino Chieu kunne dokumentere med teleoplysninger, at han havde talt med politiet, og politiledelsen benægter ikke hans troværdighed. Derfor tror politiledelsen ikke på, at de involverede betjente ikke kan huske Nino Chieus opkald.

Der var der kun én mulighed. Ledelsen måtte gennemgå hele stationen. Samtlige medarbejdere, der var på vagt 26. november er nu blevet spurgt, om de har modtaget Nino Chieus opkald. Samtidig er ledelsen gået til TDC for at sikre sig, at Nino Chieus opkald ikke er havnet et helt forkert sted ved en teknisk fejl.

Politiledelsens undersøgelse har ikke fjernet politiets forklaringsproblem, men på sin vis blot gjort det endnu større.

Berlingske Tidendes afdækning af sagen gennem den seneste uge viser samtidig, at sagen fra Vestegnens Politi langt fra er enestående. Adskillige danskere har i 2007 og 2008 henvendt sig til politiet for at få hjælp – uden at blive hjulpet.

Der er sagen om den 17-årige Monika fra Hjørring, der blev dræbt i maj af sin ekskæreste, selvom der i timerne forinden var blevet ringet til politiet. Der er sagen om Sønderjyllands Politi, der ikke ville rykke ud til en fuld mand, der endte med at dø på en rastepads. Og så er der alle de sager, som ikke tidligere har været i pressen, før Berlingske Tidende bad læserne give deres bidrag i en kortlægning. En kortlægning, der fortsat er i gang. Læsernes beskrivelser rummer ikke sager, som er endt i tragiske dødsfald som den på Vestegnen. Men ved flere af dem kunne det være gået alvorligt galt.

I denne uge har rigspolitichef Torsten Hesselbjerg og justitsminister Lene Espersen beklaget og erkendt, at der er »lidt for mange sager«, som rigspolitichefen formulerede det.

I sagen om Pia Rønneis død håber chefpolitiinspektør Ib Meng fra Vestegnens Politi, at det lykkes ham at afdække årsagen til, at hans betjente ikke straks sendte en patrulje af sted.

»Der er jo to sider i sådan en sag. Men uanset hvad vil vi lære, hvad vi kan. Om vi får det afdækket, ved jeg ikke. Men vi spørger alle medarbejdere, som var på tjeneste den pågældende dag. Resultatet afventer vi stadig.«

Vestegnens Politi føler et stort ansvar i sagen, siger han:

»Når der kommer en henvendelse fra en borger, som jeg ikke kan betvivle er bekymret og troværdig, har vi pligten til at forstå budskabet.«

Ib Meng er ikke stolt over, at en betjent bad Nino Chieu gå over til naboen, og at der ikke blev sendt en patrulje: »Som sagen er beskrevet nu, synes jeg ikke, at vi har gjort det godt nok. Vi burde være rykket ud. Dispositionen burde også fremgå af vores døgnrapport. Uanset hvad vi når frem til, vil vi arbejde videre med sagen som tema i organisationen. Herunder også etik, moral og kommunikation.«

1. oktober 2007 gennemgik Vestegnens Politi en meget stor omlægning i forbindelse med politireformen. Frem mod 2011 skulle den ifølge justitsminister Lene Espersen (K) få landets politifolk til at »rejse sig fra skrivebordene og bekæmpe de nye, grove typer af kriminalitet«.

Ud af 800 medarbejdere hos Vestegnens Politi var der kun fem, der ikke flyttede enten kontor, afdeling eller tjenestested. Politidirektøren Henning Thiesen definerede sit eget personlige mål med, at »vores succeskriterium er, at befolkningen ikke opdager, at der er en reform i gang«.

Men det stod hurtigt klart, at der var problemer. På et møde med borgmestrene i området 27. november – i øvrigt dagen efter Pia Rønneis voldsomme død – beklagede politidirektøren den stærkt svingende telefonbetjening af borgerne. Han udtrykte samtidig håb om, at de værste problemer nu var overstået.

Chefpolitiinspektøren Ib Meng mener dog ikke, at politireformen var skyld i det fravær af handlekraft, som står klart i sagen om Pia Rønneis død.

»Nino Chieu kom igennem til Vestegnens Politi. Vi er stadig tilbage ved, at her er ikke leveret et godt stykke arbejde, som sagen fremstår nu.«

Familien til den afdøde 60-årige mand meddeler via sin advokat, at den ikke ønsker at medvirke og understreger, at beretningen efter dens opfattelse bygger på Pia Rønneis families udlægning af sagen, og at der ikke foreligger en afgørelse fra domstolene om skyldsspørgsmålet. Pia Rønneis efterladte har givet deres tilladelse til, at hun optræder med navn og foto og understreger, at artiklerne er blevet til på Berlingske Tidendes foranledning.

Lene Espersen ind i sag om politisvigt

Foto: Bax Lindhardt

Dansk Folkeparti kræver orientering fra justitsminister Lene Espersen (K) i sagen om den 53-årige Pia Rønneis død, hvor politiet ikke reagerede på fire alarmopkald fra en nabo. Politikere fra Folketingets retsudvalg er rystede over sagen.

Af [Jonas Schrøder](#) og Morten Frich
Søndag den 1. juni 2008, 22:30

Fire alarmopkald uden at politiet møder op – og en efterfølgende behandling af klagen fra politiets side, som først blev besvaret, da Berlingske Tidende gik ind i sagen.

Det forløb ryster flere politikere på Christiansborg.

Dansk Folkepartis retsordfører, Peter Skaarup, er mest konsekvent med sin kritik. Gennem Folketingets retsudvalg kræver han nu at blive holdt løbende orienteret af justitsminister Lene Espersen (K) om den videre undersøgelse af sagen.

Samtidig opfordrer Peter Skaarup til, at undersøgelsen også afdækker, om forløbet kan kobles til politireformen.

»Det viser sig tilsyneladende, at politireformen ikke har fungeret godt nok nogle steder. Det er ikke til at sige, om den aktuelle sag er en direkte eller afledt konsekvens af reformen. Men generelt opfordrer vi til justeringer af politireformen, hvis der er behov,« siger Peter Skaarup, der kritiserer, at de pårørende ikke fik svar på deres klage, før Berlingske Tidende gik ind i sagen.

»For det første er det ikke godt, at der sker en fejl, hvor politiet ikke får reageret på henvendelsen. Og det er selvfølgelig ikke i orden, at man ikke besvarer henvendelser om sagen bagefter, men kun gør det, når pressen går ind i sagen,« siger han.

Venstres retsordfører Kim Andersen vil ikke kommentere den konkrete sag. »Men generelt mener jeg, at det hører med til ordentlig forvaltningspraksis, at borgerne får en kvitteringsskrivelse fra den offentlige myndighed, hvor de får angivet, hvad den videre procedure er,« siger Kim Andersen, der dog tvivler på, at sagen er en konsekvens af politireformen:

»Jeg har vanskeligt ved at se begrundelsen for, at den skulle have noget med reformen at gøre.«

Espersen maner til ro

Selv maner justitsminister Lene Espersen til ro. Hun fremhæver, at politiet håndterer rigtig mange opkald, og derfor, mener Lene Espersen, kan man aldrig blive helt fri for »ulykkelige sager«.

»Vi politikere har stillet rigtig mange krav til politiet med politireformen, og nu må politiet have en chance for at få tingene til at fungere. Politiet har allerede igangsat et projekt for at give borgerne bedre telefonbetjening, og jeg er sikker på, at omtalen af sager, hvor borgere ikke har fået den hjælp, de skulle, vil skærpe fokus yderligere. Jeg vil sige det sådan: Hvis ikke politiet vidste, at her var et problem, så ville jeg være bekymret. Men jeg forstår, at politiet er helt klar over det. Så skal betjeningen nok blive bedre,« siger Lene Espersen, der ikke vil sætte dato på, hvor lang hendes tålmodighed er.

Socialdemokraternes retsordfører, Karen Hækkerup, mener også, at politiet nu skal have tid til at klarlægge, hvad der er gået galt.

»Sagen er for tragisk til at lave politik på den,« mener Hækkerup.

»Men hvis redegørelsen viser, at forløbet ikke skyldes menneskelige fejl, men der har været et svigt, som man kan koble til politireformen, så er det en politisk sag,« siger hun.

Amnesty: Politiet har et habilitetsproblem

Foto: Privatfoto

I sagen om Pia Rønnei er politiet ifølge Amnesty International ”alt for længe om at komme ingen vegne”. Når danskere klager over at politiet ikke kommer, behandles klagerne af samme politikreds, som begik fejlen.

Af [Morten Crone](#) & [Morten Frich](#)

Mandag den 2. juni 2008, 15:02

Hvis en borger føler sig unødvendigt brutalt behandlet af politiet, kan man klage over politiets adfærd til Statsadvokaten, der herefter sørger for klagens videre behandling. Men hvis man klager over politiets dispositioner – det kan eksempelvis være i sager, hvor politiet ikke rykkede ud, selv om der var behov for det – så er det den politikreds, hvor forholdet skete, der behandler klagen.

Det er problematisk, mener Amnesty International, der på baggrund af sagen efterlyser at de såkaldte dispositionsklager bliver behandlet af en neutral instans.

I sagen om Pia Rønneis død behandler Vestegnens Politi netop nu en klage fra det vidne, der med fire opkald forsøgte at tilkalde hjælp. Klagen bliver behandlet nu på femte måned. Men klagerne har fortsat ikke hørt om noget resultat – ud over politiets beklagelse over sagsforløbet i pressen.

Uden at ville kommentere den konkrete sags detaljer, mener Claus Juul, juridisk konsulent i Amnesty International ikke, at klagesagens foreløbige forløb er tilfredsstillende.

”Det indgyder ikke stor tillid til systemet, når politiet er så længe om at komme ingen vegne,” siger han.

Samtidig påpeger Amnesty International, at netop klager over politiets dispositioner modsat klager over politiets adfærd behandles i de enkelte politikredse uden at der bliver samlet op på dem fra centralt hold.

Claus Juul giver et eksempel: En borger klager over en voldsom anholdelse. Samtidig er han uenig i, at han overhovedet skal anholdes.

”Her skal borgeren indgive to klager: En til politiet over grundlaget for anholdelsen og en til Statsadvokaten over magtanvendelsen. Det unaturligt, ulogisk og forlænger sagsbehandlingen urimeligt,” siger Claus Juul.

”Derfor er det oplagt at samle alle typer klager over politiet under samme hat – under politiklagenævnet eller en anden helt neutral enhed. Det vil nulstille de habilitetsproblemer, der oplagt er i at politiet undersøger sig selv,” siger han. Samtidig påpeger han, at når der er tale om de såkaldte dispositionsklager, har borgerne ikke partsrettigheder.

”Det betyder, at borgerne ikke har krav på kendskab til konsekvenserne af deres klage. De vil ikke få at vide, om en politimand som konsekvens af sagen eksempelvis får en næse eller bliver fyret. Det støder folks retfærdighedssans, at de er blevet krænket ved at politiet eksempelvis ikke kom, da de ringede. Og at de efterfølgende ikke har krav på fuldt kendskab til konsekvenserne af deres klager gør ikke sagen bedre,” siger Claus Juul.

Siden 2006 har et udvalg nedsat af justitsminister Lene Espersen (K) undersøgt, om der er basis for et forbedret politiklagesystem. Men ifølge kommissoriet for udvalget er de såkaldte dispositionsklager ikke en del af arbejdet.

”Vi kan kun opfordre ministeren til at inddrage behandlingen af dispositionsklager i udvalgets kommissorium. For borgerne er skellet mellem de to typer sager helt uforståeligt. Og når det handler om dispositions-sager, er der et stort problem med habiliteten, da det er politiet selv, der undersøger sagerne,” siger Claus Juul.

Borgere, der er utilfredse med afgørelsen af en klage, kan anke den til Rigspolitiet.

”Men det bliver klagebehandlingen ikke uvildig og objektiv af. Det er stadig politiet, der behandler sig selv,” siger Claus Juul fra Amnesty International.

R: Skandaløst system

Klageforløbet over politiets indsats i forbindelse med 53-årige Pia Rønneis død vækker fortsat kritik på Christiansborg.

Af [Morten Crone](#) & [Morten Frich](#)

Mandag den 2. juni 2008, 15:05

Klageforløbet over politiets indsats i forbindelse med 53-årige Pia Rønneis død vækker fortsat ny, dyb undren og kritik på Christiansborg.

Den langsommelige svarproces giver dybe politiske panderynker hos De Radikales retsordfører, Simon Emil Ammitzbøl.

»Det er et helt skandaløst system, hvor borgerne kan have en forventning om, at der er for tætte bånd til dem man klager til og dem, man klager over. Der skal være en klar uafhængighed mellem de to parter. Jeg forstår godt, at de efterladte er frustrerede, når de kan sidde med en fornemmelse af, at de kun har fået svar på deres klage, fordi Berlingske Tidende skriver historien,« siger han.

Justitsminister Lene Espersen nedsatte i 2006 et udvalg, der skulle kortlægge, om det nuværende system fungerer tilfredsstillende. Men kommissoriet for udvalget dækker kun behandlingen af klager i såkaldte adfærdssager som eksempelvis voldsomme anholdelser. Dispositionsklager som klagen over at politiet ikke rykkede ud, selv om en vidne ringede fire gange på den dag, hun døde, er ikke med i udvalgets arbejde.

Advokat Ulla Degnegaard, tidligere formand for Politiklagenævnet for Sjælland og medlem af ministerens udvalg, mener, at sagen om Pia Rønnei kunne føre til nye drøftelser i ministerens udvalg. Men det kræver et nyt kommissorium, understregede hun i dagens avis.

»Det er afgørende for borgernes tillid til politiet, at klager behandles hurtigt og uafhængigt. Udvalget skal undersøge håndteringen af sager, hvor straffesager mod politiet kan blive

aktuelt og såkaldte adfærdsklager. Men ikke klager over politiets dispositioner som i denne sag. De kunne også være relevante at inddrage,« siger Ulla Degnegaard.

Politikere vil undersøge svigt i politiet

Foto: Erik Refner

I fire måneder har politiet ikke besvaret klager fra de efterladte til en 53-årig kvinde, som døde uden at politiet greb ind. Politikere på Christiansborg kræver politiets manglende reaktion undersøgt til bunds.

Af [Jonas Schrøder](#) og Morten Crone
Sidst opdateret Tirsdag den 3. juni 2008, 10:22

Sagen om den 53-årige Pia Rønnei, der i efteråret døde uden at Vestegnens Politi reagerede på fire alarmopkald, skaber forargelse blandt politikerne på Christiansborg.

Berlingske Tidende skrev i går, at de pårørende klagede over politiet i januar, men først dagen før Berlingske Tidende i søndags skrev om politiets svigt, modtog de efterladte et svar fra om, at behandlingen af klagen ikke er færdig.

Den langsomme svarproces giver dybe politiske panderynker. De Radikales retsordfører, Simon Emil Ammitzbøl, er længst ude med riven.

»Det er et helt skandaløst system, hvor borgerne kan have en forventning om, at der er for tætte bånd til dem, man klager til, og dem man klager over. Der skal være en klar uafhængighed mellem de to parter. Jeg forstår godt, at de efterladte er frustrerede, når de kan sidde med en fornemmelse af, at de kun har fået svar på deres klage, fordi Berlingske Tidende skriver historien,« siger han.

I 2006 nedsatte justitsminister Lene Espersen et udvalg, der skal undersøge den nuværende politiklageordning. Advokat Ulla Degnegaard, tidligere formand for Politiklagenævnet for Sjælland og medlem af ministerens udvalg, sagde i går, at sagen om Pia Rønnei kunne føre til nye drøftelser i udvalget. Men det kræver et nyt kommissorium, for udvalgets opgave i dag er at undersøge håndteringen af sager, hvor straffesager mod politiet kan blive aktuelle samt såkaldte adfærdsklager. Men altså ikke klager over politiets dispositioner, som sagen om Pia Rønnei drejer sig om.

DF vil have forklaring

Dansk Folkepartis retsordfører og formand for retsudvalget, Peter Skaarup, kræver en forklaring fra justitsminister Lene Espersen.

»Vi vil bede justitsministeren svare på, om det er korrekt, som Ulla Degnegaard siger, at den slags sager ikke er inkluderet i udvalgsarbejdet. Det vil ske med henblik på, om det også kunne være relevant for udvalget at undersøge disse forhold,« siger Peter Skaarup, der henter opbakning fra SFs Anne Baastrup, der er næstformand i retsudvalget.

»Vi skal stå med en flerfoldig løsning, når udvalget er færdig med arbejdet. Derfor må vi skrive til udvalget, at det er en fejl og vi udvider deres arbejde lidt. Det er afgørende, at der ikke er huller og uklarheder i, hvordan klager over politiets adfærd skal fordeles,« siger Anne Baastrup.

Amnesty er utilfreds

Socialdemokraternes retsordfører, Karen Hækkerup, tager sagen mere roligt. Hun vil først afvente politiets redegørelse i den aktuelle sag, før hun vil tage stilling til, om der er sket en menneskelig fejl, eller om der er noget galt med klagesystemet generelt.

Berlingske Tidende fangede i går Venstres retsordfører, Kim Andersen, på mobiltelefonen på vej mod Tyskland. Han kunne derfor ikke »på stående fod« forholde sig til, om politiklageudvalget skal have udvidet deres kommissorium.

Det vil til gengæld Amnesty International, der stiller sig komplet uforstående over for, at Lene Espersens klageudvalg ikke skal belyse alle former for klager til politiet.

»Vi kan kun opfordre ministeren til at inddrage behandlingen af dispositionsklager i udvalgets kommissorium. For borgerne er skellet mellem de to typer sager helt uforståeligt. Og når det handler om dispositions-sager, er der et stort problem med habiliteten, da det er politiet selv, der undersøger sagerne,« siger Claus Juul, juridisk konsulent i Amnesty International.

Politiet: Vi tager sagen dybt alvorligt

Foto: Kristian Sæderup

Klagesagen over den manglende udrykning i sagen om Pia Rønneis død i november giver røde ører hos Vestegnens Politi. Samtidig med at politiet skrev til klagerne, at sagen ikke var færdigbehandlet, beklagede politichef sagen i Berlingske Tidende. Et kiks, siger chefen i dag.

Af [Morten Crone](#) og [Morten Frich](#)

Sidst opdateret Tirsdag den 3. juni 2008, 10:25

Klagesagen i kølvandet på 53-årige Pia Rønneis død 26. november giver grå hår hos Vestegnens Politi. Politiet gav i Berlingske Søndag en foreløbig beklagelse over, at politiet ikke rykkede ud, da et vidne fire gange ringede efter at have hørt kvindeskrik og voldsom tummel fra nabohuset. Samme dag døde Pia Rønnei, da hun med vidnets nabo som chauffør i hendes egen bil torpederede en betonpille med 150 kilometer i timen.

I januar klagede Pia Rønneis søster Hanne Petersen, Pia Rønneis mand, samt vidnet over politiets dispositioner 26. november. I lørdags modtog klagerne et brev fra politiet, hvor der stod, »behandlingen af Deres klage er desværre ikke færdig«.

Forstår ikke udtalelse

Det undrede derfor Hanne Petersen, da hun så Ib Meng i Berlingske Tidende og i TV sige »som det ser ud nu, synes jeg ikke, at vi har gjort det godt nok i denne sag. Så burde vi have disponeret anderledes«.

»Det skulle de have skrevet til os. Hvorfor skal vi læse det i avisen,« siger hun.

Ib Meng erkender, at der er forskel på budskaberne.

»Det er en svips. Koordinationen mellem mig og den afdeling, der behandler klagen og har sendt brevet, har ikke været god nok,« siger chefpolitiinspektøren.

Hanne Petersen forstår ikke, at sagen nu behandles på femte måned, og at politiet skriver et brev lige inden sagen skal omtales i avisen.

»Vi tager sagen dybt alvorligt og sætter alle kræfter ind. Og vi har været i løbende dialog med klagerne,« siger Ib Meng.

Klagerne siger, at de bortset fra et enkelt kort telefonopkald til en af dem i slutningen af april intet har hørt fra jer – ud over når de selv har rykket for svar. Hvad siger du til det?

»At vi ikke kan give et svar, så længe behandlingen af klagen endnu ikke er færdig«.

Hvorfor siger du så til Berlingske Tidende, at der ikke har været disponeret godt nok i sagen, hvis klagerne ikke kan få det svar?

»Jeg udtaler mig om, hvordan det ser ud nu, ikke om resultatet, for vi er endnu ikke klar.«

Politiet genafhører centralt vidne

Efter Berlingske Tidendes afsløring af politiets manglende udrykning op til den 53-årige Pia Rønneis død, genafhører politiet nu sagens helt centrale vidne, Nino Chieu.

Af [Morten Crone og Morten Frich](#)

Sidst opdateret Onsdag den 4. juni 2008, 13:12

Københavns Vestegns Politi genindkalder nu det centrale vidne i sagen om 53-årige Pia Rønneis død 26. november sidste år.

Det sker, efter at Berlingske Tidende og Berlingske.dk i denne uge har blotlagt, hvordan Pia Rønnei omkom sammen med vidnets 60-årige nabo, selv om vidnet Nino Chieu havde ringet til politiet fire gange for at tilkalde hjælp.

Vestegnens Politi har indkaldt ham til afhøring i morgen torsdag kl. 12.

Nino Chieu skrev 5. december under på en vidneerklæring, hvori han oplyste de ting, han så med sine øjne og hørte med sine ører 26. november, hvor han sidst på formiddagen hørte tre serier af skrig og bump fra nabohuset.

Han ringede til politiet fire gange. Men politiet kom aldrig ud til Nino Chieus nabo for at undersøge, hvad der foregik. I stedet for selv at rykke ud, bad politiet vidnet om at gå over til naboen for at se efter, hvad der foregik.

Senere på dagen kørte naboen med Pia Rønnei som passager med 150 kilometer i timen og styrede hendes sorte Audi ind i en betonpille ved Amagermotorvejen. I vraget blev der fundet et oversavet jagtgevær.

»Da de indkaldte mig, oplyste politiet over for mig, at de var blevet bedt om at undersøge sagen igen. Jeg har fortalt, hvad jeg ved, og jeg gør det gerne igen,« siger Nino Chieu.

Nino Chieu har sammen med Pia Rønneis mand Per Rønnei og hendes søster Hanne Petersen klaget over at politiet trods de fire opkald valgte ikke at sende en patruljevogn. Klagen indgav de 26. januar – siden har de ikke hørt noget.

»Vi har ventet i fire måneder på, at der skete noget. Det er kun glædeligt, at de tager klagen alvorligt nu, hvor Berlingske Tidende har kastet lys over sagen,« siger han.

Chefpolitiinspektør Ib Meng oplyser til Berlingske.dk:

»Vi bekræfter, at vi har kontaktet Nino Chieu til at komme til afhøring i forbindelse med dispositionsklagesagen.«

Politiet har for mange alvorlige kiks

Foto: Erik Refner

Sagen om den 53-årige Pia Rønnei, der døde efter at politiet undlod at reagere på opkald, er langt fra enestående. Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg erkender, at der sker for mange fejl.

Af [Morten Crone](#) og [Morten Frich](#)

Sidst opdateret Onsdag den 4. juni 2008, 21:36

Bekymrede borgere, der frygter en forbrydelse mod sig selv eller andre, venter alt for ofte for længe eller bliver direkte afvist af politiet. Berlingske Tidende fremlægger i dag 32 sager om manglende reaktion og udrykning efter alvorlige henvendelser til politiet. Alle har fundet sted siden politireformen blev søsat i 2007.

Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg og justitsminister Lene Espersen erkender problemet.

»Vi har desværre set lidt for mange sager på det seneste, hvor vi ikke er helt skarpe nok til at reagere hurtigt på hastende opkald,« siger Hesselbjerg.

Udtalelsen kommer, efter at Berlingske Tidende i de seneste dage har afdækket hvordan den 53-årige Pia Rønnei og en 60-årig mand omkom i november, selv om Vestegnens Politi med fire opkald fra et vidne havde haft en chance for at gribe ind. Siden har 15 læsere henvendt sig med deres oplevelser. Og et lignende antal episoder er kendt fra blandt andet lokalpressen. I to tilfælde er den manglende reaktion endt med dødsfald.

Borgerhenvendelserne til Berlingske Tidende gør indtryk på justitsminister Lene Espersen (K). Hun er selv blevet kontaktet af borgere om problemet.

»Generelt løser politiet sine opgaver rigtig godt – også ved telefonerne. Men der har uden tvivl været en række beklagelige sager. Det er selvfølgelig ikke godt nok – og det synes politiet heller ikke. Borgerne skal trygt kunne henvende sig til politiet i forvisning om, at man kan komme igennem, og at der bliver taget hånd om sagerne på den rigtige måde. I politiet arbejdes der målrettet på at forbedre telefonbetjeningen og håndteringen af opkaldene.«

Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg siger, at politiet på baggrund af de uheldige erfaringer nu strammer sig an.

»Vi er blevet meget bedre til hurtig respons. Men vi skal være bedre endnu, og det bliver vi også. Det gør vi ved at gribe fat i hver eneste af de sager, hvor folk har stået med akutte problemer og har haft behov for hjælp – også den Berlingske Tidende har rejst fra Vestegnen. Men hvor vi af den ene eller anden grund ikke rykkede ud og så lære af dem,« siger Torsten Hesselbjerg og fortsætter:

»Det duer jo ikke, at der sidder 'fire mand på en tømmerflåde', imens nogen har brug for hjælp. Det budskab er meldt klart ud, så ingen kan være i tvivl om det«.

Betjente skjuler sig i skandalesag

»Om vi får det afdækket, ved jeg ikke. Men vi spørger alle medarbejdere, som var på arbejde den dag,« siger Ib Meng, chefpolitiinspektør fra Vestegns Politi. Foto: Kristian Sæderup

Betjente skjuler sig bag hinanden i en sag, hvor manglende udrykning givetvis kostede en 53-årig kvinde livet. Uørt, lyder det fra Amnesty International. Lovligt, siger professor.

Af Morten Crone og Morten Frich
Sidst opdateret Lørdag den 7. juni 2008, 20:45

Et alvorligt politisvigt, som efter alt at dømme kostede to mennesker livet, vil formentlig forblive uopklaret, fordi de ansvarlige betjente ikke vil stå frem.

Berlingske Tidende har i den forløbne uge afdækket, hvordan politiet 26. november undlod at reagere på fire opkald fra et vidne, der havde mistanke om en grov voldshandling i nabohuset. Vidnets nabo kørte derefter uhindret fra stedet i den 53-årige Pia Rønneis bil med hende som passager. Bilen kolliderede kort efter mod en betonpille, og begge omkom. Vidnet og kvindens pårørende klagede i januar over politiets håndtering af sagen. Men indtil videre kan de betjente, som var på vagt, angiveligt intet huske.

»Vi har prøvet at identificere, hvem der er involveret. Vi er startet de mest oplagte steder – som anmeldelse og visitation og vagtcentralen – men her husker ingen umiddelbart samtalerne,« siger chefpolitiinspektør Ib Meng fra Vestegnens Politi.

Vidnets opkald burde fremgå af døgnrapporten, men her står intet om sagen.

»På baggrund af teleoplysninger må vi antage, at nogen har talt med vidnet. Det er ikke godt politiarbejde, hvis ikke man står ved sine handlinger. Jeg bryder mig ikke om, hvis nogen »gemmer« sig,« siger Ib Meng.

»Her ser vi tilsyneladende den mindre pæne side af korpsånden. Det bør ikke være muligt at dække over hinanden i en så alvorlig en sag,« siger juridisk konsulent Claus Juul fra Amnesty International.

Betjentenes tavshed er ikke det eneste problem, påpeger Gorm Toftegaard Nielsen, professor i strafferet ved Aarhus Universitet. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention kan faktisk beskytte betjentene, da en person ikke kan beordres til at afsløre sig selv: »Princippet er, at en arbejdsgiver ikke kan pålægge medarbejdere at fortælle, hvem der har svigtet, hvis den pågældende med indrømmelsen risikerer en straffe- eller en disciplinærsag.«

Claus Juul fra Amnesty International erkender, at man ikke kan pålægge nogen at afsløre sig selv.

»Men politifolk arbejder aldrig alene. Der må have været andre på vagten, der har hørt eller set noget. Dem kan ledelsen spørge som vidner uden at komme i konflikt med menneskerettighederne,« siger Claus Juul.

En sag for politiet

Foto: Kristian Sæderup

Tre betjente hos vestegnens politi modtog fire opkald fra et vidne om en kvinde i nød. Men politiet kom ikke den 53-årige Pia Rønnei til undsætning. Hun mistede i stedet livet under voldsomme og mystiske omstændigheder. Nu siger alle betjente, at de ikke kan huske, hvem der modtog de alarmerende anmeldelser.

Af [Morten Crone og Morten Frich](#)

Sidst opdateret Lørdag den 7. juni 2008, 20:45

»Klage over Københavns Vestegns Politi,« stod der øverst på brevet, dateret den 26. januar 2008.

Klagen var ganske rutinemæssigt havnet på bordet hos chefen for vagtcentralen, vicepolitinspektør Kim Erik Hansen, og den gik på »politiets manglende pligttopfyldelse« ved ikke at reagere på flere anmeldelser fra en af de tre underskrivere, en Nino Chieu.

Nino Chieu havde den 26. november sidste år ringet til Vestegnens Politi hele fire gange for at få en patruljevogn til at rykke ud. Han havde i tre omgange hørt kvindeskrig og dump som fra stump vold fra nabohuset i sin kolonihave. Men politiet kom aldrig. Senere samme dag omkom den 60-årige mand fra nabohuset og en 53-årig kvinde, Pia Rønnei, under mystiske og voldsomme omstændigheder. I Pia Rønneis sorte Audi var de – med Nino Chieus nabo bag rattet – havnet mod en bropille på motorvejen med omkring 150 kilometer i timen. Et oversavet jagtgevær blev efterfølgende fundet i bilen.

Klagen var ud over af vidnet Nino Chieu underskrevet af Pia Rønneis søster og mand.

»Det er vores opfattelse, at politiet havde pligt til at påtage sig ansvaret og reagere på Nino Chieus alvorlige anmeldelser ved at tage et initiativ, der kunne have forhindre Pia Rønneis død,« stod der videre.

Klagen var på alle måder ubehagelig for vicepolitinspektør Kim Erik Hansen og resten af Vestegnens Politi – og den er ikke blevet mindre ubehagelig sidenhen.

I dag er hele affæren blevet en penibel sag for politiledelsen, og den har nu både rigspolitichefens og justitsministerens bevågenhed.

For ikke blot blev Nino Chieu afvist den skæbnsvangre dag, hvor han fire gange anmeldte, hvad vidnet kun kunne opfatte som en alvorlig forbrydelse.

Her snart syv måneder efter Nino Chieus fire anmeldelser og fem måneder efter klagen over politiets fravær, kan ledelsen hos Vestegnens Politi stadig ikke oplyse, hvilke tre betjente der talte med Nino Chieu 26. november. For ingen af betjentene ønsker åbenbart at gå til bekendelse. De skjuler sig i korpset og har ikke meldt sig, selvom alle, der var på vagt, meget direkte er blevet bedt om det.

Nino Chieu har oplyst til Vestegnens Politi, at han husker navnet 'Mikkel', og han derefter talte med en kvindelig betjent og til sidst kom igennem til en helt tredje, en mandlig betjent, som han opfattede som den vagthavende.

Mens Nino Chieu talte med 'Mikkel', røg forbindelsen efter to minutter. Men Nino Chieu nåede både at fortælle, hvad han havde hørt, og hvor han opholdt sig. Da han trykkede genkald, var 'Mikkel' gået til frokost, fortalte en kvindelig betjent, som han nu fik i røret. Men i stedet for at sende en vogn bad hun Nino Chieu undersøge, om der var noget galt i nabohuset. Nino Chieu var ikke meget for at agere spejder for politiet, men gjorde det alligevel. Naboen afviste, at der var kommet kvindeskrig og larm fra hans hus. Nino Chieu ringede tilbage til Vestegnens Politi og fik igen den kvindelige betjent i røret. Han bad hende om at sende en patrulje, men mistede forbindelsen og gav op. Da han senere på dagen ringede fjerde og sidste gang, insisterede han på, at hans henvendelse i det mindste blev noteret. For vicepolitinspektør Kim Erik Hansen var behandlingen af klagen ikke en synderlig kompliceret opgave. Han slog blot op i vagtplanen og spurgte de betjente, der var på arbejde den 26. november, hvem der havde talt med vidnet. Men svarene gjorde ham urolig. Ingen kunne huske opkaldene. Ingen mente, at de nogensinde havde talt med Nino Chieu, til trods for at han havde talt med tre forskellige betjente.

I den videre interne undersøgelse stod det også hurtigt klart, at der rent faktisk havde været disponible vogne på det pågældende tidspunkt, og at de kunne have været fremme på mellem 1 og 10 minutter. Kim Erik Hansen slog også op i døgnrapporten. Men her stod ikke ét ord om henvendelser fra Nino Chieu. Til gengæld havde betjente anholdt en rumænsk lommetyv i Netto i Rødovre.

Vidnet Nino Chieu kunne dokumentere med teleoplysninger, at han havde talt med politiet, og politiledelsen benægter ikke hans troværdighed. Derfor tror politiledelsen ikke på, at de involverede betjente ikke kan huske Nino Chieus opkald.

Der var der kun én mulighed. Ledelsen måtte gennemgå hele stationen. Samtlige medarbejdere, der var på vagt 26. november er nu blevet spurgt, om de har modtaget Nino Chieus opkald. Samtidig er ledelsen gået til TDC for at sikre sig, at Nino Chieus opkald ikke er havnet et helt forkert sted ved en teknisk fejl.

Politiledelsens undersøgelse har ikke fjernet politiets forklaringsproblem, men på sin vis blot gjort det endnu større.

Berlingske Tidendes afdækning af sagen gennem den seneste uge viser samtidig, at sagen fra Vestegnens Politi langtfra er enestående. Adskillige danskere har i 2007 og 2008 henvendt sig til politiet for at få hjælp – uden at blive hjulpet.

Der er sagen om den 17-årige Monika fra Hjørring, der blev dræbt i maj af sin ekskæreste, selvom der i timerne forinden var blevet ringet til politiet. Der er sagen om Sønderjyllands Politi, der ikke ville rykke ud til en fuld mand, der endte med at dø på en rastepads. Og så er der alle de sager, som ikke tidligere har været i pressen, før Berlingske Tidende bad læserne give deres bidrag i en kortlægning. En kortlægning, der fortsat er i gang. Læsernes

beskrivelser rummer ikke sager, som er endt i tragiske dødsfald som den på Vestegnen. Men ved flere af dem kunne det være gået alvorligt galt.

I denne uge har rigspolitichef Torsten Hesselbjerg og justitsminister Lene Espersen beklaget og erkendt, at der er »lidt for mange sager«, som rigspolitichefen formulerede det.

I sagen om Pia Rønneis død håber chefpolitiinspektør Ib Meng fra Vestegnens Politi, at det lykkes ham at afdække årsagen til, at hans betjente ikke straks sendte en patrulje af sted.

»Der er jo to sider i sådan en sag. Men uanset hvad vil vi lære, hvad vi kan. Om vi får det afdækket, ved jeg ikke. Men vi spørger alle medarbejdere, som var på tjeneste den pågældende dag. Resultatet afventer vi stadig.«

Vestegnens Politi føler et stort ansvar i sagen, siger han:

»Når der kommer en henvendelse fra en borger, som jeg ikke kan betvivle er bekymret og troværdig, har vi pligten til at forstå budskabet.«

Ib Meng er ikke stolt over, at en betjent bad Nino Chieu gå over til naboen, og at der ikke blev sendt en patrulje: »Som sagen er beskrevet nu, synes jeg ikke, at vi har gjort det godt nok. Vi burde være rykket ud. Dispositionen burde også fremgå af vores døgnrapport. Uanset hvad vi når frem til, vil vi arbejde videre med sagen som tema i organisationen. Herunder også etik, moral og kommunikation.«

1. oktober 2007 gennemgik Vestegnens Politi en meget stor omlægning i forbindelse med politireformen. Frem mod 2011 skulle den ifølge justitsminister Lene Espersen (K) få landets politifolk til at »rejse sig fra skrivebordene og bekæmpe de nye, grove typer af kriminalitet«. Ud af 800 medarbejdere hos Vestegnens Politi var der kun fem, der ikke flyttede enten kontor, afdeling eller tjenestested. Politidirektøren Henning Thiesen definerede sit eget personlige mål med, at »vores succeskriterium er, at befolkningen ikke opdager, at der er en reform i gang«.

Men det stod hurtigt klart, at der var problemer. På et møde med borgmestrene i området 27. november – i øvrigt dagen efter Pia Rønneis voldsomme død – beklagede politidirektøren den stærkt svingende telefonbetjening af borgerne. Han udtrykte samtidig håb om, at de værste problemer nu var overstået.

Chefpolitiinspektøren Ib Meng mener dog ikke, at politireformen var skyld i det fravær af handlekraft, som står klart i sagen om Pia Rønneis død.

»Nino Chieu kom igennem til Vestegnens Politi. Vi er stadig tilbage ved, at her er ikke leveret et godt stykke arbejde, som sagen fremstår nu.«

Familien til den afdøde 60-årige mand meddeler via sin advokat, at den ikke ønsker at medvirke og understreger, at beretningen efter dens opfattelse bygger på Pia Rønneis families udlægning af sagen, og at der ikke foreligger en afgørelse fra domstolene om skyldsspørgsmålet. Pia Rønneis efterladte har givet deres tilladelse til, at hun optræder med navn og foto og understreger, at artiklerne er blevet til på Berlingske Tidendes foranledning.

Lene E.: Pinligt at betjente skjuler sig

Lene Espersen Foto: Scanpix

Justitsministeren kalder det »helt uacceptabelt«, at politibetjente skjuler sig bag hinanden i sagen, hvor manglende udrykning muligvis kostede en 53-årig kvinde livet. Ministeren vil have de pågældende til at stå frem og erkende deres fejl.

Af [Morten Henriksen](#)

Sidst opdateret Mandag den 9. juni 2008, 22:27

Justitsminister Lene Espersen (K) lægger nu pres på de navngivne betjente, som undlod at reagere på fire opkald fra et vidne, der havde mistanke om en grov voldshandling sidste år. Det alvorlige politisvigt, som efter alt at dømme kostede to mennesker livet, risikerer at forblive uopklaret, fordi de ansvarlige betjente ikke vil stå frem.

Derfor bør betjentene nu komme ud af busken og erkende deres fejl, mener Lene Espersen. »Det er helt og aldeles uacceptabelt, at der er politifolk, som ikke vil fortælle noget og ikke vil medvirke til, at sagen bliver ordentligt belyst. Det er pinligt, at man ikke kan få klar besked i den her sag,« siger hun.

Berlingske Tidende har på det seneste afdækket, hvordan politiet 26. november ikke rykkede ud efter opkaldene fra vidnet. Vidnets nabo kørte derefter uhindret fra stedet i den 53-årige Pia Rønneis bil med hende som passager. Bilen kolliderede kort efter mod en betonpille, og begge omkom.

Vidnets opkald burde fremgå af døgnrapporten, men her står intet om sagen. I søndags erkendte chefpolitiinspektør Ib Meng fra Vestegnens Politi, at et forsøg på at identificere de involverede betjente har været forgæves: »Vi er startet de mest oplagte steder – som anmeldelse og visitation og vagtcentralen – men her husker ingen umiddelbart samtalerne.«

Om betjentenes mangelfulde hukommelse, siger Espersen: »Ja, men alligevel kan det ikke være så svært at finde ud af, hvem der var på vagt den pågældende dag. Man må nogenlunde kunne indsnævre, hvilken persongruppe der er tale om. Jeg synes, at det er bekymrende, når også folk fra ledelsen udtaler, at det ikke er acceptabelt, at man ikke kan finde ud af, hvem der har håndteret den pågældende sag.«

Justitsministeren understreger, at hun ikke er ude på at hænge de pågældende betjente ud. »Alle har forståelse for, at politifolk kan være stressede og foretage fejlprioriteringer. Men folk har svært ved at forstå, når nogen begår fejl og så bagefter ikke rigtig vil være ved det,« siger Lene Espersen og fastslår: »Folk skal vedkende sig deres ansvar, lære af deres fejl og så komme videre.«

Frit lejde til betjente ved svigt

Foto: Lea Meilandt Mathiesen

Betjente, der står frem og fortæller om svigt og fejl, skal have frit lejde, ønsker både politifolk og formand for politiklagenævn. I dag mørklægges mange sager på grund af svigtende hukommelse hos betjente.

Af [Morten Crone og Morten Frich](#)

Sidst opdateret Tirsdag den 10. juni 2008, 22:24

For at styrke borgernes retssikkerhed og mulighed for at gennemføre klagesager mod politiet skal landets betjente have frit lejde til at indrømme fejl og svigt.

»Hvis betjente fik sikkerhed for, at det ville være uden betydning for deres karriere at stå frem, kunne det belyse en del sager bedre, end det sker i dag,« siger advokat Poul Helmuth Petersen, formand for Politiklagenævnet for København, Frederiksberg og Tårnby, som støtter tanken om frit lejde.

I dag ender mange sager i påstand mod påstand eller med, at betjentenes hukommelse svigter og sagen må opgives. I forvejen er der frit lejde i luftfarten og i sundhedssektoren, hvor arbejdsgiverne sætter forbedringer af sikkerheden højere end straf af enkelte medarbejdere. Dog kan borgerne stadig klage og få læger stillet til ansvar.

Et udvalg nedsat af justitsministeren er ved at revidere politiklagesystemet. Ifølge Politiforbundet har udvalget diskuteret netop frit lejde.

»Politifolk er generelt tilbageholdende med at give oplysninger, det må vi indrømme. Med frit lejde kunne vi begynde at lære af fejlene,« siger Peter Ibsen, formand for Politiforbundet.

Udvalgets formand, landsdommer Svend Bjerg Hansen, har ingen kommentarer.

På femte måned leder Vestegnens Politi efter tre betjente, som undlod at sende en patruljevogn trods gentagne opkald fra et vidne. Kort efter omkom den 53-årige Pia Rønnei. Enkemanden, Per Rønnei, opfordrer i dag betjentene til at stå frem.

»Det har ingen betydning for os, om de får en sanktion. For vores skyld kunne man sagtens tilbyde dem frit lejde. Det vigtigste for os er, at nogen påtager sig ansvaret og giver os informationerne om forløbet.«

Justitsministeren kaldte i går Berlingske Tidendes afsløringer af betjentenes svigtende hukommelse for »pinligt«.

I dag står Per Rønnei og hans 18-årige datter frem og fortæller deres beretning om et retssystem, der har ladet dem i stikken.

Betjent står frem

Vidnet Nino Chieu forsøgte forgæves at få politiet til at komme ud Foto: Erik Refner

En betjent ved Københavns Vestegns Politi har fået hukommelsen igen og husker nu centrale og vigtige detaljer fra 26. november, hvor 53-årige Pia Rønnei omkom.

Af [Morten Crone og Morten Frich](#)

Onsdag den 11. juni 2008, 14:20

Et vidne ringede fire gange og appellerede til politiet om at sende en patruljevogn, da han hørte skrig og bump fra nabohuset.

Vidnet Nino Chieu talte med tre forskellige betjente den dag, men det lykkedes ham ikke at overbevise dem om, at de burde sende en patrulje ud.

Hidtil har betjente ved Vestegns Politi hidtil ikke kunnet huske noget, når de er blevet spurgt af ledelsen.

Det til trods for, at de pårørende 26. Januar i år klagede over politiets håndtering af sagen. Men nu har en af betjentene meldt sig på banen.

Samme dag, hvor Nino Chieu kontaktede politiet, kunne vidnets nabo forlade huset i Pia Rønneis bil og med Pia Rønnei som passager torpedere en betonpille med 150 kilometer i timen. Begge omkom..

Københavns Vestegns Politi bekræfter i en pressemeddelelse, at en medarbejder har meldt sig i sagen ”fordi pågældende efter omtale af sagens detaljer mener at have talt i telefon med anmelderen”.

I samme pressemeddelelse skriver politiet, at sagens centrale vidne, den 44-årige Nino Chieu, er blevet genafhørt i dag.

Gennembrud i Rønnei-sagen

Et halvt år efter Pia Rønneis død har en betjent ved Vestegnens Politi fået hukommelsen igen. Betjenten mener at have talt med det vidne, der ringede fire gange til politiet, uden at det rykkede ud.

Af [Morten Crone](#)

Onsdag den 11. juni 2008, 22:30

Hvor politiets interne efterforskning af sagen om politi-svigt forud for 53-årige Pia Rønneis død 26. november sidste år hidtil har ligget under en uigennembrydelig dyne af dårlig hukommelse hos Vestegnens Politi, er der nu sket et gennembrud.

»En politiansat ved Københavns Vestegns Politi har nu henvendt sig til sine overordnede, fordi pågældende efter omtale af sagens detaljer mener at have talt i telefon med anmelderen den 26. november 2007. Betjentens henvendelse vil naturligvis også indgå i den undersøgelse, som fortsat pågår,« lyder en pressemeddelelse fra Vestegnens Politi. Chefpolitiinspektør Ib Meng uddyber ikke ordlyden, da sagen fortsat undersøges.

Som beskrevet af Berlingske Tidende forsøgte et vidne med fire opkald til politiet at få en patruljevogn til et koloniområde på Vestegnen. Han hørte kvindeskrig og bump og så naboen opføre sig stærkt mistænkeligt. Politiet sendte Nino Chieu over til naboen for at undersøge sagen, men sendte aldrig en vogn.

Naboen kørte derefter fra stedet med Pia Rønnei som passager og torpederede direkte ind i en betonpille med 150 km/t. I bilen blev fundet et oversavet ladt jagtgevær.

I januar klagede vidnet og Rønneis pårørende over politiets håndtering af sagen. Indtil Berlingske begyndte at beskrive sagen uden held, fordi ingen betjente kunne huske noget. Vestegnens Politi mangler nu at indkredse de andre to betjente, der talte med Nino Chieu.

Nino Chieu, der blev genafhørt af politiet i forgårs, er rystet over, at en betjent sendte ham over til naboen, som senere var kørt galt med et våben i bilen. Derfor er han glad for, at en betjent nu husker hans henvendelse: »Nu er der sat ansigt på, og så kan processen gå videre med at få rettet op på fejlene.«

Pia Rønneis familie kritiserede i gårsdagens avis, at de ikke kunne få sagens akter. Det vil ske, når sagen er endeligt afsluttet, oplyser Vestegnens Politi

Panik om nyt politiklagesystem

Nino Chieu klagede over politiets håndtering af Pia Rønnei-sagen. Nu kan sagen ende med, at hele politiklagesystemet laves om. Foto: Erik Refner

Oppositionen kritiserer regeringen for efter syv år stadig ikke at have skabt et ordentligt system for politiklager. DF i aktion sammen med oppositionen.

Af [Morten Crone - Morten Frich og Morten Henriksen](#)

Onsdag den 11. juni 2008, 22:30

Da retsordfører Peter Skaarup læste Berlingske Tidende for ti dage siden, fik han sig lidt af en overraskelse: Den kommission, som regeringens trofaste støtteparti var med til at nedsætte for at forbedre danskernes klagemuligheder over for politiet, gravede sig kun ned i ét hjørne af klagesystemet. Ekspertterne kiggede på de såkaldte adfærdssager, hvor folk klager over politiets unødige anvendelse af magt, grov tiltale, spirituspåvirkning, misbrug af politiskiltet og den slags.

Et helt andet hjørne henligger stadig i mørke: Dispositionsklagerne.

Det er sagerne, hvor politiet f.eks. ikke rykker ud til borgere i akut nød. Det er netop sager af den type, som Berlingske Tidende sammen med sine læsere har registreret 32 af siden politireformen, og som kan være helt ødelæggende for tilliden til politiet.

Spørgsmål til ministeren

Peter Skaarup afsendte straks et spørgsmål til ministeren. For det her var ikke godt nok.

»Det var med en vis forbløffelse, at vi kunne læse i Berlingske Tidende, at det slet ikke var en del af det regeringsnedsatte udvalgs kommissorium,« siger retsordføreren:

»Vi bliver nødt til at kigge på rub og stub – også klager over politiets evne til at rykke ud. Jeg kan slet ikke tænke mig en politisk aftale om et klagesystem, der ikke løser det problem.«

Regeringens udvalg ledes af landsdommer Svend Bjerg Hansen fra Viborg og ventes klar med sine anbefalinger allerede sidst på året. Nu vil oppositionen og Dansk Folkeparti sende eksperterne på yderligere arbejde.

Socialdemokraternes retsordfører Karen Hækkerup kalder sagen pinlig for regeringen:

»Klager over politiets dispositioner må ind i udvalgets kommissorium. Politiklagesystemet er for gammeldags tænkt – både i forhold til borgerne og betjentene selv, som har brug for en bedre evalueringskultur. Det er regeringens ansvar, der er blevet forsømt gennem syv år.«

SFs retsordfører, Karina Lorentzen, siger, at der bør etableres et uafhængigt klagenævn i forhold til sager om klager over politiet, så politiet ikke skal behandle klager over sig selv. Det har også Amnesty International anbefalet.

Karina Lorentzen ønsker, at det nye klagenævn også skal kunne behandle klager over politiets service – eller mangel på samme – over for borgerne.

SF støtter frit lejde

SF støtter desuden tanken om frit lejde til betjente, der begår fejl. En tanke rejst af Politiforbundet.

»Det er vigtigere at få alle oplysninger frem, så fejl kan forebygges, end at straffe den enkelte betjent, der har begået fejlen,« siger Karina Lorentzen, men understreger: »Frit lejde er en god ide, f.eks. i sagen om de forgæves opkald til Vestegnens Politi, men vil ikke være egnet til f.eks. sager om magtmisbrug – da skal der naturligvis ikke være frit lejde for betjenten,« siger SFs retsordfører.

Simon Emil Ammitzbøll fra Radikale støtter også varmt et nyt politiklagesystem, hvor også klageadgangen over politiets dispositioner forbedres, siger han til Berlingske Tidende.

Klageadgang til politiet skal ændres

Nino Chieu klagede over politiets håndtering af Pia Rønnei-sagen. Nu kan sagen ende med, at hele politiklagesystemet laves om. Foto: Erik Refner

Hele systemet for politiklager skal tænkes forfra. Det mener et politisk flertal, som vil sikre hurtige og uafhængige afgørelser – også når der klages over manglende udrykninger.

Af Morten Crone - Morten Frich og Morten Henriksen
Onsdag den 11. juni 2008, 22:30

Borgerne skal have hurtige og uafhængige afgørelser, når de klager over politiet – og det uanset, om de klager over betjentes adfærd, eller over, at politiet ikke rykker ud, når de har brug for hjælp. Det mener et flertal uden om regeringen, der nu lægger op til, at hele politiklagesystemet laves om. Et udvalg nedsat af regeringen er i gang med at se på borgernes adgang til at klage over politiets adfærd. Nu bliver udvalget også pålagt at se på klager over politiets dispositioner.

»Vi bliver nødt til at kigge på rub og stub – også klager over politiets system,« siger DF-retsordfører Peter Skaarup.

Debatten er rejst efter Berlingske Tidendenes omtale af Pia Rønnei-sagen. Her undlod betjente at reagere på fire opkald fra et vidne, der havde mistanke om en grov voldshandling sidste år. Det alvorlige politisvigt kostede efter alt at dømme to menneskers livet. Socialdemokraten Karen Hækkerup mener, at det nuværende klagesystem er for gammeldags – både i forhold til borgerne og betjentene selv, som har brug for en bedre evalueringskultur. Den radikale Simon Emil Ammitzbøl støtter også et helt nyt politiklagesystem, og SF's retsordfører, Karina Lorentzen, bringer flertallet i hus: »Folk skal kunne klage over politiet, som de kan over alle andre offentlige instanser,« siger hun.

Flertallets udmelding får nu justitsminister Lene Espersen (K) til at reagere.

»Jeg synes, det er naturligt, at udvalget vurderer, om det er fornuftigt, at klager over politiets dispositioner også skal indgå i et nyt klagesystem. Derfor vil jeg bede udvalget om at se på dette spørgsmål,« siger hun i en skriftlig kommentar, som hun ikke ønsker at uddybe.

Justitsministeren vil ikke tage stilling til, om klager over politiets dispositioner skal indgå i det nye klagesystem, før udvalget har vurderet sagen.

Pia Rønnei-sagen fik i går en anden konsekvens: En betjent ved Københavns Vestegns Politi har fået hukommelsen igen og husker nu centrale og vigtige detaljer fra 26. november, hvor 53-årige Rønnei omkom.

Vestegnens Politi erkender svigt i Rønneisagen

Vestegnens Politi erkender nu med beklagelse, at der havde været en reel chance for at gribe ind i sagen om Pia Rønneis død 26. november 2007. Foto: Privatfoto

Politiet fik fire chancer for at reagere i sagen om Pia Rønneis død. Nu beklager Vestegnens Politi, at de intet gjorde.

Af [Morten Crone](#)

Onsdag den 9. juli 2008, 12:17

Vestegnens Politi erkender nu med beklagelse, at der havde været en reel chance for at gribe ind i sagen om Pia Rønneis død 26. november 2007.

Beklagelsen falder i et svar på en klage fra Pia Rønneis pårørende samt det vidne, som med fire opkald forsøgte at få politiet til at rykke ud.

”Det kan oplyses, at der var ledige patruljer til rådighed i politikredsen på de anførte tidspunkter,” fremgår det i svaret fra Henning Thiesen, direktør for Københavns Vestegns Politi.

Berlingske Tidende har siden 1. juni afdækket sagen – herunder også at der var ledige vogne at sende. Men i stedet for at rykke ud, sendte Vestegnens Politi i stedet vidnet Nino Chieu ind til sin nabo for at undersøge årsagen til, at han havde hørt skrig og bump. Dermed konfronterede vidnet en mand, der senere viste sig bevæbnet.

Senere samme dag omkom Pia Rønnei, 53, sammen med vidnets 60-årige mandlige nabo, da han bag rattet i kvindens bil torpederede en betonpille ved afkørsel 22 på Amagermotorvejen.

I en taske i bilen blev fundet et oversavet jagtgevær sammen med tre ruller tape og en kniv. I mandens bukselinning var stukket plast-strips, som kan bruges som håndjern.

To afbrudte telefonsamtaler mellem vidnet og politiet kan have haft betydning for at politiet ikke kom, da vidnet ringede, skriver Henning Thiesen.

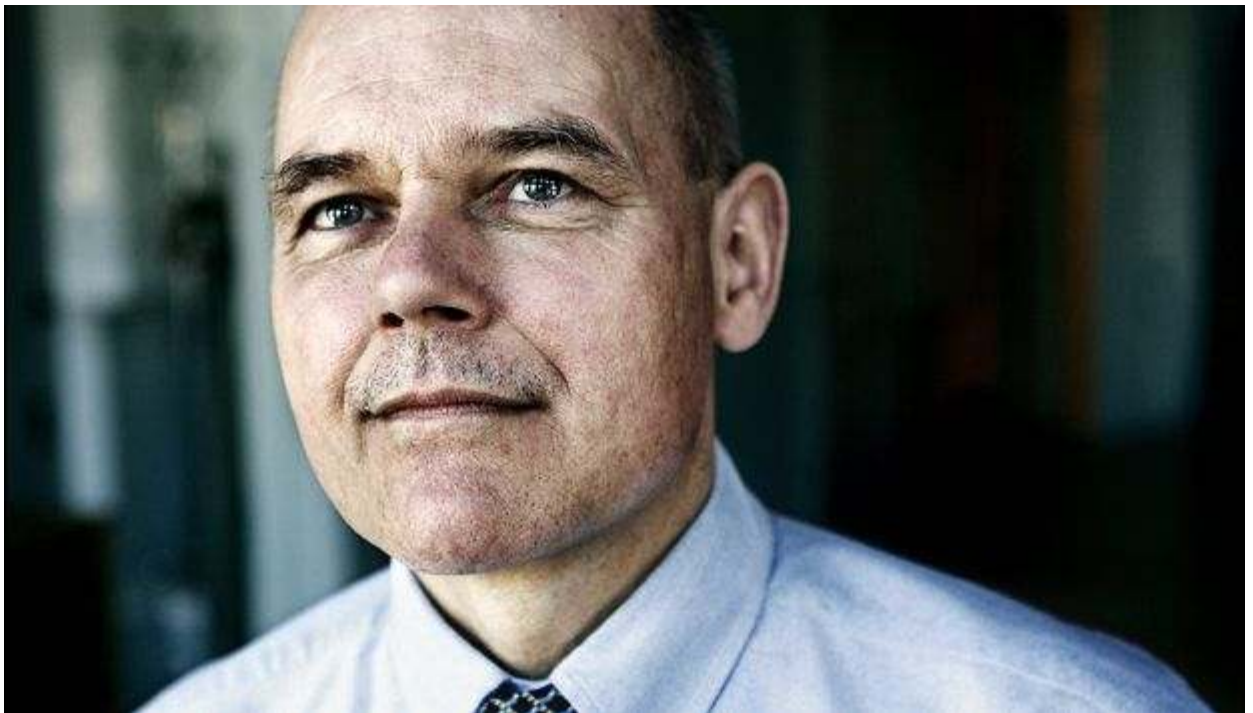
”Det er imidlertid min opfattelse, at politiet i forbindelse med Nino Chieus henvendelse ikke burde have bedt en borger om selv at undersøge omstændighederne, men burde have sendt en patrulje. Jeg skal beklage dette. Herved har jeg lagt vægt på, at det er politiet, som er den professionelle part i kommunikationen og kontakten med borgeren, der har ansvaret for, at der skabes det bedst mulige beslutningsgrundlag, så der kan reageres rigtigt på henvendelsen,” skriver Henning Thiesen i det seks sider lange svar.

Sammen med Pia Rønneis mand og søster klagede Nino Chieu 26. januar over ”politiets manglende pligttopfyldelse ved ikke at reagere på korrekt på Nino Chieus anmeldelser den 26. November 2007 af voldshandlingerne i (NN’s) hus, som førte til Pia Rønneis død”.

Henning Thiesen oplyser i sit svar, at politiets egen undersøgelse af sagen nu er afsluttet.

Berlingske Tidende har i kølvandet på afdækningen af Pia Rønnei-sagen bedt danskerne om at bidrage med oplysninger om sager, hvor politiet er tilkaldt men blev væk. På godt en måned er der blevet plottet næsten 70 sager på et interaktivt Danmarkskort – herunder flere sager fra Københavns Vestegn. På et år er fem personer døde i sager, hvor politiet forinden var blevet tilkaldt.

»Vi skulle have rykket ud«

»Når vi siger, at vi burde have sendt en patrulje, så burde vi heller ikke have ventet på, at der kom en klage. Så burde vi have taget sagen op af egen drift. Havde vi gjort det, havde vi sparet besværet med at finde medarbejdere, der efter måneder ikke kunne huske, om det var dem, eller ej. Vi kunne have fået sagen bedre undersøgt,« erkender politidirektør Henning Thiesen. Foto: Erik Refner

Politidirektør Henning Thiesen beklager, at to omkom, selvom politiet var blevet tilkaldt fire gange. Politiet begik fejl, erkender han og lover, at borgere på Vestegnen trygt kan regne med politiet trods svigt i sagen om Pia Rønnei.

Af [Morten Crone](#)

Sidst opdateret Onsdag den 9. juli 2008, 22:02

Da Nino Chieu ringede fire gange og fortalte politiet om sine oplevelser om formiddagen den 26. november sidste år, burde hvert opkald i sig selv have udløst en udrykning. Men ingen kom, og kort tid senere omkom 53-årige Pia Rønnei sammen med Nino Chieus 60-årige nabo, da naboen med Pia Rønnei som passager torpederede en betonpille på Amager-motorvejen.

Københavns Vestegns Politi har nu færdigbehandlet klagesagen over deres dispositioner på dagen. Over seks sider erkender politiet fejl på fejl.

Politidirektør Henning Thiesen konkluderer, at politiet burde være rykket ud, og at politiet ikke skulle have bedt vidnet om at undersøge, hvad der foregik i nabohuset. Samtidig erkender politidirektøren i brevet, at politiet af egen drift skulle have taget sagen op i stedet for at vente to måneder på, at en klage tvang ordensmagten til selvransagelse. Dog mener han, at sagen har været så kompleks, at 164 dages ventetid for klagerne er acceptabelt.

»Jeg er nået frem til, at sagsbehandlingen ikke har været for lang,« siger han.

Ifølge politidirektøren handler sagen først og fremmest om dårlig kommunikation.

»Det er vores ansvar at sikre, at kommunikationen forløber, så vi har et godt og sikkert beslutningsgrundlag,« siger han.

Ingen disciplinærsag

Thiesen, der er tidligere chef for Bagmandspolitiet, afviser, at der vil rulle hoveder på grund af sagen.

»Der er tale om medarbejdere, der har passet deres job, og som kloge mennesker som dig og mig bagefter skønner, burde have været anderledes. Vi straffer ikke folk for udøvelsen af et skøn. Vi er ikke i nærheden af en disciplinær reaktion eller sag.«

Hvad lægger du til grund?

»Vi er i en boldgade, hvor man ikke skal straffe folk. Når man udøver skøn, vil det statistisk set gå galt en gang imellem. Det kan man ikke begynde at straffe folk for, så længe skønnet ikke er helt ved siden af.«

Jamen, der var jo ledige vogne. Du siger selv, at politiet skulle have rykket ud. Hvis ikke det er svigt, hvad er det så?

»Det her er ikke i nærheden af en disciplinærsag.«

Vidnet Nino Chieu var i kontakt forskellige betjente, da han ringede. Politiets problem i undersøgelsen har været svigtende hukommelse hos de betjente, der håndterede Nino Chieus opkald. Da politiet modtog klagen, sendte man mails til de medarbejdere, der arbejder med borgerhenvendelser. Uden resultat. Senere blev mailforespørgslen udvidet til samtlige, der var ansat 26. november. Uden resultat. 9. juni læste en betjent Berlingske Tidendes afdækning af sagen. På baggrund af artiklerne huskede han nu svagt at have talt med vidnet, står der i svarbrevet til klagerne. En kvindelig betjent, som Nino Chieu talte med, og som sendte ham ud som politispejder hos naboen, er det ikke lykkedes at finde.

Der bor 384.000 borgere på Vestegnen. Kan de regne med, at politiet kommer, når de ringer?

»Ja. Det kan de.«

På baggrund af denne sag er der ikke grobund for stor optimisme?

»Det er et enkeltstående forløb. Der kan ske fejl. Det erkender vi. Men vi har 26.000 udrykninger årligt, og vi havde sidste år 93 disponeringsklager om alt mellem himmel og jord – enkelte af dem handler om, at vi ikke kom. Men der er tale om meget, meget få sager.«

En lærestreg

Politidirektøren påpeger, at sagen får betydning fremover i sager, hvor politiet selv får mistanke om, at der kan være tale om svigt:

»Der er en politi-etisk lærestreg: Når vi bliver bekendt med sådan en problemstilling, må vi ikke tøve. Vi skal tage den op selv. Når vi siger, at vi burde have sendt en patrulje, så burde vi heller ikke have ventet på, at der kom en klage. Så burde vi have taget sagen op af egen drift. Havde vi gjort det, havde vi sparet besværet med at finde medarbejdere, der efter måneder ikke kunne huske, om det var dem, eller ej. Vi kunne have fået sagen bedre undersøgt«.

Samtidig har sagen også ført til, at Henning Thiesen har indskærpet over for medarbejderne, at det er vigtigt at få dokumentation for beslutninger og samtaler med borgerne ført ind i døgnrapporten. Nino Chieus henvendelser er nemlig ikke noteret nogen steder i rapporten på trods af, at vidnet bad om at få ført til protokols, at han havde ringet med mistanke om, at en medborger var i nød.

»Det havde været hensigtsmæssigt, at Nino Chieus henvendelser var noteret ind i døgnrapporten. Jeg har skrevet ud til medarbejderne, at det er vigtigt, at der er dokumentation, så man ved, hvor og hvad der kan tages fat i, hvis der efterfølgende bliver brug for det,« siger han.

Fejl på fejl hos Vestegnens Politi

Vestegnens Politi erkender nu med beklagelse, at der havde været en reel chance for at gribe ind i sagen om Pia Rønneis død 26. november 2007. Foto: Privatfoto

Politiet svigtede Pia Rønnei forud for hendes død. Men sagen får ingen konsekvenser for hverken menige eller chefer hos Vestegnens Politi.

Af [Morten Crone](#)

Sidst opdateret Onsdag den 9. juli 2008, 22:02

164 døgn skulle politiet bruge på at finde ud af, hvad der gik galt forud for 53-årige Pia Rønneis mystiske og voldsomme død 26. november sidste år.

Undersøgelsen er endt med en blank undskyldning til Pia Rønneis familie: Politiet begik fejl på fejl og burde være rykket Pia Rønnei til undsætning.

Men på trods af, at der var ledige patruljer, og selv om politiet blev tilkaldt fire gange, foretog Københavns Vestegns Politi sig ingenting 26. november 2007. Vidnet Nino Chieu ringede fire gange, da han hørte bump og skrig fra nabohuset. Senere samme dag omkom Pia Rønnei sammen med vidnets 60-årige nabo, da hun med den 60-årige ved rattet i hendes Audi kolliderede med en betonpille på Amager-motorvejen med 150 kilometer i timen. I bilen blev fundet bl.a. et oversavet, ladt jagtgevær.

Trods beklagelser får sagen dog ingen konsekvenser for implicerede betjente eller deres chefer, oplyser direktør for Københavns Vestegns Politi, Henning Thiesen.

»Vi er slet ikke i nærheden af en disciplinærsag,« svarer han på et spørgsmål om, hvorvidt sagen kan udløse fyringer.

Det kan være strafbart for borgere at undlade at hjælpe andre, der er i nød eller hjælpeløse. Pia Rønneis pårørende noterer sig politiets beklagelse af sagen. Men de forstår ikke, at politiet kan erkende fejl i sagen, uden at det får konsekvenser.

»Det er uforståeligt. Nogen må da stå til ansvar. Sådan må det være i politiet, ligesom det er i resten af samfundet,« siger Hanne Petersen. Som søster til Pia Rønnei indsendte hun klagen over politiets svigt 26. januar.

Nino Chieu, medunderskriver på klagen og vidnet til skrig og bump i sin nabos hus siger: »Hvis medarbejderne havde meget klare instrukser og retningslinjer for, hvordan de skulle håndtere sager som denne, bør der rulle hoveder blandt de menige. Men hvis der ikke er meget klare retningslinjer for, hvordan opkald skal håndteres, er det ledelsens ansvar,« siger Nino Chieu.

Sanktioner mod betjente kræver, at der kan placeres et direkte ansvar hos en konkret medarbejder, mener juridisk konsulent i Amnesty International Claus Juul.

»Det kan blive svært i denne sag,« siger han

Berlingske Tidende har i juni afdækket Pia Rønnei-sagen – herunder også, at der var ledige patruljevogne, der kunne have været fremme på mellem et og ni minutter. I stedet blev Nino Chieu bedt om selv at undersøge, hvad der var galt hos naboen.

»Politiet burde i den pågældende situation ikke have bedt borgeren om selv at undersøge forholdene, men burde have sendt en patrulje, og det er beklageligt,« skriver Henning Thiesen i et brev til klagerne.

Justitsminister Lene Espersen (K), der tidligere har langet hårdt ud mod betjentes hukommelsessvigt i sagen, har ingen kommentarer til sagen, da hun ligesom formanden for Folketingets retsudvalg, Peter Skaarup (DF), er på ferie.

En klage venter

Nedenfor kan du se hele sagsforløbet om Pia Rønnei.

Mandag den 16. juni 2008, 11:09

26. november 2007: Pia Rønnei omkommer trods fire opkald til politiet fra et vidne.

4. december: Vestegnens Politi opdager, at politiet ved at have rykket ud på vidnets opkald muligvis kunne have forhindret Rønneis død.

26. januar 2008: Pia Rønneis efterladte klager sammen med vidnet over Vestegnens Politi.

6. februar: Statsadvokaten kvitterer for modtagelsen.

13. februar: Statsadvokaten overdrager efterforskningen til Vestegnens Politi selv.

3. marts: Pia Rønneis efterladte rykker telefonisk for svar.

26. marts: Politet svarer, at behandlingen af klagen vil tage et par måneder. Ultimo april: Politiet ringer til vidnet for at spørge, om han kan huske, hvilke betjente han talte med 26. november

29. maj: Kort før Berlingske Tidende offentliggør sine første artikler skriver politiet til de efterladte, at sagen trækker ud

11. juni: Vestegnens Politi udsender en pressemeddelelse om, at en medarbejder efter omtale af sagen har meldt sig

7. juli: Vestegnens Politi besvarer klagen.

Politi lukker Pia Rønnei-sag

Vestegnens Politi har erkendt med beklagelse, at der havde været en reel chance for at gribe ind i sagen om Pia Rønneis død 26. november 2007. Foto: Privatfoto

Politiets svigt ved drabet på Pia Rønnei død var startskuddet for de mange beretninger om politi, der ikke var der, da der var brug for det. Nu lukker Vestegnens Politi efterforskningen af den 53-åriges død trods klager fra hendes efterladte.

Af [Morten Crone](#) og [Morten Frich](#)

Sidst opdateret Torsdag den 27. november 2008, 16:38

Politiet standser efterforskningen af Pia Rønneis død. Rønnei blev efter alt at dømme offer for en forbrydelse, da en jaloux bekendt førte hende i døden ved at køre med 150 kilometer i timen ind i en betonpille.

I bilen medbragte manden, som i månedsvis havde forfulgt Pia Rønnei, et oversavet jagtgevær, men da den mulige gerningsmand selv omkom i kollisionen, kommer skyldsspørgsmålet aldrig for en dommer.

På den baggrund har Vestegnens Politi besluttet at »indstille efterforskningen«, skriver politiet i et brev af 17. oktober til Pia Rønneis efterladte.

Efterladte ønsker svar

Politiet lægger vægt på, at »efterforskningen ikke entydigt har fastslået hændelsesforløbet, hvortil kommer, at den mulige gerningsmand til eventuelle strafbare forhold ligeledes omkom ved ulykken,« skriver vicekriminalkommissær Steen Ørskov Larsen.

Pia Rønnei efterlod sig sin mand Per Rønnei, datteren Maria og søsteren Hanne Petersen, og Per Rønnei har klaget til statsadvokaten over, at politiet vælger at standse efterforskningen.

- Det er vigtigt og for mig og specielt for vores datter, Maria, at sagen belyses yderligere så længe det overhovedet er muligt, siger Per Rønnei:

- Vi bruger for megen tid og for mange kræfter på ubesvarede spørgsmål. Det er nemmere for os at leve videre med kendsgerninger end med evindelige gætterier. Vi behøver politiets hjælp til at finde svar eller overbevise os om, at det ikke er muligt at blive klogere. Hvem ellers«

Venter på statsadvokaten

Familiens bøn har ikke fået politiet til at ændre beslutning, og nu venter Pia Rønneis efterladte på statsadvokatens afgørelse.

Vestegnens Politi har fået hård kritik i sagen om Pia Rønneis død, efter at Berlingske Tidende 1. Juni dokumenterede fire opkald fra et vidne, som hørte en serie skrig fra det kolonihavehus, hvorfra den jaloux mand tog hende med i døden i hendes egen bil.

Politiet havde flere chancer for hurtigt at komme Pia Rønnei til undsætning. Vestegnens Politi har beklaget, at hun ikke fik hjælp, selv om der var ledige patruljevogne.

Politi begik fejl på fejl i drabssag

Foto: Scanpix

Efterforskningen af den nu henlagte drabssag om Pia Rønnei har store huller. Afdøde skal være kastet ud ad en bils forrude, konkluderer politiet – selv om ruden var hel.

Af [Morten Crone og Morten Frich](#)

Sidst opdateret Lørdag den 29. november 2008, 20:36

Politiet har begået fatale fejl i efterforskningen af den nu henlagte drabssag om Pia Rønneis død.

Politiet har meddelt retten i Glostrup, at den 53-årige Pia Rønnei blev kastet ud ad forruden på sin bil, da hun blev ført i døden af en jaloux og bevæbnet mand. Men forruden var hel, fortæller flere vidner nu til Berlingske Tidende – en forklaring der understøttes af et foto taget på ulykkesstedet af redningsmandskabet fra Vestegnens Brandvæsen.

Alt tyder derimod på, at hun svøbt stramt i en dyne blev slynget ud af bagagerummet, der sprang op ved bilens kollision med en bropille ved Amagermotorvejens afkørsel 22.

Samtidig får politiet kritik af Statsadvokaten, fordi et vigtigt vidne er forsvundet ud af sagen. Politiet glemte at notere navn og telefonnummer på en mand, der afslørede et dybt kendskab til både den mulige gerningsmand og gerningsstedet for det mulige drab.

Hvordan Pia Rønnei præcist døde, ved ingen reelt i dag. Alligevel har politiet lukket sagen, og politiinspektør Bent Isager-Nielsen fra Vestegnens Politi afviser at genåbne den.

Han henviser til, at politiet ifølge Retsplejeloven ikke skal forfølge en sag, hvor en mulig gerningsmand er omkommet, og det er fastslået, at der ikke er andre mistænkte. Hverken

fejlen med forruden eller den nye oplysning om, at Pia Rønnei blev fundet omviklet af en dyne, tillægges betydning af politiet.

- Det får os ikke til at genåbne sagen af egen drift, hvad vi godt kunne. Er hun røget ud ad forruden? Er hun røget ud ad bagruden? Det er næsten ligegyldigt, for det besvarer et spørgsmål, der er teoretisk. Ud er hun utvivlsomt røget. Samtidig har jeg undersøgt det med dynen, og vidnet nævner intet sted i vores afhøringer af ham den dyne, siger Bent-Isager Nielsen.

Per Rønnei, enkemand efter Pia Rønnei, har klaget til Statsadvokaten – hans sidste chance for at få sagen åbnet igen, få endelig vished og placeret et ansvar.

- Hvis politiet har gjort alt, hvad politiet skal ifølge loven, så er der noget galt med loven. Det er utroligt, at man kan have et politi, der kan udføre sit arbejde så sjusket og samtidig dække sig under loven.

S ønsker vished til pårørende

Arkivfoto

Politiet bør af princip ikke lukke drabssager, hvis pårørende som i sagen om Pia Rønnei stadig står med ubesvarede spørgsmål. Hver en sten bør vendes, siger Socialdemokratiets retsordfører Karen Hækkerup.

Af [Kasper Krogh](#)

Sidst opdateret Søndag den 30. november 2008, 15:21

Efterforskningen af en drabssag bør af princip aldrig efterlade de pårørende i uvished, og derfor bør politiet være varsomme med at lukke sager, hvor der er tvivl om efterforskningen eller omstændighederne for drabet.

Det siger Socialdemokraternes retsordfører Karen Hækkerup som reaktion på, at Berlingske Søndag i dag afdækker flere fejl i efterforskningen af den nu henlagte drabssag om Pia Rønneis død i november 2007 på Københavns Vestegn. En sag, som Vestegnens Politi afviser at tage op igen med henvisning til retsplejeloven.

- Man bør ikke henlægge en sag, som har så mange åbne spørgsmål, og hvor der stadig dukker nye fakta op. Det er derfor fint, at statsadvokaten skal se på, om det er i orden, at man lukker den. Principielt set vil det ikke undre mig, hvis man vælger at tage sådan en sag op igen, så de efterladte kan få en afklaring, når der dukker nye fejl op, siger Karen Hækkerup.

Politiet bør gøre sit yderste

Karen Hækkerup mener, at de efterladte i drabssager har krav på, at politiet gør sit yderste for at vende hver en sten:

- Som i alle drabssager er der pårørende på begge sider, som har krav på at få at vide, hvad der egentlig er sket, også så man kan få afklaret, om den politimæssige indsats var ok. Når politiet i den konkrete sag allerede har inddrømmet, at ting kunne være gjort bedre, bør man gøre alt for at finde ud af, hvad der er foregået, siger hun.

Politiinspektør Bent Isager-Nielsen fra Vestegnens politi afviser i Berlingske Søndag at genåbne sagen om Pia Rønnei. Det sker med henvisning til retsplejeloven regler, som siger, at når en mulig gerningsmand er død, som i sagen om Pia Rønnei, skal politiet ikke forfølge sagen videre.

Regler skal ikke stå i vejen

Men hvis reglerne står i vejen for, at en sag efterforskes til bunds, kan det være, at retsplejelovens regler skal revurderes, mener Karen Hækkerup:

- En sådan tolkning af retsplejeloven løser ikke problemet for de efterladte, og det løser heller ikke problemet, når man skal diskutere, om politiet kunne have gjort tingene bedre. Jeg vil tro, at loven giver mening i langt de fleste sager, men når der f.eks. er tale om sager som denne, som både er mystisk og hvor de pårørende beder om, at sagen ikke henlægges, så bør der være særlige omstændigheder som gør, at man kigger på tingene en ekstra gang. Man bør gøre, hvad man kan for at komme så nær en afklaring som muligt. Derfor giver det god mening, at statsadvokaten får mulighed for at kigge på sagen igen.

Krav om retsplejeeftersyn af Rønnei-sag

Vestegnens Politi har erkendt med beklagelse, at der havde været en reel chance for at gribe ind i sagen om Pia Rønneis død 26. november 2007. Privatfoto

SF vil spørge justitsministeren, om retsplejeloven fungerer godt nok, når pårørende efterlades i uvished i drabssager.

Af [Kasper Krogh](#)

Sidst opdateret Søndag den 30. november 2008, 16:25

SF vil afkræve justitsminister Brian Mikkelsen (K) en redegørelse for, om retsplejen fungerer efter hensigten, hvis den bruges som argument for at lukke drabssager, hvor der stadig er tvivl om hvordan og hvorfor en person blev dræbt.

- Justitsministeren skal forklare, om retsplejeloven virkelig harmonerer med, at man i sager som denne, hvor der er så mange uafklarede spørgsmål, vælger at lukke efterforskningen, selv om de pårørende står tilbage med uvished, siger retsordfører Karina Lorentzen fra SF.

Det sker som reaktion på, at Vestegnens Politi har valgt at henlægge drabssagen om Pia Rønneis død fra november 2007, selv om der fortsat dukker nye oplysninger og spørgsmål frem i sagen. I dag stod et vidne frem i Berlingske Søndag og rejste tvivl om politiets konklusioner i sagen mod Pia Rønnei, hvor avisen tidligere har afsløret en række svigt fra politiet side i sagen.

Absurd at lukke sagen

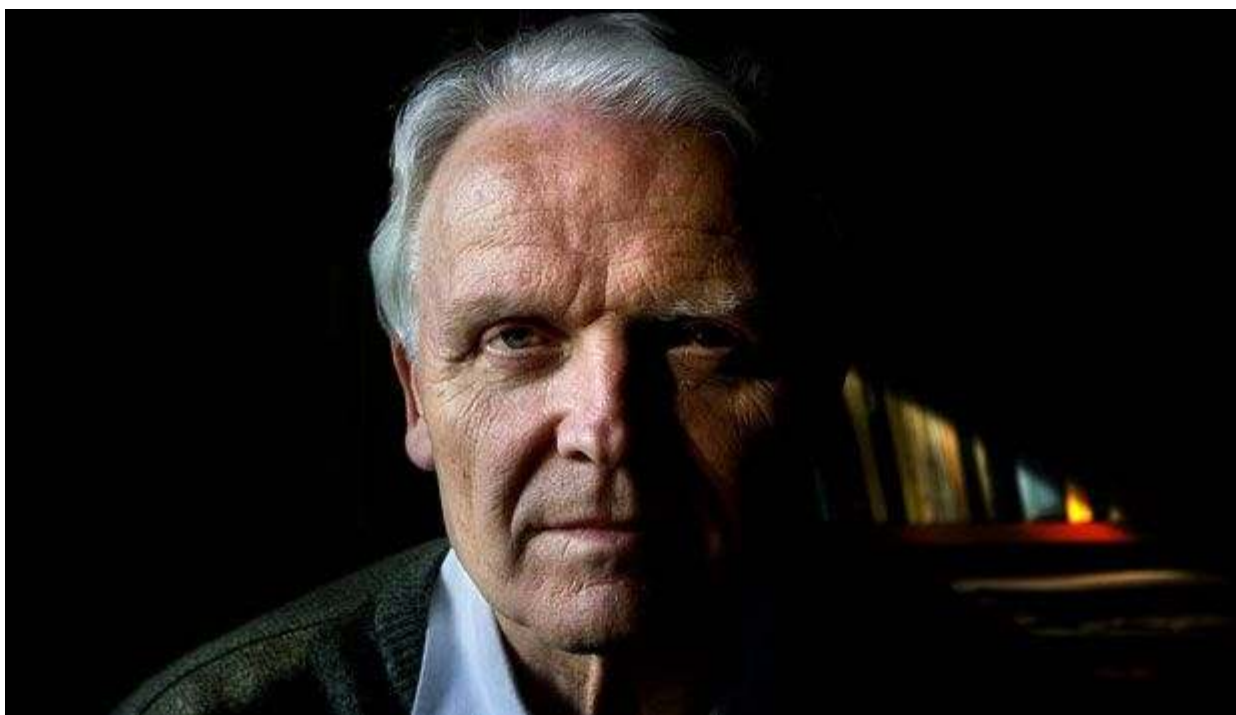
Men Vestegnens Politi afviser at genåbne sagen med henvisning til, at retsplejeloven ifølge politiinspektør Bent Isager-Nielsen tilsiger politiet at standse efterforskningen i sager, hvor en mulig gerningsmand er omkommet, som det er tilfældet i sagen om Pia Rønnei.

Karine Lorentzen mener, at hensynet til de efterladte bør få politiet til at genåbne sagen:

- Det virker absurd at politiet har lukket sagen så definitivt, når der fortsat dukker nye oplysninger frem. Selvfølgelig kan man sige, at der ikke bør bruges flere ressourcer på en sag, hvor ingen kan stilles til regnskab for det skete. Men jeg synes samtidig, at man bør anerkende, at der faktisk er pårørende som har stor brug for at få kortlagt det her forløb. Derfor bør man genoverveje, om sagen ikke skal tages op på ny.

- Hvis man som pårørende skal komme sig over en så alvorlig ting som et drab, er man nødt til at få fuld klarhed over, hvad der er sket. Så det mest hensynsfulde vil være at få sagen efterforsket til bunds, siger Karina Lorentzen.

Efterladte står uden klagemulighed

Man kan have medlidenhed med de efterladte. Men om en person døde på den ene eller anden måde – f.eks. i en trafikulykke – er ikke politiets opgave at efterforske, siger juraprofessor Vagn Greve. Foto: Arkivfoto: Linda Henriksen

Hvis en formodet drabsmand går med sit offer i døden, lukkes en sag automatisk, også selv om politiet begår fejl i efterforskningen, og drabet ikke er fuldt belyst. Sådan er reglerne, siger professor. Men dem vil flere partier have gransket.

Af [Kasper Krogh og Morten Crone](#)
Søndag den 30. november 2008, 22:30

Pårørende i drabssager kan stå tilbage i uvished og uden reel klagemulighed, fordi politiet lukker nogle sager, før de er helt belyst. Hvis den formodede drabsmand selv dør sammen med sit offer, har politiet nemlig ikke pligt til at fortsætte efterforskningen, selv om alle fakta ikke er belyst, selv om de pårørende efterlyser klare svar, og selv om politiet fejler i efterforskningen.

Som i sagen om Pia Rønneis død, hvor Berlingske Tidende har afsløret klare fejl i politiets efterforskning. Men idet den formodede drabsmand tog Pia Rønnei med sig i døden ved at køre galt med 150 km i timen, er der ifølge politiet ikke grund til at fortsætte efterforskningen, selv om de pårørende ønsker sagen genåbnet. Berlingske fremlagde i går oplysninger, som rejser ny tvivl om efterforskningen, men sagen er og forbliver lukket, idet drabsmanden er død, siger Vestegnens Politi.

Ikke politiets opgave

Politiet er ikke forpligtet til andet, fortæller professor i strafferet Vagn Greve.

»Det fremgår klart af retsplejeloven, at når en person dør, så er en eventuelt straffesag mod vedkommende slut. Man kan have medlidenhed med de efterladte, som ønsker at vide, hvordan deres familiemedlem døde. Men om en person døde på den ene eller anden måde i f.eks. en trafikulykke, er ikke politiets opgave at efterforske i en sådan sag,« siger Vagn Greve.

I Rønnei-sagen blev politiet flere gange per telefon advaret af en nabo om, at noget var galt, men rykkede ikke ud. Det kan de pårørende klage over til politiklagenævnet og statsadvokat. Men de kommer ikke langt med en klage over, at politiet også begik fejl i efterforskningen af Pia Rønneis død senere samme dag, forklarer Vagn Greve:

»Selv hvis politiet laver klare fejl i efterforskningen og f.eks. mener, at en person blev ramt af to skud, men reelt blev ramt af ti, så giver det ingen mening at klage over det, når drabsmanden er død. De pårørende kan formelt klage over fejlene, men det giver ikke mening, for fejlene er irrelevante for, om efterforskningen er afsluttet. De pårørende har ikke rigtigt noget sted at gå hen, men det er et politisk spørgsmål om, hvad de offentlige myndigheder skal tage sig af.«

Uholdbar situation

Flere retsordførere på Christiansborg mener, at de nuværende regler stiller de pårørende i en uholdbar situation. SFs Karina Lorentzen vil bede justitsminister Brian Mikkelsen se på reglerne:

»Ministeren skal forklare, om retsplejeloven virkelig harmonerer med, at man i sager som denne, hvor der er så mange uafklarede spørgsmål, vælger at lukke efterforskningen, selv om de pårørende står tilbage med uvished. Det virker absurd, at politiet har lukket sagen så definitivt, når der fortsat dukker nye oplysninger frem,« siger hun.

Socialdemokraterne opfordrer til, at politiet tager hensyn til de efterladtes ønsker, før en sag lukkes. Formand for retsudvalget Peter Skaarup (DF) vil bede et udvalg, som lige nu kulegraver politiklagesystemet, om at overveje, om det skal være muligt at klage over efterforskningsfejl i denne type sager.

Justitsminister Brian Mikkelsen har ikke ønsket at kommentere sagen, idet de efterladte til Pia Rønnei har klaget til statsadvokaten over politiets beslutning om at henlægge sagen. Den dræbtes kvindes mand, Per Rønnei, håber, at klagen til statsadvokaten kan få sagen genåbnet:

»Der har været så mange fejl og mangler i efterforskningen, at det skrider til himlen. Alligevel vil politiet lukke sagen, og vi står retsløse tilbage.«

DF: Fortsæt efterforskning af Rønnei-sag

Foto: Scanpix

Dansk Folkeparti opfordrer politiet til at lytte til øjenvidne, som søndag stod frem i Berlingske Tidende og fremlagde nye oplysninger i sagen om Pia Rønneis død. Oplysninger, der rejser tvivl om politiets efterforskning.

Af [Kasper Krogh](#)

Sidst opdateret Mandag den 1. december 2008, 08:03

Formanden for Folketingets Retsudvalg, Peter Skaarup, mener, at Vestegnens Politi bør inddrage nye oplysninger i sagen om Pia Rønneis død, som Berlingske Søndag fremlagde i går. Her stod et vidne til den trafikulykke, som i november 2007 kostede Pia Rønnei og hendes formodede drabsmand livet, frem med oplysninger, der strider mod politiets konklusioner i sagen.

Vidner fortalte bl.a., hvordan en forrude, som Pia Rønnei ifølge politiet blev kastet gennem, da hun døde, ikke var knust, da vidnet ankom til ulykkesstedet. Oplysninger, der rejser fornyet tvivl om politiets efterforskning af en sag, som for nylig blev lagt på hylden af politet med henvisning til, at drabsmanden var død. Men politiet bør tage de nye oplysninger til efterretning, mener Peter Skaarup.

- Det er en dybt ulykkelig sag, fordi der står efterladte tilbage som, specielt efter artiklen som Berlingske bragte søndag, mener, at nogle ting er uafklarede og ikke undersøgt ordentligt. Uanset hvem, der har skylden og hvad der er sket i sagen, er det rart at få vished omkring de ting her. Så min opfordring skal være, at politiet kigger på den oplysning en gang til. Det er selvfølgelig op til politiet at afgøre, om man skal det. Men når man læser artiklen i

Berlingske, er der en uoverensstemmelse mellem det, som politiet siger, og det vidnet siger, og det kan undre, siger Peter Skaarup.

Flere partier undrer sig

I går udtrykte også retsordførerne fra SF og S bekymring over, hvis politiet er for hurtige til at lukke drabssager, hvor den formodede drabsmand selv er død. Det kan nemlig efterlade de pårørende i uvished om, præcis hvordan deres kære blev dræbt og - som professor i strafferet Vagn Greve påpeger i dagens Berlingske - uden reel mulighed for at anke politiets beslutning om at anke sagen. Justitsministeren skal nu se på reglerne for retsplejeloven efter ønske fra SF. Peter Skaarup mener, at et udvalg, som allerede ser på reglerne for politiklagesystemet, også skal se på denne type sager:

- I forbindelse med de overvejelser, der er om en ændring af politiklagesystemet, bør man se på muligheden for, at man også skal kunne klage og rejse spørgsmål om efterforskning af sager i visse specielle sager som denne.

Justitsminister er tavs

De efterladte til Pia Rønnei har nu klaget til statsadvokaten over, at politiet har standset efterforskningen. Justitsminister Brian Mikkelsen vil derfor ikke kommentere sagen konkret, men siger via en skriftlig udtalelse:

- Jeg forstår, at Københavns Vestegns Politi har afsluttet efterforskningen af omstændighederne omkring Pia Rønneis tragiske død, og at politiet har besluttet at henlægge sagen. Jeg forstår også, at beslutningen om at henlægge sagen er påklaget til Statsadvokaten for Nordsjælland og Københavns Vestegn, der endnu ikke har truffet afgørelse i sagen. Jeg finder derfor ikke, at jeg bør udtale mig om sagen.

Mindre tillid til politiet

Foto: Brian Bergmann

Opdateret 08.00: De talrige tilfælde af politisvigt har gjort indtryk hos danskerne. To tredjedele synes, at politiet er blevet dårligere til sit arbejde siden politireformen, og halvdelen mener, at det er blevet sværere at komme igennem til ordensmagten.

Af [Jesper Woldenhof](#)

Tirsdag den 21. oktober 2008, 06:36

Den voldsomme kritik af politireformen smitter nu af på befolkningens generelle tiltro til politiet.

En rundspørge foretaget af analyseinstituttet Vilstrup-Synovate for Politiken viser, at 62 procent af danskerne mener, at politiet er blevet dårligere til at klare deres opgaver, efter politireformen trådte i kraft sidste år. Kun tre procent mener, politiet er blevet bedre.

Dertil har 52 procent af de i alt 1.175 adspurgte en opfattelse af, at det er blevet sværere at komme i kontakt med politiet, mens kun to procent mener, det er blevet lettere.

Mange historier om svigt

Meningsmålingen understreger de talrige beretninger som Berlingske Tidende har dokumenteret fra borgere, der ikke kan komme igennem på telefonen til politiet - og politifolk, der klager over, at de er for dårligt bemandet.

Sagen begyndte med Berlingske Tidendes kulegravning af sagen om Pia Rønneis mystiske og voldsomme død 26. november sidste år.

Her undlod Københavns Vestegns Politi at rykke ud på trods af fire opkald fra et vidne, der havde hørt bump og skrig fra nabohuset. Senere samme dag omkom Pia Rønnei sammen med vidnets 60-årige nabo, da hun med den 60-årige ved rattet i hendes Audi kolliderede med en betonpille på Amager-motorvejen med 150 kilometer i timen. I bilen blev fundet bl.a. et oversavet, ladt jagtgevær.

Undersøgelsen er endt med en blank undskyldning til Pia Rønneis familie: Politiet begik fejl på fejl og burde være rykket Pia Rønnei til undsætning.

Justitsministeren ind i sagen

På baggrund af de mange sager, har justitsminister Brian Mikkelsen (K) bedt om at få en redegørelse fra rigspolitichef Torsten Hesselbjerg om, hvad der ifølge politiet skal til for at få reformen på rette spor.

Brian Mikkelsen mener, reformen grundlæggende er fornuftig, og at den også allerede har været en succes på flere områder: »Blandt andet er politiet generelt blevet hurtigere til at nå frem. Men det er druknet i alle de negative historier«, siger han til Politiken.

Ministeren var tidligere på ugen under pres for at lave en hovedreparation på reformen, efter at Venstre tilsluttede sig de partier, der kræver en omfattende justering af politireformen samt flere penge til politiet.

For få politifolk til for mange opgaver

De menige betjente kan derimod godt forstå, at befolkningen har fået mindre tiltro til politiet.

»Reformen viser, vi er for få folk til for mange opgaver«, siger næstformand i Politiforbundet, Peer Withagen.

Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg beklager også den negative opfattelse.

»Resultatet er selvfølgelig bekymrende, selv om der spørges til, hvad folks opfattelse er, og ikke til, hvad man selv har oplevet. Vi må gøre vores yderste for i den kommende tid at vende billedet af Dansk Politi«, skriver han i en mail til Politiken.

Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg er selv blevet mødt med kritik i forbindelse med arbejdet med politireformen, hvor Berlingske Tidende kunne fortælle, at han anklages for nøl i opfølgningen på de resultatkontrakter, landets 12 politidirektører skal arbejde efter og får bonus for.

I sidste uge kunne Berlingske Tidende fortælle, at problemerne med politireformen har udviklet sig så alvorligt, at flere af landets politidirektører nu tager sagen i egen hånd og giver borgerne deres lokale politifolk tilbage stik imod fundamentale dele af reformen.

»Jeg vil blive ved med at hævde, at vi har et godt og stærkt politi«

Arkivfoto: Rune Evensen

Minister i krydsild: Justitsminister Brian Mikkelsen (K) er bestyrtet over, at et ældre ægtepar på Vestegnen kan blive beskudt uden at politiet rykker ud. Men sagen har intet med politireformen at gøre, siger han.

Af [Morten Crone](#)

Fredag den 24. oktober 2008, 21:21

Brian Mikkelsen, et ældre ægtepar er blevet beskudt. Politiet kommer først, da ægteparret går til pressen. Hvad er din reaktion?

- Jeg kan sagtens forstå, hvor rystende en oplevelse, det har været for dem. Det er ekstremt voldsomt at blive beskudt i sit eget hjem. I en så alvorlig situation skal man kunne regne med politiets hjælp. Derfor har jeg meget stor forståelse for, at Vestegnens Politi stærkt beklager forløbet. Det skylder man ægteparret. Der må altid være en vished for, at politiet kommer i sådanne situationer. Der kan altid ske en kikser. Men i en skudsag må intet kikse. Det må bare ikke ske. Skudet i ægteparrets rude kan måske relateres til bandeuroligheder. Politiet må være interesseret i at vide, hvem der skød og i at rykke ud til borgerne.

At politiet ikke rykker ud er én ting. En anden er, at der intet står i døgnrapporten. Er det godt nok?

- Nej. Man er nødt til at finde ud af, hvorfor det ikke står i døgnrapporten. Sådanne episoder skal selvfølgelig stå der. Jeg går ud fra, at Vestegnens Politi selv finder ud af at få det til at køre.

Brian Mikkelsen, jeg har det altså helt underligt med overhovedet at præsentere det her emne. Vi taler om skudsager, hvor politiet ikke rykker ud. Hvad vil du sige til almindelige danskere, der undrer sig, når de har læst det her? Hvilke garantier vil du give dem om, at politiet til hver en tid kan beskytte dem?

- Jeg kan give en politisk garanti for, at det er politiets opgave at beskytte borgerne. Vi har et godt og stærkt politi. Sager som denne er heldigvis undtagelsen. Det er godt, at I skriver om undtagelsen. Det er et wake-up call for alle betjente. For det her er ikke acceptabelt for borgerne. Vi har et velfungerende politi, der opklarer flere forbrydelser end før.

Vi har efterhånden skrevet om mange undtagelser i et politi, der har travlt med at indføre en stor reform. Hvad siger du til det?

- Det her har ikke noget med reformen at gøre. Politiet får 11 millioner telefonopkald om året...

Undskyld jeg afbryder. Det er vel lige så godt at sige, at det svarer til, at de politibetjente, der er på arbejde tager telefonen knap fem gange om dagen. Det siger jo ingenting.*

- Man må gå ud fra, at der sker fejl i 11 mio. telefonopkald.

Ja. Men pr. betjent er det kun fem opkald om dagen?

- Jeg foretrækker, at betjentene er på gaden og ikke bruger deres tid på at tage telefoner.

Så har vi måske fat i noget centralt: At der er for få til at tage telefoner?

- Jeg foretrækker, at de politifolk, der er kvalificerede til at tage telefoner, tager imod indberetningerne, får dem skrevet ned og ekspederet. Det er rigtigt, at der har været og er problemer med telefonsystemet. Det skal der rettes op på. Og jeg ved, at det er ved at ske. Men skudet i ruden har intet med reformen at gøre. Det kunne også være sket for fem år siden.

Jeg troede, at reformen netop skulle forbedre politiet?

- Jeg ved, at det passer dårligt i din historie. Men det kunne også være sket for 5, 10, 15, 20 eller 25 år siden.

Jeg forholder mig til, at politiet ikke kommer, når borgerne ringer efter at de er blevet beskudt i deres eget hjem. Om reformen er årsagen eller ej, forholder jeg mig ikke til. Men jeg noterer mig, at meningen med reformen var at styrke politiet.

- Politireformen har været behæftet med problemer. Men du kan ikke koble en enkelt sag om en menneskelig fejl op på reformen.

Det er en enkeltsag, ja. Men den står på skuldrene af mange, mange sager. Politiet begår temmeligt mange enkelt-fejl, gør de ikke?

- Det synes jeg ikke. Vores politi opklarer så godt som alle mord, de er godt i gang med banderne og bekæmper banderne...

Men de kommer ikke, når der bliver skudt igennem fru Hansens rude?

- Det er et enkelt tilfælde, som er meget beklageligt. Men det er heldigvis undtagelsen.

Ikke på Vestegnen. Vi beskrev tidligere i sommer sagen om Pia Rønnei, som omkom, selv om politiet fik fire chancer for at gøre en forskel. Der var masser af patruljevogne. Og på samme måde som ved beskydningen af hr. og fru Hansen i Albertslund, så blev der intet noteret i døgnrapporten. Vi har gennemgået flere andre sager fra Vestegnen, hvor der ikke findes notater i døgnrapporten. Og hvis vi ser på fænomenet på landsplan, er syv personer omkommet i sager, hvor politiet fik chancen for at rykke ud, men hvor folk døde, uden at politiet havde grebet chancerne. Kan danskerne være tilfredse med det?

- Jeg har læst sagen om Pia Rønnei. Det er et af de bedste stykker journalistik, jeg har set og en af de mest tragiske sager af denne art, jeg har hørt om. Det er klart, at der er begået fejl. Men det har ikke noget med reformen at gøre. Der er tale om menneskelige svigt og fejlbedømmelser af farlige spekulationer.

Vi ved, at alle politikredse arbejder på at opkvalificere medarbejderne i vagtcentralerne. Vi ved, at de er kommet frem til erkendelsen af, at der i forbindelse med reformen er blevet indsat for få erfarne folk på de poster. Det vil man rette op på, for der er for stor risiko for en ikke optimal betjening af borgerne.

Man arbejder altså målrettet på at fjerne fejlkilder. Hvorfor kan man ikke knytte skuddet fra Albertslund på reformen? Tilsyneladende har det jo ikke været en vagthavende, der har været sin opgave voksen, da ægteparret tog telefonen og ringede kl. 21.15 den lørdag, da skuddet faldt?

- I de få uger, jeg har været minister må jeg konstatere, at der har været problemer med telefonbetjeningen. Den vigtigste årsag er, at man har fået flere opkald end før. Når man får så mange henvendelser, kræver det et meget veluddannet personale, der tager imod opkaldene. Når man får 11 millioner opkald, kan man ikke rykke ud til hver enkelt. Men man må selvfølgelig sikre en ordentlig telefonbetjening.

Tillad mig at stille et dumt spørgsmål:

På den ene side erkender du, at der har været og er problemer med vagtcentralerne, som blev omorganiseret med politireformen. På den anden side siger du, at netop skudhullet i fru Hansens rude intet har med politireformen at gøre, fordi det er en enkeltstående fejl. Med afsæt i de erkendte fejl kan jeg vel lige så godt sige, at meget tyder på, at reformen spiller en rolle?

- Det her er et menneskeligt svigt. Det har ikke noget med, hvordan telefoncentralerne er organiseret.

Men hvis det er erkendt, at vagtcentralerne har brug for et løft og at medarbejderne ikke er tilstrækkeligt klædt på og at centralerne og deres organisering er resultatet af reformen. Hvorfor kan jeg så ikke konkludere, at reformen spiller ind?

- Man må gå ud fra, at medarbejdere, der bemander en vagtcentral i »prime-time« lørdag aften er erfarne folk. Der er sket noget, der ikke måtte ske. Derfor er det godt, at sagen kommer frem. Det er et »wake-up call« til alle vagthavende og til alle politidirektører om, at alle henvendelser skal tages alvorligt og at man skal følge op på alle henvendelser, som man mener, der er noget i. Men der er 11 millioner opkald om året...

Undskyld jeg afbryder igen: Der er kun tale om fem opkald per betjent om dagen.

- De kan ikke tage telefonen allesammen

Nej. Men hvis man laver matematik ud af det: I bliver ved med at tale om de 11 millioner opkald som noget stort og uoverskueligt. Det kan altså ikke blive ved med at imponere. Det er et tal, der siger intet. Man kan vel lige så godt sige: Telefonen ringer kun fem gange om dagen pr. betjent?

- Vi har 10.700 betjente. Jeg vil gerne have, at de bruger tiden på at skabe tryghed på gader og stræder.

Du siger, at der er tale om et »wake-up« call. Ærligt talt: Det og noget lignende sagde I altså også sidste gang og alle de andre gange.

- Jeg har aldrig sagt det. Jeg er ny minister

I bliver ved med at sige, at det er enkeltstående tilfælde, der ikke kan kobles til noget som helst. Og slet ikke til reformen.

- Jeg kan kun sige, at hver gang, der er sådanne episoder er det godt, at det bliver offentliggjort, for så er der nogen i politiet, der får lejlighed til at tænke sig om.

Der er jo mennesker, der dør i sager, hvor politiet ikke rykker ud. Hvad siger du til det?

- Det er jo ikke politiets skyld, at de er omkommet. Nu stopper du. Den sag med Rønnei er fair nok. Men det er de kriminelle, der skaber problemerne til at starte med.

Jeg siger bare, at der er syv personer - vi kan have talt forkert, men så er der flere - som er døde i sager, hvor politiet kunne have gjort en forskel, så sagen kunne have fået et andet udfald. Politiet reagerede ikke.

- Det er »the bad guys«, som der skal gribes ind over for.

I skriver om dødsfald i jeres egen redegørelse fra i sommer, hvor Rigspolitiet drevet af vores læsers kortlægning af politisvigt for første gang blev tvunget til at kulegrave fænomenet.

- De svigt er meget beklagelige, og det skal der rettes op på.

Det ville jo også være underligt, hvis du sagde det modsatte?

- Jeg er indigneret over de svigt. Men jeg bliver nødt til at sige til dig, at selv om du siger, at der er tale om fem opkald om dagen pr. medarbejder, så vil der ske fejl. Med den opfølgning, vi har på politireformen i næste uge, så vil jeg sætte mig i spidsen for, at vi får en optimal telefonbetjening og at vi har en politiledelse, der er oppe på mærkerne i forhold til henvendelser fra borgerne. Men jeg vil blive ved med at hævde, at vi har et godt og stærkt politi.

Disse omkomne kunne politiet have hjulpet

Sagen om Pia Rønnei står ikke alene. Siden 1. januar 2007 er ialt ni personer omkommet i otte sager, hvor politiet kunne have gjort en forskel. Få et overblik over sagerne her.

Af [Morten Crone](#) og [Morten Frich](#)

Mandag den 1. december 2008, 10:26

Pia Rønnei døde 26. november 2007, selv om et vidne med fire opkald til politiet forsøgte at tilkalde hjælp, da han hørte skrig og bump fra nabohuset. Politiet kom aldrig. Sagen om Pia Rønnei står ikke alene. Siden 1. januar 2007 er ialt ni personer omkommet i otte sager, hvor politiet kunne have gjort en forskel.

*Sagen om den knivdræbte 17-årige Monica fra Hjørring. Politiet afviser fejl.

*Sagen om en 55-årig mands død på en rasteplass i Sønderjylland. Statsadvokat kritiserer politiet. Er påklaget til Rigsadvokaten.

*En mand fra Holbæk blev dræbt af sin søn. Klagesag verserer.

*En syg og hjælpeløs person afgik ved døden i København. Alarmcentral og politi afviser fejl.

*En psykisk syg mands død på bostedet Møllegården i Vejle. Politiet erkender kommunikationsfejl.

*Sagen om Pia Rønnei, hvor også en 60-årig mand omkom. Politiet erkender fejl.

De seks sager med de syv dødsopfre er beskrevet i Rigspolitiet undersøgelse af svigt, som er en af konsekvenserne af Pia Rønnei sagen. Undersøgelsen dækker fra starten af politireformen i 2007 og frem til 1. august i år. Desuden er Berlingske Tidende bekendt med disse sager:

*I 2007 omkom en 59-årig mand fra Rødkjærsbro. Manden var beruset, hjælpeløs og døde, selv om flere vidner havde tilkaldt politiet.

*I august i år faldt en kvinde om på gaden i Aalborg. Kvinden var beruset. Politiet kom ikke. To timer senere døde hun. Politiet erkender fejl.

Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg træder tilbage

Foto: Liselotte Sabroe

Opdateret 20.15: Efter aftale med justitsminister Brian Mikkelsen stopper rigspolitichef Torsten Hesselbjerg. Fratrædelsen kommer efter massiv kritik af politireformen.

Af [Jesper Woldenhof](#)

Torsdag den 11. december 2008, 19:30

Efter aftale med justitsminister Brian Mikkelsen stopper rigspolitichef Torsten Hesselbjerg.

- Torsten Hesselbjerg har efter aftale med mig besluttet at fratræde stillingen som rigspolitichef ved årets udgang. Torsten Hesselbjerg har som rigspolitichef siden 2000 ydet en stor og værdifuld indsats, men vi er enige om, at det i den nuværende situation er den rigtige beslutning, siger justitsminister Brian Mikkelsen til ministeriets hjemmeside..

Meddelelsen om Torsten Hesselbjergs afgang kommer efter et halvt år med massiv kritik af politireformen. Berlingske Tidende har i serien "Forbrydelsen" beskrevet, hvordan politiet i en række tilfælde ikke har rykket ud til borgere med behov for assistance.

Rønnei-sagen startede kritikken

Sagen begyndte, da Berlingske Tidende i maj fortalte historien om Pia Rønneis voldsomme død. Et vidne havde ringet fire gange til politiet, men politiet havde undladt at rykke ud.

Siden kunne Berlingske Tidende i samarbejde med borgerne afdække, at politiet i en række tilfælde havde undladt at rykke ud til borgere i nød.

De mange borgerhenvendelser var en medvirkende årsag til, at Rigspolitiet bad landets politikredse om at lave en opgørelse over, hvor mange tilfælde af mulige svigt, der havde været. Det blev i alt 298 sager.

Kritikken af reformen medførte, at partierne bag reformen måtte bruge 850 millioner kroner i forbindelse med finanslovsaftalen for at rette op på problemerne.

Torsten Hesselbjerg har også tiltrukket sig opmærksomhed i pressen på grund af sine udlandsrejser. Han måtte betale penge tilbage fra en rejse til Brasilien, hvor han deltog i et møde i Interpol. Senest er rigsrevisionen begyndt at se kritisk på rigspolitichefens øvrige rejser.

Torsten Hesselbjerg tiltræder en stilling som kommitteret på Justitsministeriets område, fremgår det af meddelelsen.

Rigspolitichefen selv ønsker ikke at kommentere den dramatiske situation, oplyses det torsdag aften i Rigspolitiet til Ritzau.

Minister ofrer rigspolitichef

Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg forlader sit job ved årsskiftet. Foto: Søren Bidstrup

Torsten Hesselbjerg stopper i jobbet som landets øverste politimand efter et år som årets hårdest pressede offentlige topchef.

Af [Morten Crone](#) og [Morten Frich](#) og [Kasper Krogh](#)
Sidst opdateret Torsdag den 11. december 2008, 22:46

Torsten Hesselbjerg er en mand, som med egne ord arbejder hele tiden. Men selv om hans arbejdskapacitet er berygtet, har det tilsyneladende ikke styrket tilliden hos hans øverste politiske chef, justitsminister Brian Mikkelsen (K). Dertil har han gjort alt for mange sager alt for svære at håndtere for både ham selv og hans nærmeste medarbejdere og chefer.

Politireformen, som har vendt op og ned på dansk politi, skulle have været hans svendestykke. Men reformen, der blev planlagt under den nuværende konservative partileder Lene Espersen, kørte af sporet i sommer. Den blev afsporet af ganske almindelige mennesker, der er opdraget til, at når alt andet svigter, kan man altid ringe til politiet. Men de oplevede, at politiet ikke kom.

Indtil i foråret nød Torsten Hesselbjerg derfor politisk beskyttelse af den borgfred, der gjorde politireformen urørlig. Betjentene var brokkehoveder, der ikke var omstillingsparate. Og Torsten Hesselbjerg manede til tålmodighed og afviste de fleste problemer såvel som enkeltsagerne, som blev behandlet som det, de var: Enkeltsager.

Det kunne godt være, at der skete en fejl hist og pist. Men Hesselbjerg kunne blandt andet fremvise en række tal, der gav et billede af et politi, der samlet set blev stadigt mere effektivt.

Hovedargumentet fra politichefen var, at responstal viste, at politiet aldrig har været bedre til at rykke ud. Borgerne kunne altså være helt rolige.

Og dog. Berlingske Tidende havde siden januar arbejdet på at afdække den 53-årige Pia Rønneis tragiske død sidste år. I artikler bragt fra 1. juni frem til i dag har avisen beskrevet, hvordan politiet havde en chance for at redde hende. I stedet endte hun sit liv ved Amagermotorvejens afkørsel 22, kørt i døden af en jaloux mand, hun engang havde haft et forhold til. Trods fire opkald fra et vidne rykkede politiet ikke ud.

Politiet kom ikke

På baggrund af sagen stillede Berlingske Tidende et enkelt spørgsmål: Kommer politiet, når du ringer?

Mange læsere svarede »nej«.

Og så fik Torsten Hesselbjerg et problem, han ikke kunne komme uden om, uanset hvor meget han arbejdede.

Sagerne væltede ind, og Berlingske Tidende lagde dem på et Danmarkskort, hvor tusinder af læsere i hele landet fulgte med i beretninger om det, vi i dag kender som »politisvigt«. Mange sager var ganske alvorlige. Så alvorlige, at politiforbundet på et møde 18. juni i Justitsministeriet på baggrund af Berlingske Tidendes kortlægning krævede en landsdækkende undersøgelse. En undersøgelse, der for første gang skulle give danskerne indtryk af, hvor ofte politiet ikke lever op til danskernes forventninger til etaten.

I Rigspolitiets eget blad ønskede Hesselbjerg sine 14.000 medarbejdere god sommerferie med et citat fra Grundtvig: »Har hånd du lagt på Herrens plov, da se dig ej tilbage«.

Det var hans måde at bede medarbejderne lægge måneders fortrædeligheder og problemer med at få den nye organisation til at virke bag sig.

Før Torsten Hesselbjerg selv havde sluppet en rapport om politisvigt i september, offentliggjorde Berlingske Tidende indholdet: Der var 300 sager, et antal, der sendte retsfolkene i det højrøde felt. Det stod klart, at telefonbetjeningen af borgerne var katastrofal, og at der i mange tilfælde var tale om svigt af borgerne, der kunne relateres direkte til politireformen.

Svigtsagerne ville ikke gå væk, og på Christiansborg måtte forbløffede retspolitikere til at give reformen kunstigt åndedræt. Stolen rystede under Hesselbjerg. En rejse til Rio for skatteydernes regning gjorde det ikke lettere for hans arbejdsgiver, men Hesselbjerg holdt fast.

Med 843 mio. kroner i finanslovsforhandlingerne ville politikerne mane enhver tvivl om viljen til at investere i dansk politi i jorden. Det var mere end det dobbelte af det, reformen oprindeligt havde kostet. På Polititorvet blev den gave opfattet som lidt af et dødslys. For når nu pengene ikke længere var et problem, hvad var så?

I går svarede Brian Mikkelsen på det spørgsmål. Per 1. januar er Torsten Hesselbjerg ikke længere rigspolitichef.

Politiets store svigt

Foto: Michael Bothager

Torsten Hesselbjerg gik af som rigspolitichef, politiet fik ekstra 850 mio. kroner, og danskerne får et nyt og forhåbentlig bedre politi. Men det hele begyndte med et skrig i et øde kolonihaveområde.

Af [Morten Crone](#) og [Morten Frich](#)

Sidst opdateret Lørdag den 27. december 2008, 21:01

Den 53-årige Pia Rønneis død gik næsten spurlost hen over aviserne. To døde ved Amagermotorvejens afkørsel 22, noterede aviserne lakonisk. Og så hurtigt videre til næste nyhed.

Men Pia Rønneis død var alt andet end notestof. En stemme sagde i telefonen i januar, at hvis Berlingske Tidende ville grave dybt og bredt i sagen, ville vi blive overraskede. Og stemmen fik ret.

Efter fire måneders research offentliggjorde vi resultatet af vores undersøgelse: Pia Rønnei var en forfulgt og truet kvinde, som endte med at dø sammen med sin plageånd. Forinden hørte et vidne hendes skrig i et øde kolonihaveområde. Fire gange ringede vidnet i forsøget på at redde Pia Rønnei og få politiet til at komme. Men forgæves. Politiet blev væk trods ledige patruljevogne. Derfor kunne en jaloux og bevæbnet bekendt føre hende i døden på Amagermotorvejen.

Sagen om den dræbte Pia Rønnei åbnede øjnene på de ansvarlige politikere, på presse, embedsmænd og masser af danskere: Vi kan ikke altid regne med, at politiet kommer, når vi

ringer – selv når vi har desperat brug for hjælp. Men ikke nok med det: Afdækningen af hendes død og en række andre politisvigt førte til et nyt og forhåbentlig bedre danske politi.

For politiets tragiske svigt af Pia Rønnei var ikke enestående. Vi byggede [et særligt website](#) og bad læserne om at hjælpe os: »Kommer politiet, når du ringer?«, spurgte vi og endte med 75 sager – mange af dem hårrejsende eksempler på for sen eller helt manglende udrykning. Læsernes henvendelser udløste den første landsdækkende undersøgelse af politisvigt herhjemme. Undersøgelsen viste, at danskere i 300 sager følte sig svigtet af politiet. En stribe sager endte med dødelig udgang. Siden begyndelsen af 2007 er ni omkommet i sager, hvor politiet kunne have gjort en forskel.

Presset på rigspolitichef Torsten Hesselbjerg voksede, da han ændrede svigt-redegørelsens konklusion: Først varslede politiet, at der ville være en forøget risiko for svigt flere år frem i tiden, siden strøg Rigspolitiet den passus. Hans stilling blev ikke bedre, da han i ramme alvor foreslog at male politiets civile biler om, så politiet synede af mere i gadebilledet.

Den ansvarlige minister, daværende justitsminister Lene Espersen (K), forlod en nødlidende reform, da hun i forbindelse med partileder Bendt Bendtsens afgang skiftede til erhvervs- og økonomiministeriet. I hendes stol satte Brian Mikkelsen sig.

Den nye minister tog hul på en reform af politireformen, som skulle bringe betjentene tættere på borgerne og sikre en ordentlig telefonbetjening. Ved finanslovsforhandlingerne fandt forligskredsen 843 mio. kroner ekstra til politiet, og 11. december tog ministeren et historisk skridt og fyrede rigspolitichef Torsten Hesselbjerg.

Hvad der egentlig skete, den dag Pia Rønnei mistede livet, henligger stadig i det dunkle. Selvom Berlingske Tidende har påvist fejl på fejl, har politiet lukket efterforskningen. Hendes efterladte er overladt til deres egen fantasi om hendes sidste timer.

Nu skulle politiet gerne komme, den dag du ringer.

Klassiske gravere i nye klæder

De fire journalister bag det Cavling-vindende projekt har erobret nyt land med »Forbrydelsen«, ikke bare på Berlingske Tidende, men i dansk journalistik generelt.

Af [Line Holm Nielsen](#)

Sidst opdateret Onsdag den 7. januar 2009, 22:09

Det har slidt på benene, inddraget weekenderne og givet et par grå hår. Vi, der til daglig deler skrivebord med gårsdagens vindere af dansk journalistiks fornemste udmærkelse, Cavlingprisen, ved, at den ikke er kommet uden sved og søvnløse nætter.

De tre journalister Morten Frich, Morten Crone og Jesper Woldenhof samt fotograf Erik Refner har arbejdet på projekt »Forbrydelsen« i over et år, fra de en januardag i 2008 modtog et tip om en mystisk trafikulykke på Amager-motorvejen. I denne var den 53-årige Pia Rønnei omkommet, men hvis man gravede i sagen, sagde stemmen i telefonen, ville sagen vise sig at være langt mere kompliceret.

Efter forsigtige telefonopkald og gammeldags stemmen dørklokker viste Rønnei sig at være en forfulgt kvinde, som blev kørt i døden af sin plageånd. En tragisk personsag, der fik en foruroligende samfundsmæssig relevans, da det viste sig, at politiet ikke var kommet hende til hjælp – på trods af fire desperate nødopkald fra et vidne.

Et år senere er 220 artikler flydt fra gruppens hånd i en forbilledlig blanding af personlige beretninger og systemhistorier. Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg er trådt tilbage, politiet har fået tilført 843 mio. kr. ekstra, og politikerne har indset, at dét politi, som man havde forsøgt at effektivisere med historiens største politireform, i flere end 300 sager ikke kom, når nødstedte danskere ringede. I 75 af tilfældene bragte samarbejdet mellem Berlingske Tidendes læsere og journalistholdet politisvigtet frem.

Samarbejde med læserne

De to skrivende kræfter, Morten Crone og Morten Frich, begge 35 år, har arbejdet med undersøgende journalistik i flere år. Når Cavlingen i går tilfaldt Berlingske, er det ikke mindst, fordi de med »Forbrydelsen« har demonstreret de ypperste dyder i denne genre. Ligesom de har haft brug for pædagogiske evner og tålmodighed. Og rygrad til barske konfrontationer med både magthavere og ulykkelige efterladte.

»Denne sag er et eksempel på, at alle store historier begynder i det små. At én kvindes dødsfald kan føre til et helt nyt politi, der forhåbentlig kommer, når danskerne fremover ringer. Vi har været en slags fødselshjælpere for almindelige danskeres frustrationer og givet dem redskaber til at kontrollere magthaverne,« siger Morten Frich.

Men det er ikke kun resultaterne, der udmærker. Fra begyndelsen blev web-journalist Jesper Woldenhof, 28, og avisens dobbelte World Press Photo-vinder, Erik Refner, 37, inddraget med et unikt web-print-samarbejde som mål.

Uden særlige forudsætninger kastede de fire journalister sig ud i interaktive danmarkskort og video til www.berlingske.dk – samtidig med, at »Forbrydelsen« blev dækket vedholdende på tryk: »Det bedste har været, at alle i gruppen har haft en enorm vilje til at gå nye veje i samarbejdet mellem avisen og nettet. Alle muligheder har været i spil. Blandt det mest succesfulde har været involveringen af borgerne – til gavn for både avisen og vores hjemmeside,« siger Jesper Woldenhof.

Berlingskes Cavling-vindere takkede læserne

Fra venstre Morten Frich, Morten Crone og Jesper Woldenhof. Fotograf Erik Refner var ikke til stede ved overrækkelsen. Foto: Michael Bothager

Uden hjælp fra borgerne havde vi ikke vundet Cavlingprisen, lød det fra talerstolen, da tre journalister og en fotograf fra Berlingske Tidende officielt modtog Cavlingprisen.

Af [Søren Aaes](#)

Fredag den 9. januar 2009, 17:09

Læsere og borgere, som bidrager til journalistikken var i centrum, da Cavlingprisen i dag officielt blev overrakt til Berlingske Tidendes journalister Morten Frich, Morten Crone og Jesper Woldenhof samt pressefotograf Erik Refner.

Firkløveret modtog prisen for det [flermediale projekt Forbrydelsen](#), der igennem et år har afdækket svigt i politet efter den stort anlagte politireform.

I tætpakkede lokaler hos Dansk Journalistforbund på Gammel Strand fremhævede Morten Crone i sin takketale familien til den afdøde Pia Rønnei, hvis død kickstartede sagen.

- Med os i dag er familien til Pia Rønnei. Selv om de intet havde at vinde ved at dele deres historie med os og jer, har de gjort det. Selv om de ingen grund har haft til at stole på noget levende menneske, efter det de har været igennem, har de gjort det. Her ligger det egentlig mod og håb i denne sag, sagde Morten Crone.

Også ansvarshavende chefredaktør på Berlingske Tidende, Lisbeth Knudsen, fremhævede i sin tale det nybrud i journalistikken, som "Forbrydelsen" er repræsentant for. Nemlig at borgerne i langt højere grad end tidligere bliver inddraget og leverer den dokumentation, der er nødvendig, for at påvise et problem.

- Jeres vinderprojekt viser, at brugerne og læserne ikke længere hænger i rollen som stafage og såkaldte cases, der skal sikre lidt kød og blod til en tør og lidt kompliceret historie. Ind imellem vil brugerne og læserne stjæle hovedrollen, som de også gjorde det i jeres projekt, sagde Lisbeth Knudsen med henvisning til de mange henvendelser, holdet bag Forbrydelsen modtog fra hele landet, da sagen rullede.

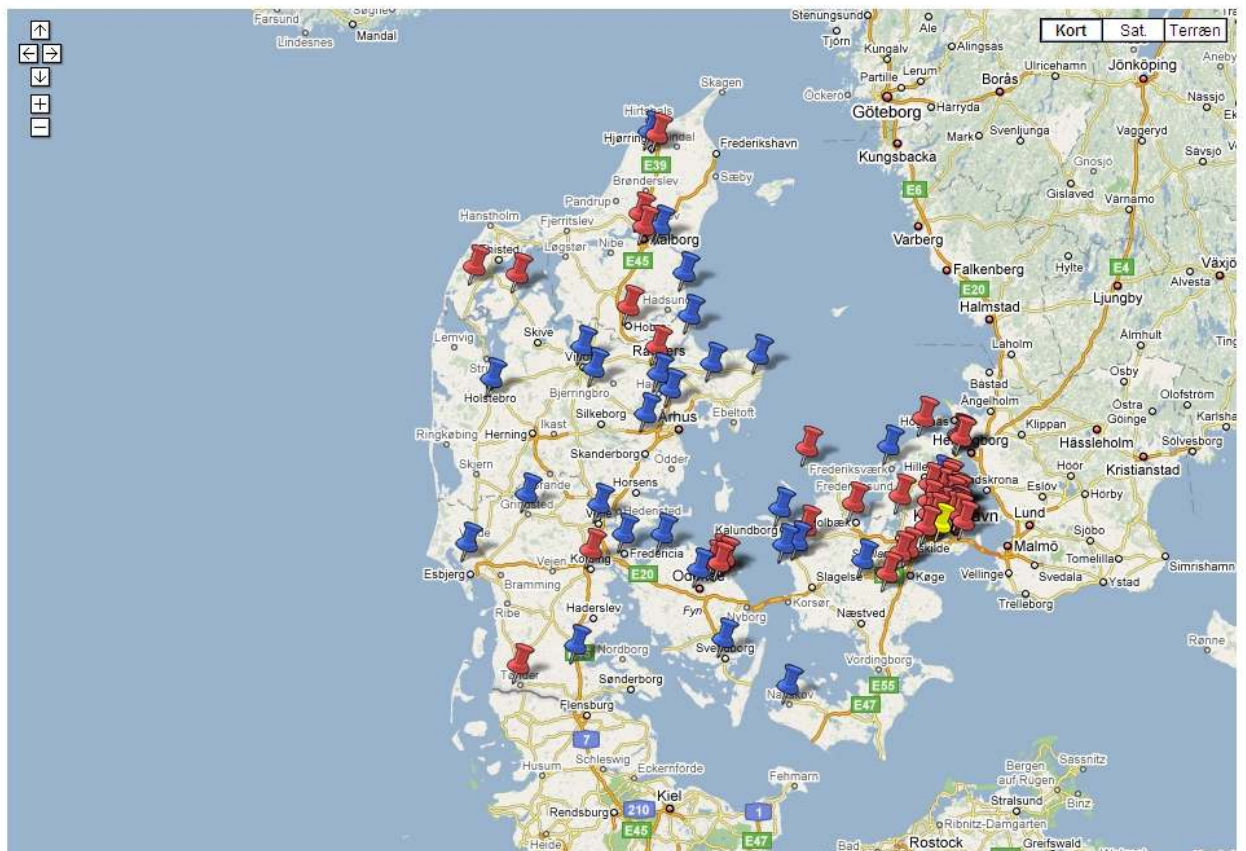
- I tog ud i virkeligheden - guidet af brugernes fremragende medspil - og fortalte, at det der er et problem i Hvidovre, det var også et problem på Mors, sagde hun.

Siden Forbrydelsen blev sat i søen har Berlingske Tidende beskrevet mindst 75 sager, hvor læserne oplevede politisvigt. En senere analyse fra Rigspolitiet omtalte 298 sager, hvor politiet ikke reagerede som forventeligt, på borgernes henvendelser.

Journalisternes vedvarende omtale af sagerne [medførte store ændringer](#) i politiets rækker. Dels blev politiet tildelt yderligere 843 millioner kroner, dels fik etaten ny ledelse, da [Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg](#) mistede sin stilling per 1. januar 2009.

Prisoverrækkelsen i Journalisternes Hus på Gammel Strand blev overværet af statsminister Anders Fogh Rasmussen, der også er minister for pressen.

Her rykkede politiet ikke ud

HER RYKKEDE POLITIET IKKE UD

Berlingske Tidende forsøger at få et indtryk af omfanget og antallet af sager, hvor borgere med brug for hjælp har henvendt sig, uden respons fra politiet. Skriv til os, hvis du selv har oplevet at ringe til politiet med akut brug for hjælp, uden at politiet reagerede. Så vil vi sætte din oplevelse på kortet.

SÅDAN BRUGER DU KORTET

Klik på nålene for at læse historierne. Benyt knapperne øverst til venstre på kortet for at zoome ind og ud.

SÅDAN KONTAKTER DU OS

Del dine oplevelser med os ved at skrive til: [Morten Crone](#) eller [Morten Frich](#)

Opgiv navn, adresse og telefonnummer. Jeres adresse, mailadresse og telefonnummer vil ikke blive bragt på nettet.

KORTETS OPBYGNING

De **røde** nåle er sager sendt fra borgere til Berlingske Tidende. De **blå** nåle er sager registreret af Berlingske Tidende.

Den **gule** nål omhandler sagen om Pia Rønne. Ingen af sagerne er efterprøvet af redaktionen

Svigt hos Københavns Vestegns Politi

Landets 12 politikredse har hver udarbejdet en redegørelse over sager, hvor borgere har oplevet svigt fra politiet. Her er de klager, som Syd- og Københavns Vestegns Politi har vurderet.

Her svigtede politiet i din kreds

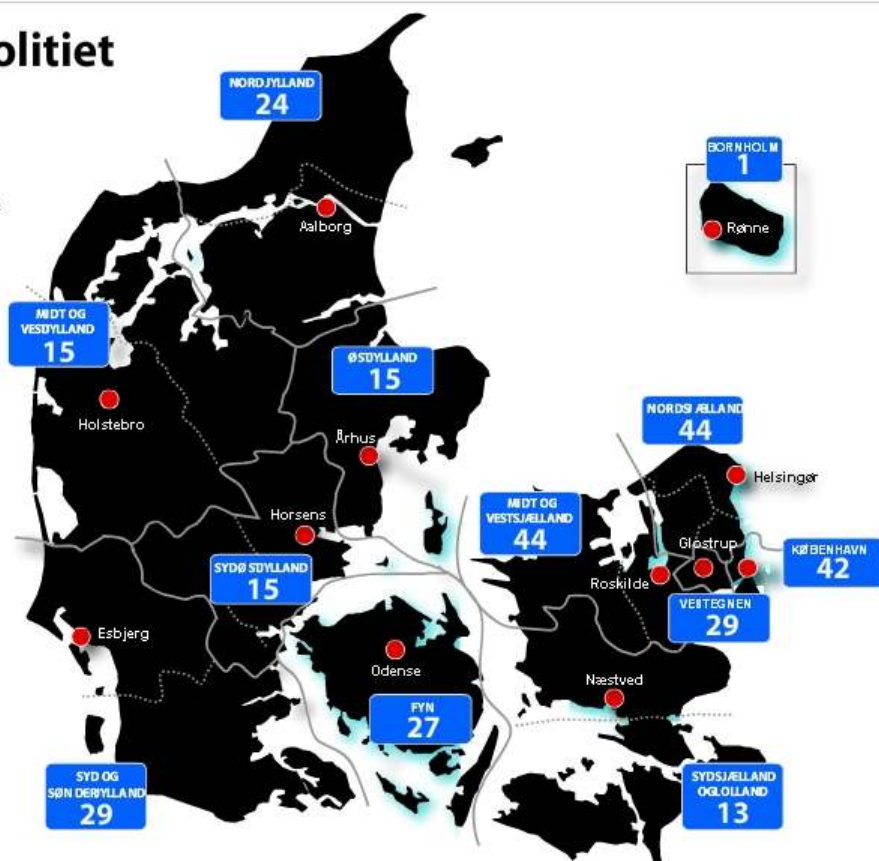
Med bidrag fra Berlingskes læsere har Rigspolitiet for første gang nogensinde lavet en samlet undersøgelse af danskernes klager over politisvigt.

Berlingske Tidende præsenterer nu samtlige 298 sager fra Rigspolitiets analyse. En fjerdedel stammer fra samarbejdet mellem læsere og journalister på berlingske.dk/forbrydelsen.

Klik på kortet for at se, hvilke sager om politisvigt, der har været i dit lokalområde.

Klik her for at læse historien om Pia Rønne, der satte debatten om politiets indsats igang.

Af Berlingske Research

Lørdag den 13. september 2008, 22:00

4. Klage over manglende udrykning til mulig vold i nabohus.

3 personer indgav i januar 2008 klage over ”politiets manglende pligtopfyldelse ved ikke at reagere korrekt på Nino Chieus anmeldelser den 26. november 2007 af voldshandlingerne i (NN`s) hus, som førte til Pia Rønneis død”. – Sagen har været genstand for betydelig offentlig omtale, navnlig i Berlingske Tidende i juni 2008.

Nino Chieu ringede den 26. november 2007 i tidsrummet kl. 12.53 til 14.52 4 gange til Københavns Vestegns Politi, efter at han havde hørt kvindeskrig ledsaget af bumpelyde fra nabohuset omkring kl. 11.15-11.30. Ved det første opkald fortalte han en mandlig medarbejder, hvad han havde oplevet, men pludselig ”røg forbindelsen”. Han trykkede genkald og talte nu med en kvindelig medarbejder, som bad ham om selv at gå over i huset for

at se, om der var noget galt, hvorefter han skulle ringe tilbage. Efter at have talt med naboen ringede han på ny til politiet og talte med den samme kvindelige medarbejder.

Hun tilkendegav, at det var en sag for beredskabet og forsøgte formentlig at viderestille telefonen, hvilket mislykkedes, hvorefter forbindelsen blev afbrudt. Noget senere ringede han igen til politiet, som ikke ville gøre mere ved sagen her og nu.

I bestræbelserne på at udfinde det personale, som har talt med Chieu, har der primært været fokuseret på personalet i vagtcentralen og Anmeldelse/Visitation på politistationen i Albertslund, idet det som udgangspunkt vil være dertil, et sådant opkald vil blive omstillet.

Da disse bestræbelser ikke gav resultat, blev der iværksat søgning af de medarbejdere, der har talt med klageren, blandt det personale, der på daværende tidspunkt gjorde tjeneste i hele politikredsen.

Det er den 10. juni 2008 lykkedes at identificere den politiassistent, som Nino Chieu talte med ved sin første og sidste henvendelse. Den pågældende har oplyst, at han først søndag den 9. juni 2008 ved at læse den detaljerede gennemgang af hændelsesforløbet på Berlingske.dk blev opmærksom på, at det måtte være ham, der er den pågældende medarbejder.

Det har ikke været muligt at identificere den kvindelige medarbejder, som Nino Chieu har talt med ved den anden og den tredje samtale. Henvendelserne fra Nino Chieu er ikke beskrevet på politikredsens døgnrapport.

Sagen er afgjort med en beklagelse af, at der ikke blev sendt en patrulje til stedet, og at politiet ikke burde have bedt klager om selv at undersøge omstændighederne. Endvidere er det tilkendegivet, at det havde været hensigtsmæssigt, hvis henvendelserne havde været registreret i politiets døgnrapport. Det er endelig vurderet, at politikredsen af egen drift burde have iværksat en undersøgelse på et væsentligt tidligere tidspunkt.

Det kan ikke med sikkerhed afgøres, hvorvidt omstillinger i forbindelse med politireformen har haft indflydelse på håndteringen af denne hændelse.

Sagen har i øvrigt givet anledning til en indskærpelse af behovet for tilførsler til døgnrapport samt en generel øget opmærksomhed på kommunikationen med borgerne, ligesom der ved briefinger m.v. er øget fokus på, hvornår der skal ske udrykning.

Forbrydelsen vokser

Det begyndte med et tip om en mystisk trafikulykke på Vestegnen. Nu er debatten om politireformen ifølge Politiforbundet vokset til »den måske værste tillidskrise for dansk politi i nyere tid«. Her er de vigtigste afsløringer i Berlingske Tidende afdækning af politiets svigtende evne til at rykke ud til danskere i nød efter politireformen:

1. juni: Berlingske afslører, at en trafikulykke 26. november sidste år skjulte en helt anden historie. Et vidne hørte kvindeskrig og ringede forgæves fire gange til politiet. Kort efter omkom 53-årige Pia Rønnei i sin egen bil sammen med en bevæbnet mand.

8. juni: Betjente hos Vestegnens Politi besluttede ikke at reagere på vidnets fire opkald. Men de skjuler sig i korpset. Derfor risikerer politiets svigt at forblive uopklaret.

11. juni: Gennembrud i Pia Rønnei-sagen: Vestegnens Politi meddeler, at en betjent har meldt sig selv som en af dem, der talte med vidnet, den dag Pia Rønnei omkom. Betjenten får hukommelsen tilbage efter at have læst Berlingskes dækning.

12. juni: Rønnei-sagen får regeringen til at bede ekspertudvalg gentænke hele politiklagesystemet.

20. juni: Regeringen kulegraver politiets svigt, efter at Berlingske Tidendes læsere på 20 dage leverer 53 eksempler, hvor de har haft akut brug for hjælp fra politiet, men ikke fik det.

10. juli: Vestegnens Politi afslutter sin undersøgelse og stikker Pia Rønneis familie en uforbeholden undskyldning. Politiet begik fejl på fejl og burde være rykket ud.

9. september: Rigspolitiets egen undersøgelse afdækker ca. 300 sager, hvor borgere har følt sig svigtet af politiet, og kobler en del af svigtene direkte til politireformen. Sagerne involverer seks dødsfald – blandt dem Pia Rønnei.

10. september: I 11. time ændrer Rigspolitiet konklusionen i sin undersøgelse. Oprindelig lød konklusionen, at der var udsigt til fortsatte svigt to-tre år endnu som følge af reformbøvl, men i den endelige rapport til Folketinget er den passus strøget.

14. september: Politiet mørkelægger fejl. Når borgere ringer til politiet med akut brug for hjælp, men nægtes udrykning, undlader politiet imod reglerne at føre det ind i døgnrapporten.

24. september: Justitsminister Brian Mikkelsen (K) beder borgere, som oplever politisvigt komme til ham.

7. oktober: Statsminister Anders Fogh Rasmussen (V) holder Folketingets åbningstale og kommenterer politireformen: »Jo, der er lidt at komme efter«.

14. oktober: Politidirektører gør på egen hånd op med vigtige dele af den historiske politireform for at få flere betjente tilbage på gaden og tæt på borgerne. »Det borgernære er gået tabt. Jeg håber, at vi kan rette op på det nu,« siger politidirektør Poul Løhde, Fyns Politi.

Forbrydelsens konsekvenser

Berlingske Tidendes serie om den skrantende politireform har haft en række konsekvenser, siden den første artikel blev bragt 1. juni 2008. Få et overblik over udviklingen her.

- [Flere penge til politiet](#)
- [Rigspolitichef Torsten Hesselbjerg går af](#)
- [Ny undersøgelse af politisvigt](#)
- [Politisvigt kulegraves](#)
- [Rønnei-sag indklaget til Statsadvokat](#)
- [Retsplejelov til eftersyn](#)
- [Ultimatum til rigspolitichefen](#)
- [Politiledelse i kort snor](#)
- [Døgnrapport](#)
- [Pia Rønnei-sagen](#)
- [Klageadgang ændres](#)
- [Bedre telefonbetjening](#)
- [Nye borgerrettigheder](#)
- [Borgernært politi](#)
- [Politiet erkender svigt i Rønnei-sagen](#)
- [Flere folk til politiet og mere politisk kontrol](#)

Forbrydelsens afsløringer

Berlingske Tidende har i serien Forbrydelsen afsløret en række problematiske følger af politireformen. Her er overblik over afsløringerne.

- [26 sager om politisvigt skjult](#)
- [Frit spil for politisjusk](#)
- [Fejl på fejl i efterforskningen af sagen om Pia Rønnei](#)
- [Politi brød løfte](#)
- [Politiet undersøger sig selv](#)
- [Anklagere sylter straffesager](#)
- [Rigspolitiet ændrer konklusion](#)
- [Kaos i politiets telefonbetjening](#)
- [Betjente skjuler sig i skandalesag](#)
- [Politisvigt endte med dødsfald](#)
- [Bonus-rod](#)
- [Politiledelse omgår reform](#)

